



Cena: 10,- Kč

LANŽHOT

zpravodaj městského úřadu

4 2008
ročník IV.



ŠTĚDRÝ VEČER

Jiří Žáček

*„Štědrý večer už je tady,
sníh se snáší do zahrady.*

*Na stromečku hoří svíčky,
vyhlížíme andělíčky.*

*Mají sáně s párem koní,
rolničky jim pěkně zvoní.*

*Uhánějí bílou plání,
vezou všechna lidská přání.*

*Pytel štěstí, náruč lásky,
žádný pláč a žádné vrásky.*

*Už je slyším v našem domě –
copak asi vezou pro mě?“*

*Krásné Vánoce a splnění všech přání
přeje za celou mateřskou školu Dana Bařková*



Čas Vánoc

Miluše Linhová

*Lužní les už pomalu usíná,
snad ho letos čeká sněhová peřina.
Utichli ptáci v korunách stromů,
nastal čas Vánoc, které mají tradici
neopakovatelného kouzla.
Jsou svátkem klidu, dobré pohody,
rodinného štěstí.
Patří k nim nerozlučně vánoční stromeček
s vůní jehličí, s nejkrásnějšími ozdobami,
kterými jsou – rozzářené dětské oči...*



*Pak domů každý spěchal, oči zvědavé,
co Ježíškově mamiček nám naložili;
kde Ježíšek měl svoje kapsy dřavé,
tam smutné oči v zklamání se pohroužily.*

*Je zase Štědrovečer! Děšť kapky do brázd sází
a prázdnem ulic koledník žádný nepřichází...*

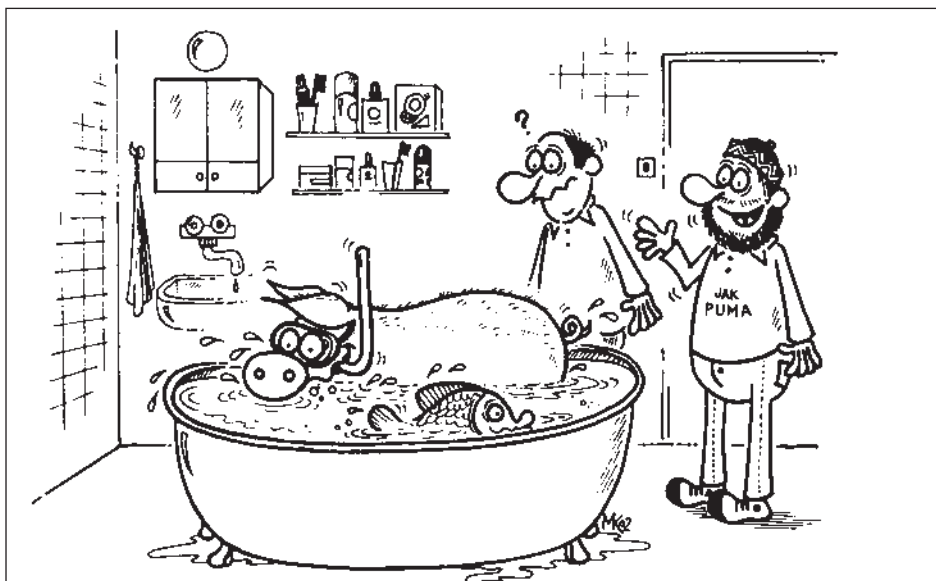
Štědrovečerní nokturno

Jož. Uher

*Když s kamarády zpívali jsme koledu
u domků, v kterých světlo mělo na kahánku,
a v caji klouzaly se hvězdy po ledu,
od polí mráz nám tváře hladil dlaní vánku,*

*tu v každou sloku vkládali jsme srdcí žár,
ač v nuzných botkách studily nás vločky sněhu;
byl Štědrý večer; vážný zpěvem, bez fanfár!
I mrcha pes se hněvu zřekl v tichém běhu...*

***Koho netěší cizí štěstí, ten se těžko dočká vlastního!
-ulka-***



„NA VÁNOCE HO CHCEME ZABÍT, TAK JE ZATÍM VE VANĚ,
AŽ SI S NÍM DĚCKA JEŠTĚ POHRAJOU!“



„TAK NEVÍM - NEMĚLA NÁS TA HVĚZDA DOVÉST NĚKAM DO BETLÉMA?“

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

rok se chýlí ke konci, a tak bych Vás rád informoval o tom, co jsme v letošním roce udělali, co se nepodařilo a co plánujeme na příští rok.

Vybuďovali jsme nové komunikace v ulici Nerudova a Na Pastůškách. V Nové ulici byla provedena rekonstrukce příkopu na odvod dešťových vod. V Komárnově byl vybudován zpomalovací ostrůvek. V ulici Olbrachtova byla dokončena kanalizace a rozvod plynu mezi ulicemi Sokolská a Na Peci. Byly opraveny chodníky v ulicích Kostická, Komárnov a Masarykova. Chtěl bych připomenout, že parkováním aut na chodnících se řidiči dopouštějí dopravního přestupku, protože zde není nainstalována dopravní značka, která částečné parkování aut na chodnících povoluje. Řidiči takto parkující musí počítat s tím, že jim policií bude udělena pokuta. Chodník je určen chodcům. Největší problém s parkováním na chodníku je v ulici Masarykova, kde děti chodící do školy musí často obcházet auta do vozovky.

U staré školy bylo vybudováno dětské hřiště a provedena výsadba zeleně. Dokončuje se vodovod v průmyslové zóně a nová komunikace s parkovištěm v ulici U Stadionu. V letošním roce měl být zrekonstruován sběrný dvůr, na který jsme již obdrželi dotaci, ale bohužel ministerstvo životního prostředí nevydalo podmínky pro provedení výběrového řízení, a tak musíme počkat do jara. Na sběrném dvoře byla podrcena veškerá suť, které bylo asi 5 000 t. Cihlová drť byla použita na zpevnění polních cest, betonová drť se použije jako podklad při stavbě místních komunikací.

Na příští rok připravujeme vybudování nové komunikace v ulici Olbrachtova a u Jazerka, opravu chodníku na Kostické ulici od muzea po lékárnu, parkoviště u staré školy a v ulicích I. a II. Příční. Bude pokračovat výsadba zeleně. Dále plánujeme zateplení a výměnu oken na přístavbě Masarykovy základní školy a ve dvorní části celé budovy. Ještě letos začne rekonstrukce školní kuchyně, dokončena by měla

být v únoru příštího roku. Víím, že touto rekonstrukcí jsme přidělali všem, kteří chodí na obědy problémy, ale věřte, že my je máme větší. Dotace nám byla, bohužel, přiznána až v říjnu, takže náš plán provést rekonstrukci přes prázdniny nevyšel a odmítnout dotaci, i když přišla pozdě, to se nedělá, to už bychom ji nemuseli nikdy dostat. Prostě, my si nemůžeme poručit, peníze musíme brát tehdy, kdy přijdou.

Od 1. 1. 2009 začne platit novela zákona o dani z přidané hodnoty (DPH), což pro obce a města znamená, že pokud v průběhu 12 měsíců jdoucích po sobě dosáhnou z ekonomických činností a z nájemného obrátu alespoň 1 milion korun, stávají se plátcí DPH. Jelikož my tuto podmínku splňujeme, stáváme se od 1. 1. 2009 plátcí. Jediným poplatkem, který musíme o tuto daň navýšit a který se dotkne občanů, je poplatek za kabelovou televizi. Celkový poplatek za kabelovou televizi bude ve výši 80 Kč měsíčně, což činí za rok 960 Kč u základních programů a 110 Kč za měsíc, což je 1 320 Kč za rok u rozšířených programů. Jiné poplatky na příští rok nebudou navýšovány.

Jelikož společná oslava konce minulého roku se líbila, chtěli bychom i letos konec roku oslavit společně s Vámi se všemi. Zvu Vás v sobotu 27. prosince 2008 v 16 hodin do místního muzea na zabijačku. Bude se podávat jako loni ovar s křenem, ovarová polévka a na zahřátí svažené víno. Kolem 18 hodiny bude na Náměstí odpálen ohňostroj připravený firmou Cipytext.

Děkuji Vám všem, kteří jste se nám snažili v průběhu roku jakkoliv pomáhat.

Přeji Všem spoluobčanům krásné prožití svátků vánočních, hodně zdraví, štěstí a spokojenosti v novém roce.

František Hrnčíř, starosta města

MĚSTO LANŽHOT VÝPIS USNESENÍ

Z JEDNÁNÍ ZASTUPITELSTVA MĚSTA LANŽHOT DNE 25. 9. 2008

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

schvaluje:

- program dnešního jednání
- ověřovatele dnešního zápisu p. Břetislava Osičku a pí Helenu Svačinovou
- rozpočtové opatření č. 3/2008, kterým se provádí úprava rozpočtu

PŘÍJMY

- + 13.300 Kč - splátka půjčky Region Podluží
- + 145.000 Kč - úhrady z dobývacích prostor
- + 99.700 Kč - příjmy z úroků na bankovních účtech
- + 60.000 Kč - dotace na volby do krajských zastupitelstev
- + 151.000 Kč - dotace z úřadu práce na veřejně prospěšné práce
- + 469.000 Kč

VÝDAJE

- 250.000 Kč - opravy cest, zimní údržba
- + 250.000 Kč - kanalizace – opravy a udržování
- + 50.000 Kč - kultura – akce pořádané kulturní komisí
- + 50.000 Kč - dětské hřiště
- 100.000 Kč - folklorní kroužek – přev. na kulturu a dětské hřiště
- + 18.000 Kč - informační list města
- + 240.000 Kč - sběr a svoz tříděných odpadů
- + 151.000 Kč - veřejná zeleň a pracovníci na veřejně prospěšných pracích
- 700.000 Kč - komunikace Nerudova, Na Pastůškách, vjezdový ostrůvek
- + 1,400.000 Kč - kanalizace Olbrachtova, Nová – větší rozsah prací
- 400.000 Kč - investiční příspěvek TJ Sokol
- kurty
- 300.000 Kč - pořízení nemovitostí – pozemky, budovy
- + 60.000 Kč - náklady na volby do krajských zastupitelstev

+ 469.000 Kč

- koupi pozemků parc. č. PK 654/1 a KN 655/1 za 70 Kč/m² a parc. č. KN 653/4, KN 652/6, KN 651/31 a KN 648/9 za 10 Kč/m²
- záměr prodeje části pozemku parc. č. 673/87
- obecně závaznou vyhlášku č. 1/2008 o pravidlech pro pohyb psů na veřejných prostranstvích
- zakoupení ohňostroje
- zadání vypracování projektů na příští období

rozhodlo:

- o pořízení změny č. 3 ÚPN SÚ Lanžhot podle zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon v platném znění

určuje:

- zastupitele p. Josefa Bartoše, který bude spolupracovat s pořizovatelem výše uvedené změny. O pořízení změny bude požádán MěÚ Břeclav, Úřad územního plánování

bere na vědomí:

- zprávu o kontrole usnesení
- zprávu z jednání rady města
- zprávu finančního výboru a zprávu o plnění rozpočtu 1-8/2008

zamítá:

- žádost o odkoupení pozemku parc. č. KN st. 94/1 a parc. č. KN 172/1 ukládá:
- radě města zjistit možnost výstavby cyklostezky z Lanžhota ke Kostické váze

V Lanžhotě dne 25. 9. 2008

místostarosta města Lanžhot

Josef BARTOŠ

starosta města Lanžhot

František HRNČÍŘ

MĚSTO LANŽHOT

VÝPIS USNESENÍ

Z JEDNÁNÍ ZASTUPITELSTVA MĚSTA LANŽHOT DNE 13.11.2008

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

schvaluje:

- rozšíření programu
- program dnešního jednání
- ověřovatele dnešního zápisu
Ing. Vladimíra Pardíka
p. Miloslava Dřeva
- rozpočtové opatření č. 4

PŘÍJMY (částky jsou uvedeny v tis. Kč)

- + 2.300 Kč - dotace JMK – Vodovod průmyslová zóna
- + 2 Kč - dotace JMKL JSDH
- + 2.302 Kč

VÝDAJE (částky jsou uvedeny v tis. Kč)

- + 2.300 Kč - stavba - Vodovod průmyslová zóna
- + 2 Kč - požární ochrana - JSDH
- + 2.302 Kč
- prodej části NTL plynovodu v ul. Olbrachtova firmě JMP Net, s. r. o.
- zřizovací listinu příspěvkové organizace Správa majetku města Lanžhot
- smlouvu o bezplatném převodu majetku na příspěvkovou organizaci Správa majetku města Lanžhot
- prodej bytů ve vlastnictví města Lanžhot na ulici Krátká č.p. 1080 a 1141 za cenu 4.700,- Kč/m²
- úhradu nákladů na prodej bytů z rozpočtu města
- rekonstrukci zasedací místnosti
- smlouvu o zajištění financování systému IDS JMK
- konvenci integrovaného dopravního systému JMK

nesouhlasí:

- se záměrem zřízení CHKO v k. ú. Lanžhot

zřizuje:

- příspěvkovou organizaci – Správa majetku města Lanžhot

jmenuje:

- místostarostu p. Josefa Bartoše vedoucím příspěvkové organizace Správa majetku města Lanžhot

pověřuje:

- radu města k jednání o zřízení CHKO v k. ú. Lanžhot
- realitní kancelář Megaron reality, s. r. o. prodejem bytů ve vlastnictví města Lanžhot na ulici Krátká č. p. 1080 a 1141

odkládá:

- projednání žádosti firmy Autodoprava František Juráček o dotaci na linkovou dopravu na rok 2009 na příští jednání ZM

bere na vědomí:

- zprávu o kontrole usnesení
- zprávu z jednání rady města
- zprávu z jednání finančního výboru
- zprávu o plnění rozpočtu za období 1. – 10. 2008

V Lanžhotě 13. 11. 2008

místostarosta města Lanžhot

Josef BARTOŠ

starosta města Lanžhot

František HRNČÍŘ

Činnost komise sociální a péče o rodinu a dítě při MěÚ Lanžhot

Anna Moučková

Sociální komisi zřizuje v souladu s § 102 odst. 2, písm. h) a § 122 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění, Rada města Lanžhot, jako iniciativní a poradní orgán pro řešení sociální problematiky města. Radě města

je komise ze své činnosti také odpovědná. Svá stanoviska a návrhy předkládá radě města ke schválení. Komise je pětičlenná. Předsdkyní je MUDr. Libuše Burýšková, členy Jana Krásná, Rozálie Holobrádková, Anna Prajková a

Jana Drozdová. Zapisovatelkou je Anna Moučková, která zabezpečuje organizační a administrativní práce pro komisi dle pokynů předsdkyně komise.

V posledním roce se komise zabývala zejména posuzováním žádostí o přidělení bytů v Domě s chráněnými byty v Lanžhotě. Další činností komise je monitorování sociálních a životních podmínek rodin s dětmi, spolupráce se školou, lékaři a orgánem sociálně právní ochrany dětí při MěÚ v Břeclavi.



Digitalizace televizního vysílání a kabelová TV Radek Novák

Občané se stále ptají na to, jak to bude s kabelovou televizí po digitalizaci pozemního televizního vysílání. Tomuto tématu jsem se věnoval v minulém článku, a tak si dovoluji některé informace zopakovat. Pro diváky připojené ke kabelové TV neznamená digitalizace žádnou změnu, i po vypnutí analogového vysílání stávajících programů ČT1, ČT2, NOVA a PRIMA budou tyto programy šířeny v kabelové TV stejným způsobem jako doposud. Zařízení ve studiu KT bude převádět digitální vysílání na běžné analogové, a proto si pro příjem digitálních programů nebudete muset kupovat novou TV nebo set-top-box. Stejně tak všechny nové digitální programy (např. TV BARRANDOV,

FEBIO TV) budou převedeny do analogové formy a přidány do programové nabídky KT. Prvním takovým programem bude TV Barrandov, která by měla začít vysílat 11. 1. 2009.

V průběhu příštího roku budeme testovat také možnost současného vysílání některých programů přímo v digitální formě. Toto vysílání by bylo vhodné pro majitele nových televizorů s digitálním tunerem, kteří by tak získali vyšší kvalitu příjmu a přídavné služby jako je např. EPG (elektronický programový průvodce). Bude však nutné nejprve zjistit, zda je kabelová síť schopna digitální vysílání přenést.

LÍPA REPUBLIKY

Josef Bartoš

V letošním roce je tomu devadesát let, kdy došlo k rozpadu rakousko-uherské monarchie a vzniku samostatného československého státu. Bývalou učitelku paní Vlastu Ciprysovou napadlo připomenout si toto výročí zasazením pamětní lípy v parku u základní školy, poblíž sochy zakladatele a prvního prezidenta tohoto státu T. G. Masaryka, a tuto akci ve spolupráci s Masarykovou základní školou a kulturní komisí zorganizovala.

Ve čtvrtek 13. listopadu, v symbolickém čase mezi dvěma státními svátky 28. říjnem a 17. listopadem, jak řekl v úvodním projevu starosta města, se po kulturním programu, o který se postarali děti z mateřské školky, žáci základní školy, ženský pěvecký sbor a začínající mladá lanžhotská dechová



hudba „Fialenka“, přistoupilo k samotnému aktu zasazení lípy za hojné účasti žáků školy i občanů Lanžhota.

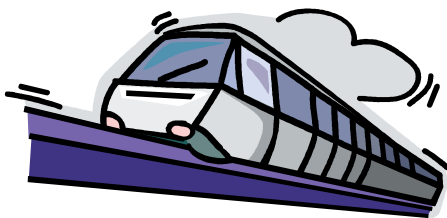
Přejme si, aby nám pamětní lípa i naše republika rostly a vzkvétaly, aby se jim vyhýbali všichni škůdci a vandalové.

Jak cestovat veřejnou dopravou od prosince 2008

Luboš Kubík, KORDIS JMK

Od poloviny prosince čeká obyvatelé Hodonínska, Veselska a Břeclavska změna ve veřejné dopravě. I do této oblasti se totiž rozšíří Integrovaný dopravní systém Jihomoravského kraje (zkráceně IDS JMK).

Co lidem tato změna přinese? Na prvním místě je možné jmenovat jednotnou jízdenku. Cestující, který jede například z Ratíškovic do Brna, si totiž dnes nejdříve musí koupit jízdenku u řidiče autobusu, potom na nádraží jízdenku na vlak a pokud v Brně nejede jen do centra, pak i jízdenku na městskou dopravu. Po zavedení IDS JMK to bude mít snadnější. Již u řidiče autobusu si koupí jedinou jízdenku, která mu



bude platit jak na autobus, tak na vlak a navíc i na městskou dopravu v Brně. Když pak porovná cenu, kterou zaplatí dnes a po zavedení IDS JMK, zjistí, že od prosince zaplatí za cestu méně.

Při kupování jízdenek u řidiče se proti dnešku nic nezmění. Cestující nahlásí řidiči cílovou stanici a ten mu prodá odpovídající jízdenku. Znalý cestující pak může urychlit odbavení tak, že řidiči rovnou nahlásí na kolik zón a jakou jízdenku požaduje. Pokud s sebou nechcete nosit

denně hotovost, můžete si vybrané jízdenky nakoupit předem a stejně jako v brněnské městské dopravě si je označit u řidiče v označovači při nástupu. Vaše případné čipové karty zůstávají nadále v platnosti. Leze s nimi platit u dopravce, který je vydal. Mezi cenou jízdenek placených v hotovosti a kartou není žádný rozdíl.

V IDS JMK si velmi vážíme pravidelných cestujících. Jsou pro ně připraveny výhodné předplatní jízdenky s měsíční, čtvrtletní nebo roční platností. Cestování s nimi vyjde až o čtvrtinu levněji než při použití jízdenek kupovaných každý den. Předplatní jízdenky přitom fungují trochu jinak, než jste dosud byli zvyklí. Neprodávají se pro určitý počet jízd, ale umožňují neomezený počet cest v předplaceném území (zónách) po určitou dobu. Pokud tak například obyvatel

Hustopečí jezdí denně do práce do Brna, může si o víkendu bez jakéhokoliv dalšího placení dojet například za známými do Dolních Bojanovic nebo třeba do Šakvic.

Pro děti a studenty máme připraven dostatečný sortiment zlevněných předplatních jízdenek. Pro jejich zakoupení mohou využít své dosavadní žákovské průkazy. Tyto jízdenky však neprodává řidič, ale je zapotřebí si je koupit v některém předprodejním místě – např. na železniční stanici, případně autobusovém nádraží nebo i na poště. Řidiči jednorázové zlevněné jízdenky pro žáky a studenty neprodávají. Pokud Vaše děti nejezdí denně, mohou využít univerzální žákovské jízdenky zakoupené předem na železničních stanicích nebo autobusových nádražích.

IDS JMK cestujícím nepřinese jen ekonomické úspory. Velkou výhodou bude i tzv. garance návaznosti. Dnes například cestující z Tvrdonic u Břeclavi, kteří jeli do Valtic nebo Mikulova, neměli jistotu, zda na ně navazující spoj v případě zpoždění počká. V IDS JMK je tomu jinak. V každém jízdním řádu je přesně stanoveno, které další autobusy či vlaky na příslušný spoj navazují a tyto spoje musí po

maximální možnou dobu čekat. Pokud se tak nestane, mohou být příslušní dopravci finančně postiženi.

Další záležitostí, kterou cestující ocení, je výrazné zpřehlednění vedení linek i jízdních řádů. Podle jediné mapy se snadno pozná, jakou linku máte na své cestě využít, a rovnou si můžete spočítat, kolik za cestu zaplatíte. V jízdních řádech jsou nově odděleny odjezdy v pracovní dny a o víkendech. Odpadají tak

časté zmatky a nejistota, zda vyhlédnutý spoj skutečně jede či ne. Výhodou nového řešení dopravní obsluhy autobusy IDS JMK je zavedení jednotného pravidla pro víkendy – všechny obce musí mít o víkendu minimálně 3 páry spojů (sobota, neděle, státem uznané svátky), což je jistě pozitivní změna pro mnohé obce, které v součas-

né době žádné spojení o víkendech nemají a jejich občané jsou odkázáni pouze na osobní automobil.

Velký důraz je v IDS JMK kladen na informovanost cestujících. Na webových stránkách www.idsjmk.cz lze najít všechny potřebné informace pro cestování v IDS JMK, plánky sítě, platné jízdní řády k vytištění, ceníky jízdného i tipy jak ušetřit. S předstihem si již nyní můžete zkusit vyhledat spojení platné od poloviny prosince na webové adrese: <http://idsjmk.timetable.cz>. Jízdní řády však mohou být ještě drobně upraveny.

Cestující, kteří potřebují zjistit informace o spojení, mohou využít jednotnou non-stop telefonní informační linku na čísle 5 4317 4317. Na tuto linku lze rovněž volat v případě, kdy se cestující setká s nějakým problémem v dopravě. Dispečeri společnosti KORDIS JMK, která má IDS JMK na starosti, se vždy snaží cestujícím pomoci. V případě složitějšího dotazu lze poslat email na adresu: info@kordis-jmk.cz.

Před spuštěním systému každá domácnost v nově zintegrované oblasti obdrží speciální informační leták s plánkem sítě, ceníkem a návodem, jak s IDS JMK cestovat.



Servis v odpadovém hospodářství poskytovaný firmou HANTÁLY a.s. pro obce a města

Stanislav Grůza – ředitel

Firma HANTÁLY a.s. vlastněna 100% obcemi a městy z okresu Břeclav byla založena s cílem poskytovat komplexní služby v odpadovém hospodářství v celé jeho šíři. Její činnost byla zahájena v roce 1991 ve skromných podmínkách a tzv. na zelené louce. První z cílů, které si stanovila, bylo nahradit roztroušené skládkování na nezajištěných skládkách u obcí a měst jednou centrální a zabezpečenou skládkou, která by umožnila jejich uzavření a postupnou ekologickou likvidaci. Tento cíl byl beze zbytku splněn a 1.1.1994 byl zahájen provoz skládky Hantály. Celý skládkový areál je koncipován na desítky let dopředu a kapacitně problém skládkování plně vyřešil.

Jedná se přitom o pracoviště, které dokonale splňuje všechny zákony a předpisy ČR a pracuje v režimu „Integrované prevence“, což v praxi znamená, že je řízeno a provozováno podle posledních nejmodernějších technických a ekologických normativů EU. Také z tohoto důvodu je oprávněně řazeno mezi nejlépe provozované skládky v ČR.

Další problém, který bylo nutno řešit, spočíval v zajištění svozu TKO z oblastí na skládku. Již začátkem roku 1995 bylo proto založeno nové středisko svozu TKO zpočátku vybavené starší technikou BOBR ROTT, kontejnerovými vozidly AVIA a LIAZ. Po nezbytných generálních opravách firma zajišťovala svoz těmito automobily. Problémem střediska bylo jeho umístění v pronájmu, které neumožňovalo dokonalý servis a garážování, provozní podmínky tak byly nedostatečné. I přes tyto obtíže bylo v další fázi započato již v roce 1995 se separací plastů a papíru, která byla náplní dalšího střediska - „Střediska svozu a separace nebezpečných odpadů“.

Všechny výše uvedené problémy byly vyřešeny investiční výstavbou v areálu „Špitálek“ ve Velkých Pavlovicích. Byly zde vybudovány

garáže pro svozovou techniku, stanice PHM, myčka nákladních aut, šatny a sociální zázemí pro středisko svozu a separace. Současně bylo ve stejném objektu umístěno sídlo firmy. U firmy HANTÁLY a.s., i v období počátečních obtíží, byla vždy snaha v maximální míře zajistit pro své zákazníky kvalitní a cenově přijatelné služby v celé šíři jeho spektra. Svědčí o tom například ceny za ukládání odpadů na skládce, které se po celou řadu let nezvyšují a zůstávají i v roce 2009 na stejné výši. Co firma HANTÁLY a.s. nemůže ovlivnit, jsou poplatky a také DPH, které výrazně zatěžuje koncové ceny služeb pro obce a města.

HANTÁLY a.s. ve snaze řešit optimální nakládání s využitelnými odpady – obaly, iniciovala jednání s firmou EKO-KOM a.s. Praha s cílem zapojit do systému co nejvíce obcí a měst. Záměr se hned napoprvé povedl a za vytríděné obaly obdržely obce a města (obchodní partneři HANTÁLY a.s.) už v roce 2001 1 049 000 Kč. S rozvíjející se separací se zvyšovaly i příspěvky od fy EKO-KOM a.s. Praha a na rok 2008 je reálný předpoklad příjmů obcí a měst ve výši 3 060 000 Kč. To představuje průměrný příspěvek na občana a rok 53,- Kč.

Pro konkrétní představu nutno uvést kolik jednotlivých komodit bude v roce 2008 vyseparováno: papír – 850 t, plast 320 t, sklo 575 t, nápojový karton 22 t, kovy 940 t. Celkem 2712 tun. Samy plasty, kterých je 320 tun, představují cca 450 plně naložených kontejnerových AVÍÍ, což představuje délku 2 750 m. Tyto vynikající výsledky spolupráce mezi občany, obcemi, městy a firmou HANTÁLY a.s. jsou v poslední době výrazně ztěžovány odbytem těchto komodit. Na vině je ve značné míře hospodářský pokles v USA, Evropě a nejvíce v Číně, která byla největším odběratelem všech těchto komodit. HANTÁLY a.s. tak platí za odevzdání



1 tuny plastů min. 1 200,- Kč a papíru 400,- Kč. Firma HANTÁLY a.s., která provozuje středisko separace na hraně rentability, se tak dostává do značných odbytových potíží.

Tento cenový vývoj podle dostupných informací se bude minimálně v průběhu roku 2009 dále zhoršovat a náklady za odebrané vytríděné suroviny dále porostou.

Firma HANTÁLY a.s. i přes tuto nepříznivou situaci bude dál plnit své závazky u separací vůči obcím a městům se snahou udržet stávající ceny. Svým přístupem k tomuto problému je ovšem v odpadovém hospodářství naprosto osamocena. Všechny další firmy výrazným způsobem zvyšují své ceny za poskytované služby již od 1. 1. 2009.

Současný nepříznivý cenový vývoj však neovlivní další aktivity fy HANTÁLY a.s. v nakládání s odpady. V roce 2009 plánuje spuštění drtičů a třídící linky stavební sutě, která bude za velmi výhodných podmínek poskytovat tyto služby obcím a městům. Je dále připravena spolupodílet se na rozvoji kompostování rostlinné-

ho materiálu ve spolupráci s obcemi a městy, kde počítá se servisními pracemi souvisejícími s provozem jednotlivých kompostáren.

V oblasti vzdělávání mládeže pak naváže v roce 2009 na úspěšné semináře o odpadech a životním prostředí pořádaných pro ZŠ v první polovině roku 2008. Dále bude pokračovat ve vzdělávání žáků ZŠ ve školním roce 2008 – 2009 ve spolupráci s EKO-KOMem a.s. Praha.

Z výše uvedených faktů je zřetelně vidět široký rozsah aktivit společnosti HANTÁLY pro oblast životního prostředí v okrese Břeclav. Naše firma si je plně vědoma toho, že bez mnohostranné spolupráce občanů, vedení obcí a měst, by celkový dlouholetý přínos v ochraně životního prostředí nebyl tak výrazný. Proto chceme i touto formou poděkovat všem, kteří se aktivní spoluprací s firmou HANTÁLY a.s. podílejí na výše uvedených výsledcích.

Naším přáním a cílem je, aby se i v budoucnu tato spolupráce dále rozvíjela a prohlubovala ve prospěch všech zúčastněných.



Trvalé Vánoce – je to možné?

P. František Putna

Každý člověk si už někdy v životě sám sobě položil praktickou otázku: kdo zařídí a postará se, aby byl mezi lidmi pokoj, dobrá vůle na všech stranách a u všech lidí, ochota mnohých k pochopení a usmíření narušených vzájemných vztahů, trpělivé hledání cest k druhému člověku? Mohou to udělat vlády? Školy? Filozofové? Sociologové? Politici? Náboženští vůdci, teologové a myslitelé?

Co tedy? Čekat na Vánoce, na pouhé jeden až dva dny této radostné idylly, kdy se nám daří

tento ideál prožít a hned následně sklouzneme do předcházející všednosti, povrchnosti běhu života a opět čekat celý další rok až znovu přijdou Vánoce. Proč to nejde celý rok? A přece, každý z nás může uvídnout náznak cesty, která vede dál. Ať si to mnozí uvědomujeme nebo ne, **Vánoce znamenají setkání s Láskou.** S láskou, která v bezbranném dítěti Ježíši Kristu přišla na tento svět. Tato láska je nabízena celému lidstvu, ale nikomu se nemůže vnucovat nebo ji nelze nařídít. Lásku je možné pouze nabídnout.

Láska Ježíše Krista otevírá dveře víry, nemá však žádné prostředky, kterými by donutila lidi jednat dobře. **Je možné na nabídku lásky reagovat a odpovédět.**

Opět si položíme otázku: Budou pro nás nastávající Vánoce velikým darem, nebo zůstane u krátké vzpomínky, kterou přikryje rozčarování, lamentování, zklamání a která opět přinese všední dny, způsobené např. zhoršením rodinného rozpočtu s ohlašovaným zdražováním? Nebo tomu bude u nás letos zcela jinak?

Bůh nám stále dává jedinečnou nabídku: **Ježíš se narodil také pro Tebe, ať jsi mladý nebo starý, šťastný nebo nešťastný, úspěšný nebo neúspěšný, ať jsi kdekoli a kdokoli. Narodil se pro Tebe a k Tobě chce také přijít.**

Chce Ti přinést naději, která nezávisí na Tvých schopnostech, na životních výhrách či prohrách. Rád by Ti nabídl a ukázal cestu, která není závislá na kursu koruny nebo její inflaci nebo na vlastní úspěšnosti. **Touží přijít k Tobě, aby mohl projevit velkoryse lásku a odpuštění.**

Pán Ježíš Ti nabízí prožívat trvalé Vánoce, svátky lásky, pokoje a radosti. Nabízí Ti sám sebe. To není málo. Jak na tuto nabídku odpovíš? Přejí každému správnou volbu.

Přejí vám všem, milí Lanžhotčané, radostné, pokojné a milostiplné prožití vánočních svátků narození Ježíše Krista. Kež vás Jeho přítomnost, láska a blízkost provází po celý následující rok 2009.

Přehled svátečních bohoslužeb a dalších akcí ve farnosti v době vánoční

21.12. Ne 4. neděle adventní	8.00	31.12. St Zakončení občanského roku	17.00
	10.00	Poděkování a prosba	
Adventně-vánoční koncert	16.30	o Boží milost do nového roku	
		Uvítání Nového roku	23.30
24.12. St Vigilie Narození Páně		1.1. Čt Slavnost Panny Marie, Matky Boží	
Půlnoční mše sv.	22.00		8.00
			10.00
25.12. Čt Slavnost Narození Páně	8.00	Novoroční sv. požehnání	14.30
	10.00		
Živý betlém na Náměstí	14.30	4.1. Ne Druhá neděle po Narození Páně	8.00
Otevření kostela – návštěva betlému	15.00 – 16.00		10.00
		Zpívání dětí u jeslí	14.30
26.12. Pá Svátek sv. Štěpána	7.30	6.1. Út Slavnost Zjevení Páně, Tří králů	17.30
	9.30		
Žehnání koní na Náměstí	10.30	11.1. Ne Svátek Křtu Páně	8.00
Žehnání vína	15.00		10.00
– ve Společenském domě		Končí doba vánoční	
27.12. So Svátek sv. Jana	8.00		
		Přímý přenos mší svatých	
28.12. Ne Svátek sv. Rodiny		v kabelové televizi bude	
- Ježíše, Marie a Josefa	8.00	25. 12., 28. 12. a 1. 1.	
	10.00	vždy v 10 hodin.	
Obnova manželských slibů			

Srdečně zveme všechny občany na adventně vánoční koncert

SVĚT LÁSKU MÁ,

kterým chceme poděkovat všem dárcům za příspěvky
na opravu střechy kostela.

**Koncert se uskuteční v neděli 21. prosince 2008
v 16.30 hodin v místním kostele.**

Vystoupí hudební trio z Brna:

Irena Kubíková – sólový operní zpěv (soprán),

Jana Balázová – varhany,

Lubomíra Sonková – průvodní slovo a recitace.

Zazní skladby J. J. Ryby, J. S. Bacha, A. Michny z Otradovic,
W. A. Mozarta, J. S. Bacha, A. Vivaldiho a další.

(Irena Kubíková je snacha našeho rodáka Jaroslava Kubíka, ul. Kout)



Ohlédnutí se za rokem 2008 aneb Naše putování na mariánská místa Marie Uhrová

Stává se u nás pomalu tradicí, že naše poutě začínají na bolestný pátek, týden před Velikonoce, **u Panny Marie Bolestné v Šaštíně**. V dopoledních hodinách vychází skupinka našich poutníků s duchovním otcem Františkem pěšky. Odpoledne odjíždí autobus s poutníky, kteří si na pěší pouť netroufají. V Šaštíně se spojíme dohromady, vykonáme Křížovou cestu, otec František odslouží mši svatou, pobožnost u Panny Marie a vše, co k takové pouti patří. Letos se naší pouti zúčastnil i P. Jiří Čekal, náš rodák.

17. května jsme navštívili „Moravské Lurdy“. Je to jeskyně poblíž Ostrova u Macochy v Moravském krasu. Pouť se tady koná jednou za rok, mše sv. je sloužena v jeskyni Panny Marie Lurdské. Měli jsme krásné pocity a odnesli jsme si moc nového poznání a zážitků. Při této pouti jsme navštívili také Křtiny a Sloup, poutní místa, kde působil otec František, než přišel do Lanžhota.

13. června jsme byli na pouti v Žarošicích. Tuto pouť měla organizačně na starost naše farnost. Účastnili se jí i mladí v krojích, za což jim patří velký dík. Bylo velmi chladné



a deštivé počasí, tím víc oceňujeme jejich obětavý přístup.

5. července byla tradiční Cyrilo-metodějská pouť v Mikulčicích. Tentokrát byla naše účast slabší než v jiných letech. Do krojů se oblékly pouze dva páry mladých, ale i účast ostatních poutníků byla malá. Snad to bylo tím, že otec František byl nemocen...?

2. srpna jsme putovali do Rakouska – do Maria Zell. Této pouti se s námi účastnil po nemoci už i otec František. Pouť se vydařila, jen zakončení ve Vídni se pro nepřízeň počasí nekonalo.

16. srpna zorganizoval otec František pěší pouť do Týnce. O té jsme informovali v minulém zpravodaji.

11. října jsme jeli, jako každý rok, na dušičkovou pouť na Svatý Hostýn. Tentokrát nám přálo počasí. Křížovou cestu jsme vykonali po Jurkovičově zastavení. Ukončení jsme prožili u duchovního otce Jiřího Čekala v Ratiškovcích. S pozhnáním od Panny Marie Hostýnské a s krásným prožitím při pobožnosti v Ratiškovcích jsme se vraceli domů.

13. listopadu byl vypraven autobus na „**Rekolekční poutní mši svatou**“ do Podivína, které jsme se také zúčastnili.

29. listopadu jsme naše putování zakončili na výstavě betlémů v Hodoníně.

Myslím, že za jeden rok jsme toho stihli poměrně dost. Když neobsadíme autobus našimi farníky, místa doplníme z farností z okolí. Je nám z toho smutno, když s námi nejezdí mladí. Na poutích potkáváme mladé lidi, kteří jdou



Maria Zell

pěšky, mají kříž upletený třeba z chvojí, aby uctili P. Marii. Mezi námi ta omladina chybí. Vracíme se z poutí s pozhnáním P. Marie pro nás pro všechny a těšíme se, že se ve zdraví dožijeme i příštího roku, abychom mohli v této krásné tradici pokračovat.

Díky Vám všem, kteří se těchto poutí zúčastňujete.

Veřejná sbírka Božena Benešová

Jak jsme vás již v minulém zpravodaji informovali, vyhlásil náš Spolek pro Lanžhot veřejnou sbírku, abychom sehnali peníze na opravu střechy kostela. Tato sbírka proběhla v měsíci říjnu díky 24 obětavým ženám z Lanžhota. Během čtrnácti dnů navštívily 963 domácností, což je opravdu obdivuhodné. Od občanů se vybralo 480 tisíc Kč. S dalšími příspěvky od různých sponzorských organizací, které jsme oslovili, máme na kontě zatím 600 tis. Kč. Touto cestou chceme proto poděkovat, jak děvčatům, která sbírku prováděla, tak všem občanům i sponzorům, kteří na opravu střechy přispěli. Věřte, že každá částka, i ta nejmenší má pro nás velký význam. Každý přispěl podle svých možností a svého svědomí, a proto všem moc děkujeme. Za všechny dárce byla také sloužena 6. 12. 2008 v našem kostele na poděkování mše svatá.

Za vybrané peníze se nakoupily tašky a do konce roku se vymění část střešní kryti-

ny. S opravami budeme pokračovat v příštím roce. Požádali jsme Město Lanžhot, aby také pomohlo a začlenilo do svého rozpočtu na rok 2009 finanční příspěvek. O jeho výši bude rozhodovat zastupitelstvo města v prosinci 2008. I přes finanční injekci od města nebudou pravděpodobně náklady pokryty, takže budeme nuceni uspořádat ještě jednu veřejnou sbírku během příštího roku. Samozřejmě, že se také budeme snažit sehnat další dotaci.

Přes Mikroregion Podluží jsme požádali o dotaci na opravu věže kostela, aby se z ní mohla stát věž vyhlídková. Tak uvidíme, jestli nám bude přidělena. V době vydání lanžhotského zpravodaje jsou toto všechny informace, které máme k dispozici.

O nových skutečnostech týkajících se oprav kostela vás budeme průběžně informovat v kabelové televizi, v dalším zpravodaji a na našich internetových stránkách:

www.farnostlanzhot.cz

Farnost na internetu

Jaroslava Bartošová

O tom, že naše farnost má své webové stránky, jsme vás informovali už v loňském roce. Ten, kdo se na ně pravidelně dívá, ví, co tam může najít. Tato informace je tedy spíš pro ty, kteří je ještě neznají. A tady bych také chtěla apelovat na mladé, aby stránky ukázali svým babičkám a dědečkům, kteří nemají ani ponětí, co to ten internet je a co se na něm, a zvláště na farních stránkách, mohou dovědět. Na stránkách si můžete přečíst vše o historii kostela i fary, o všech kněžích, kteří v naší farnosti působili. Začali jsme psát také historii křížů a Božích



muk. V aktualitách se dozvíte o většině akcí pořádaných farností a ve fotogalerii najdete spoustu fotografií z těchto akcí. Můžete se v klidu každý týden podívat na liturgii – rozpis a úmysly mší svatých a také rozpis vyučování náboženství. Nově jsme přidali kolonku Slovo života. A to určitě není všechno. Stále budeme vylepšovat, rozvíjet. Radii přijmeme další rady a nápady. Adresy, na které je možné své názory psát, najdete rovněž na našich stránkách www.farnostlanzhot.cz. Děkujeme vám za ně.

Svaté misie

Jan Třetina, kronikář

U hlavního vchodu do kostela na pravé straně visí kříž s nápisem Sv. misie 1947. Mnozí občané neví, co nápis znamená. Každý si pod slovem misie představí činnost kněží – misionářů, kteří někde v Africe získávají domorodce na křesťanskou víru, budují kostely, školy a přinášejí mezi ně vzdělání a kulturu.

Svaté misie se však dříve konaly i mezi křesťany, kteří již dávno víru přijali. Na pořádání sv. misí byli pozváni kněží některého řádu. Konali různé pobožnosti a kázání jednotlivým skupinám – stavům farníků. Misie se konaly po dobu asi 8 – 10 dnů. Při nich farníci přistupovali ke sv. zpovědi a sv. přijímání. Ve farní kronice jsou uvedeny tři misie, které se konaly v naší farnosti. Uvádím jejich nezměněný text:

Sv. misie byly konány v období 10. – 20. 3. 1912. Konali je redemptoristé z Brna (P. Říha, P. Zíka a P. Skopal). U sv. zpovědi bylo 2 250 farníků a ke sv. přijímání přistoupilo 3 670 farníků.

Všichni tři kněží s horlivostí velikou krásná kázání měli, s trpělivostí obdivuhodnou pro-

dlévali ve zpovědnicích. Krásnými slavnostmi k velebné Svátosti, mariánskou úctou a svěcením misijního kříže vzbudili nadšení pro věci vyšší, že mnohé srdce dříve chladné se rozehrálo. Kázání dojemné při svěcení kříže měl venku P. Říha. Misijní kříž je umístěn na pravé straně vchodu, je 343 cm vysoký a 125 cm široký. Dělal jej stolař Josef Šajboch a spon do zdi dával zámečník Kotrba.

Na rozloučení s vdp. misionáři se dostavilo obecní představenstvo se starostou v čele, družičky malé i velké, šohaji ve slováckém kroji a veliké zástupy lidu. Na nádraží chtěl ještě každý, pokud bylo možno, políbiti ruce těch milých, úctyhodných kněží, kteří tolik milosti pro farnost přinesli. Děkovali za obec: starosta Martin Šesták, za šohaje Beneš Pavel, za družičky Anna Mikuličová, Růžena Bartošová a Pyskatá Terezie. Sv. misie konal farář Antonín Štourač na uctění památky své zemřelé, drazé milované matky Marie (30. 10. 1911).

V září roku 1934 přišel do naší farnosti nový farář Josef Hübner. Když zjistil, že se zde

již dlouho nekonaly misie, chtěl je uskutečnit. Jenže fara byla ve špatném stavu (nemohl by ubytovat misionáře), tak začal s opravou fary. Svým nákladem dal opravit část budovy, aby mohl sám ve faře bydlet. Obec nebyla moc ochotna opravu financovat, avšak nakonec společnými silami se fara opravila v r. 1936.

Sv. misie se tedy konaly 7. – 15. 12. 1936. Byl vytištěn i leták. Sedm týdnů před misiemi farář v kázáních připravoval farníky na misie. Misie prováděli P. Josef Kubáč, superior z Prostějova, a P. Alois Prokop, farář z Brna Husovic, oba z řádu Salvatoriánů. Účast při všech kázáních byla obrovská. Kostel byl přecpán a zvláště na večerní kázání se o místo přímo bojovalo. Kazatelé byli výteční a jejich kázání krásná, jasná a působivá. Zvláště mohutně vyznělo stavovské kázání pro muže, jehož se zúčastnilo asi 800 mužů a hlas zpívajících mužů působil mohutným dojmem. Do programu byly zařazeny slavnosti mariánské, k Nejsvětější Svátosti Oltářní a dušičkové se vzpomínkou na padlé vojíny z 1. světové války. U sv. zpovědi bylo 2 616 farníků, u sv. přijímání 4 248. Dp.

Kubáč, který konal v Lanžhotě svou 410 misií, prohlásil, že ji klade na 3. – 4. místo. Místní farář poděkoval z kazatelný misionářům a vyplněný kostel projevil svou vděčnost sborovým „Pán Bůh zaplať“.

Další misie byly konány ve dnech 27.4. – 4.5. 1947. Konali je kněží řádu sv. Dominika Norbert Bubeník z Plzně, Bertrand Šnobl a Cyril Šíma ze Znojma. Ačkoliv byla doba pilných jarních prací, účast byla ohromná, zvláště na večerních kázáních. Počet sv. zpovědí 2 150, sv. přijímání 3 730. Sv. misie byly zakončeny posvěcením nového misijního kříže a mohutným průvodem po obci. Kříž nesli mládenci v krojích za doprovodu děvčat v krojích. Vybralo se 10 000 Kč, které byly věnovány řádu. Dubové dřevo na kříž bylo darováno pilou z Břeclavě (zásluhou Vavřína Třetiny), zhotovil a připravil zdarma stolař Hofer Ondřej.

Nakonec ještě moje malá připomínka. Vzpomínám si, že misionáři hrávali za „humana“ s chlapci volejbal. Tehdy se lidé tomu divili, dnes by se již asi nedivili.



Sv. misie 1947, farář Josef Hübner, kaplan Jaroslav Krejčíř

Po adventu přichází Vánoce se vzpomínkami Marie Petřlová

*Jako jabloňka bez listů
k jaru pohlíží s nadějí,
že zas ji květem obalí,
ptáci v koruně zapějí
i lidé s růžencem v dlaní
do modlitby se ponoří -
až na adventním věnečku
poslední svíčka dohoří,
nám narodí se Kristus Pán,
srdce radostí naplní,
otevře mu je dokořán.*

Po čtvrté adventní neděli máme před sebou nejkrásnější svátky v roce, obetkané lidovými zvyky a obyčeji. Děti se již nemohou dočkat, až Ježíšek přinese stromeček, který provoní naše příbytky lesem a jehličím. Radost z naplněné touhy obdarovávat zaplaví srdce dospělých při pohledu na rozzářená dětská očka při rozbalování dárků. Tklivá koleda přivolá vzpomínky na všechny naše blízké, kteří už nejsou mezi námi, ale prožívali s námi radostnou atmosféru Vánoc pod rodnou střechou. Naše maminky a stařenky svou moudrostí a dovedností zanechaly světlou památku, která jako betlémské světlo prozáří naše domovy.

Vánoce nám přináší nejen radost, ale také posilu v utrpení. Mnohým z nás se hluboko do paměti vryla řada Štědrých večerů, kdy u svátečního stolu zůstala jedna židle prázdná. Z fotografie ozdobené rozkvetlou větvíčkou



„barborky“ se usmívala drahá tvář tatínka nebo někde i maminky, kteří Vánoce trávili za minulého režimu ve vězení. Pod plápolajícími světlýky ze stromečku svíraly dětské dlaně drobné dárčky: jablíčka, srdíčka, křížky a hvězdičky vyrobené z chleba, který si museli tatínkové odřici ze svých skromných přidělů, ale pro nás děti měly cenu zlata. Když se posvátnou nocí rozezněly zvony, kráčely jsme s maminkou na půlnoční a pozorovaly nebe plné hvězdiček. Ve své dětské fantazii jsme prosily Ježíška, aby jednu nechal padat dolů, aby se nám splnilo toužebné přání, abychom příští Vánoce mohli prožívat všichni společně.

Prosme, aby děti v dnešní době mohly prožívat nejen dny sváteční, ale i ostatní dny v roce v prostředí milujících rodičů.

Pozdní věk Jožka Tureček

*Dědové si hrají Už neotročí
Sami režírují každíčký svůj den
Záhada Čím víc kalné mají oči
tím vidí lépe spanilé křivky žen*

*A touha pošetílá se jich zmocní
laskat je Na větší akce nestačí
Dávno tomu kdy cítili se mocní
Ve stáří je prostě všechno jinačí*

*Kdeže radovánky: ženy víno zpěv
bujaré volání hraj muziko hraj
Jak by nyní v žilách neproudila krev
ale jen a pouze bylinkový čaj*



SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narozené děti

Eliška Hanzlíková

– Michaela a Andrej Hanzlíkovi, MUDr. Kepáka

Eliška Petrlová

– Michaela a Bronislav Petrlovi, U Hřiště

Jaromír Tuček

– Pavlína a Jaromír Tučkovi, Kout I.

Tereza Sasínová

– Lenka Prokešová a Stanislav Sasín, Břeclavská

Jan Uher

– Lenka a Jan Uhrovi, Kout III.

Julie Neumannová

– Mgr. Pavlína a Mgr. Rostislav Neumannovi, Komenského

Ivona Švirgová

– Renata a Tomáš Švirgoví, Nová

Patrik Moravec

– Martina a Peter Moravcovi, Kout III.

Kateřina Feketová

– Kateřina a Peter Feketovi, Sokolská

Tomáš Tuček

– Vendula a Jiří Tučkovi, Náměstí

Filip Kepák

– Yvona Šulcová a Jiří Kepák, Břeclavská

Pavla Ondryšková

– Ing. Jana a Ladislav Ondryškoví, I. Olbrachta

Marek Billa

– Petra Hrnčářová a Marek Billa, J. Nerudy

Sňatky

Anežka Vaculíková, Dolní Bojanovice

– Cyril Bartoš, Lanžhot

Michaela Bartošová, Lanžhot

– Ing. Vladimír Hochman, Vranovice

Blanka Janulíková, Lanžhot

– Vladimír Spevár, Tvrdonice

Pavla Soukupová

– Ing. Dalibor Gajda, Lanžhot

Ludmila Třetinová, Lanžhot

– Jan Nečas, Čučice

Výročí sňatků

60 let manželství

Lidmila a Stanislav Helešicovi, U Stadionu

50 let manželství

Ludmila a Ján Kubiščíkovi, J. Wolkera

Výročí narození

99 let

Marie Štvrtecká, Pastvisko I.

95 let

Marie Trubačová, Dolní

91 let

Terezie Prajková, Bří Mrštíků

Ludmila Ondryšková, J. Wolkera

90 let

František Uher, Stráže

85 let

Michal Vlašic, Kostická

František Škrobáček, J. Nerudy

Marie Tučková, Břeclavská

Cecilie Bártová, I. Přiční

Marie Bartošová, Dolní

Barbora Prajková, Stráže

80 let

Žofie Trčková, Kostická

Jan Švirga, Komenského

Marie Hostinová, Na Peci

Milan Richter, Kostická

Vlasta Richterová, Kostická

František Gál, Sokolská

Marie Bartošová, Sokolská

Bernarda Jablonická, Břeclavská

75 let

Miloslav Trčka, Břeclavská

Josef Hunkář, Smetanova

Marie Tučková, Lesíčková

Vilma Němcová, Smetanova

Růžena Ryčovská, Komárnov

Vlasta Grbavčicová, Kout I.

Ludmila Hermanová, Kout III.

70 let

Josef Létal, Sokolská
Božena Ciprysová, Pastvisko II.
Bohumila Stýblová, Dolní
Ludmila Uhrová, Kout III.
Terezie Holobrádková, Na Pastůškách
Milena Slámová, Na Peci
Růžena Šestáková, Nádražní
Jindřiška Kubovičová, MUDr. Kepáka
Jan Ciprys, Sokolská
Jan Hnátovič, Kout I.

65 let

Drahomíra Klimovičová, Kostická
Marie Janulíková, Nová
Josef Mikulič, Nová
Milan Holobrádek, K. Černého
Marie Hodonská, Nová
Josef Švach, Smetanova
Růžena Létalová, Nádražní
Ludmila Hrnčířová, Sokolská
Marie Berková, Krátká
František Svačina, F. Palackého
Zdeněk Klvaňa, I. Příční
Miroslav Němec, I. Olbrachta
Ludovít Hatala, Nová



KAPELNÍK LUŽA Jožulka Uher

V roce 1955 jsem řídil turnaj uličních fotbalových jedenáctek. Za Slavii Nová ulice, na pravém beku, usilovně bojoval jedenáctiletý, malý tlouštík Luděček, syn Růžky a Otyna Štajnérových (Steinerových). Od narození jsme byli, přes tři domy, sousedi. Nádherný soprán jeho maminky a veselé melodie heligonky jeho otce dolétávaly z jejich dvora až do našeho.

60 let

Ludmila Boltvanová, K. Čapka
Ludmila Gajdová, Dolní
Ing. Jaroslav Strnad, Břeclavská
Jaromír Ondryška, Kostická
Miroslav Linda, Kostická
Bedřich Čvanda, Nová
Zdeněk Jahn, Kout II.
Petr Prajka, Vinohrady
Gabriela Macháčková, K. Černého
Jan Hrnčíř, Kout III.
František Tuček, Smetanova
Václav Uher, Kostická
Jaroslava Hlinická, Hrnčířská
Josef Jablonický, Stráže
Jan Mráz, Sokolská



Úmrtí

Ludmila Křpatová	87 let	Luční
Jaroslav Šebesta	82 let	Hrnčířská
Jan Ciprys	66 let	Vinohrady
Marie Kaňová	83 let	Kout III.
Marie Hakalová	74 let	Mlýnská I.
Ludmila Černá	87 let	Lesíčková
Ludvík Steiner	64 let	Nová
Jarmila Uhlířová	85 let	Stráže
Jan Kořínek	71 let	Havlíčková
Jan Brumovský	74 let	Pastvisko II. (nyní Břeclav)
Božena Tučková	94 let	Břeclavská

A když tedy Luděček „vypadl“ z takového muzikantského hnízda (stařeček hrával na housle a strýčkové Ferda na heligon a Konstant na tenor), jak by mohl muzikantstvím zahanbit své předky?

Nakonec, kdy už jsme to oba měli skoro stejně blízko v Nové ulici ke strýcovi Metynovi Prajkovi, to už přerostl Luděček v Lužu



(křtěn však jako Ludvík), podědil po slavném lanžhotském skladateli a muzikantovi jeho hudební nástroj, tedy baskřídlovku, tenor, jak říkají muzikanti. Aby se s ním na dlouhá muzikantská léta dal do páru s kamarádem a také tak

trochu končanem Tondou Hakalou. A to především v dechovce Brodčance, které mnoho roků velel jako kapelník i v čase, kdy v ní exceloval první křídlovák Karel Růžička.

Sám Luďa přesvědčoval o svém talentu a vysoké hudební úrovni i v jiných dechových kapelách před tím, než až do konce své aktivní muzikantské činnosti zakotvil v Brodčance, se

kteou dosáhl nemálo úspěchů především v Rakousku. Myslím, že jeho odchod, zrovna jako v případě mistra Karla, s lítostí zaznamenaná tam hodně příznivců.

Ale Ludvík, který se dočkal šťastných let manželství i dvou šikovných synů, z nichž jeden jde velmi dovedně v jeho muzikantských stopách, to ne toliko dobře, ba výtečně hrálo, ale také zpívalo. Proto byl u zrodu sboru lanžhotských mužáků, kterým dlouhý čas stál v čele hudebně i organizačně. Zodpovědně pracoval i v kulturní komisi a okruh jeho obětavé činnosti byl nad rámec muziky a zpěvu. Když se letos jako řečník loučil na hřbitově s křídlovákem Mirkem Hakalou, kdo z přítomných by tušil, jak brzo ho bude následovat...

Opustil nás v neděli 30. listopadu 2008 ve věku 64 let.

Ať jsou naše vzpomínky na něho písní nikdy nedozpívanou...

U VARHAN

(Podzimní partitura)

Jož. Uher

*Hraji si, hraji, jen tak na varhanách
a přitom myslím, jak můj život šel;
co vše jsem nevyprosíl na kolenách
a kolik touhou nikdy nenašel.*

*Čtveřicí prstů bloumám po klávesách
a sem tam pahýlem se přiřadím;
někdy se cítím jako tulák ve snách
a strach mám z toho, až se probudím.*

*Hraji si, hraji, různé melodie,
ty, které v zapomnění zanechám;
protečou duší jako lesem Dyje,
u břehů srdcí s nimi zašplouchám.*

*Hraji si, hraji, jen tak na varhanách v noci,
ve tmě mi naslouchají ptáci hvězdoocí,
jen lásku moje hraní k zastavení nevábí,
na trnu růže visí po ní nitka hedvábí...*



KAMILKA

Břetislav Osička

30. října 2008 oslavila své 75. narozeniny známá lanžhotská cukrářka a kuchařka Marie Tučková.

Za svobodna se jmenovala Turečková, má bratra Jana Turečka, který žije v Hodoníně. Když jí bylo dvacet let, vzala si za muže Ladislava Tučka, známého patriota lanžhotského fotbalu. Společně vychovali děti Ladislava, Jaroslava, Jiřího a Marii. Stále žije ve svém rodném domě na ulici Lesíčkové.

Po základní škole jezdila nejdříve do práce do čokoládovny v Rohatci. Potom pracovala v Šohaji a jezdila na řepné kampaně. Své cukrářské řemeslo se naučila od své mamičky, která se jmenovala Kamila Turečková. Když se narodil Jirka, chtěli ho pojmenovat Kamil.

To mamička nedovolila, protože neměla ráda jméno Kamila. Proto chlapce pojmenovali Jiří. Jméno Kamilka - Kamili - Kamil se jim stalo nakonec stejně osudným, všichni je znají pod touto přezdívkou. Mamička Kamilka chodila chystat na svatby a péct cukroví se známou cukrářkou Marií Bartošovou - Múčkovou.

„Jedného dňa mamička řekla, ře ona už chodit nebude, a tak sem mosela začat chodit já. Peču už tak čtyřicet pět roků. První moja svatba byla pana Vlařica u nádraží. Tam sem pékla cukrové. První moja svatba aj s vařením

byla u Čápků v Hrnčířské ulici „na Bendových jamě“, tam sa chystal eřtě jako hlavní chod paprikáš. Tenkrát sa svíčková eřtě nevařila. A největří svatba, kerú

sem dělala, byla svatba Mirka Svačiny. Pékli sme koláčky ze 120 kilo. Péklo sa to v pekárně u Dorina. Ve středu večer sme zamísili těsto a



ve čtvrtek jsem pékli celý deň až do desíti večer koláčky. Pékly sa hlavně přegulované, tvarohové, makové aj ořechové, ale ty enom málo, protože ořechů sa používalo hodně do cukrového, ale kdo měl hodně ořechů, tak byly aj ořechové. Spěř to bylo aj náročné, protože byly svíce v pátek, a tak teho bylo straěně moc. To už sa chystalo maso a jiné. V sobotu ráno byly řízky, na oběd knedlíčková polévka a potom svíčková. Potom byly řízky se salátem a smažily sa kuřata. Než sa šlo k muzice, jedlo sa, co zbylo od oběda, řízky, pečené maso, kuřata. Když sa došlo od muziky, větřinu byla sekanka z drobů a kuřat a k temu knedle a zelé. V nedělu sa jedlo to, co zbylo od soboty. Když chybělo tak, sa přidělalo. V nedělu sa také roznášalo cukrové, ale to byly obrovské mise.“

Paní Tučková při mé návřtěvě pekla dort pro svoji vnučku Simonku. V kuchyňce jí to šlo pěkně od ruky, radost pohledět. Při práci si na bolavé koleno ani nevzpomněla.

Přejeme paní Tučkové hodně zdraví a ať napeče jeřtě hodně cukroví a dortů.



Ej vje koně ze dvora, pojedeme pro máju do čarského hája... manželé Kořínkovi



Že se v Lanžhotě jezdí pro máju na Slovensko do Čárů s dvěma páry koní, je zaslíbenému člověku dobře známo. Ale kdo s nimi každoročně, dříve ve čtvrtek, dnes v sobotu před hody, vyráží?

Jedním z řady lanžhotských formanů je **František Bača**. Za pár dnů – 25. ledna – se dožívá 60 let, proto jsme rozhodli o něm napsat pár řádek. Bydlí na ulici Kostická, ale narodil se na Kradlově v rožním domku rodičům Marii a Františku Bačovým jako jediný syn ze čtyř dětí. Po vyučení pracoval v JZD do r. 1991 jako traktorista. Se svojí ženou Ludmilou vychovali tři děti – Františka, Petra a dceru Milenu, dneska už je také pětinasobným dědečkem. Po rozpadu a odchodu z JZD pracoval u Lesů ČR, teď je už nějaký pátek v důchodě.

Koně mu učarovali už od mládí, první kobylku si koupil v r. 1977, kdy mu nebylo ještě ani 30 let a o tři roky později už jel poprvé pro máju. Bylo to v roce 1981, kdy už Pavel Zonyga pro svůj věk a zdraví nechtěl jet. Druhého koně do páru si tehdy musel vypůjčit z JZD. Od té doby odchová několik hříbat, koně prostřídá a se současným párem, hřebcem Adou a valachem Mormonem, jezdí už hodně

dlouho. Ti oba budou mít příští rok 20 let. Během té doby se s ním ve dvojici vystříдалo také mnoho formanů, vzpomeňme Františka Cipryse (Darmovzala), Jiřího Uhra (Gála), Jana Bartoše (Zonygu), Jana Šuláka (Maju) a Jiřího Uhra (Pazderňáka).

Kdo byl někdy v lese pro máju, tak ví, že to není taková idylka, jak je vidět na videu. Je to hlavně dřina a velká zodpovědnost. Člověk radši ani domyslet nechce, co všechno by se mohlo stát. Je potřeba správné stromy najít, odkopat, porazit a

naložit. A když máte v lese asi dvacet mladých kluků, se kterými to musíte všechno zvládnout, hlídat si koně, které nejde vypnout jako motor od auta, být stále ve střehu, tak na jednoho člověka toho není málo. Dneska už je výhoda v tom, že na naložení se půjčuje technika, dřevo se nemusí z lesa tahat koňmi. František Bača měl po letošních hodech prohlásit, že jel už opravdu naposledy (on to totiž říká už posledních pět let pokaždé), ale tentokrát to asi myslel opravdu vážně. Koně jsou už staří a jemu samotnému zdraví už neslouží, tak jako dřív. Doufejme, že si to ještě do září rozmyslí, ale pokud ne, tak je tady otázka: Kdo pojede místo něho? A to není jen pro máju do lesa, to je také několik nedělí v roce vozit pacholky přes pole na hody, na slavnosti a dříve ještě legruty k odvodu. To je spousta volného času obětovaného pro druhé, pro folklor.

Pravdou je, že se v poslední době koně v Lanžhotě začali chovat, ale spíš k rekreační jízdě, ne k práci. Takový pár chladnokrevných tažných koní už tady nikdo nemá! Smutné je možná to, že hrdí Lanžhotčané se všude chlubí tradicemi, jak je to u nás všechno postaru, jak se jezdí do lesa povozem s koňmi, ale na dru-

hou stranu některým lidem tato zvířata (a nejen tato) vadí. Není to tak dávno, kdy se v každém domě choval dobytek nebo aspoň prasátko, na dvoře bylo hnojiště a nikomu to nevadilo. Bylo to normální, přirozené. Nemyslíme, že bychom se měli vracet o sto let zpátky, ale trochu tolerance by neuškodilo, zejména v dnešní době, kdy se znovu prosazuje a obnovuje spojení člověka s přírodou. Ti koně musí někde během roku přebývat, aby potom mohli „tych Lanžhotčanů do čarského hája zavést“.

Chtěli jsme tímto článkem ukázat na to, co někteří berou jako samozřejmost. Ale za tím vším se skrývá spousta obětavosti, odpovědnosti a práce, kterou František Bača za ty roky pro Lanžhot vykonával. Nešlo by to bez podpory rodiny, manželky a dětí, nemohl by se této činnosti

věnovat v takové míře. Víme, že to všechno dělal a dělá rád a že mu nejsou lhostejné tradice a Lanžhot vůbec.

Přejme mu k jeho 60. narozeninám hlavně zdraví těla i ducha, ať ho dobrá nálada a elán neopouští a pokud už opravdu přestane jezdit, ať předává dál alespoň své zkušenosti mladším. A že má co předávat!



Malíř jižní Moravy v našem muzeu

Jaroslava Bartošová

I letos jsme měli v našem muzeu krásnou hodovou výstavu. Tentokrát u nás vystavoval Antonín Vojtek, jak se dočteme v různých publikacích i na jeho webových stránkách – malíř jižní Moravy. Možná by bylo dobré představit

tohoto malíře trochu blíže. A. Vojtek bývá nazýván malířem jižní Moravy po právu. Na jižní Moravě se narodil (v Horních Bojanovicích), na jižní Moravě žije. Jižní Moravu miluje a celý život ji ztvárňuje svým osobitým způsobem.

O výtvarnou tvorbu se zajímal od mládí. Kreslil a maloval v okolí své rodné obce. Svou výstavní činnost zahájil v této obci v roce 1965. Od té doby do současnosti vystavil **samostatně** svá díla **na 150 místech**, a to v České republice i v zahraničí, mj. v Německu, Rakousku, Skotsku, Itálii a Řecku. Jeho obrazy jsou zastoupeny v galeriích a soukromých sbírkách v téměř **padesáti zemích světa**.

V současné době tvoří nejvíce olejomalby. Můžeme však



sledovat i jeho tvorbu kresebnou a grafickou, akvarely i plastiky. V posledních letech vychází každoročně barevný kalendář s jeho dílem a patrony se stávají významné osobnosti České republiky.

Hlavní náplní tvorby A. Vojtky jsou olejomalby středních a větších rozměrů.

Kresby stály na prvopočátku výtvarného snažení. Šlo o kresby měkkou tužkou, sépií, uhlím, perem a štětcem. V roce 1955 je poprvé publikována v tisku kresba Antonína Vojtky.

Antonín Vojtek obdivuje krásu akvarelu. Tato činnost stojí na okraji celkové tvorby. Jde o jednoduchá díla, ve kterých převládá barva bílá, to znamená, že se snaží o lehkost a něžnost projevu. Jde o krajiny, ale také zátiší a kytice.

Grafika zaujímá menší část tvorby Antonína Vojtky. Jde o litografie a jiné nové moderní reprodukční techniky. Grafická díla v poslední době souzní v jednotě s jeho celkovou a vyhraněnou tvorbou.

Krajinomalby

Krajina Antonína Vojtky okouzluje již od mládí. Po většinu života zůstává věrný své krajině, tj. krajině jižního cípu Moravy, krajině Břeclavska, krajině „pod horou Pálavou“. Výjimku tvoří několik olejomaleb z Polska, Německa a Jugoslávie.

Portréty

Portrétní tvorba A. Vojtky není prioritní. Častější jsou jeho portrétní kresby, v olejomalbě pouze okolo jedné desítky.

Akty

Vojtek nachází v krásě ženského těla „všechny krásy světa“. Nejčastěji akty kreslí, pokud používá linie ženské (ženského těla), pak jsou to tzv. krajiny těl a olejomalby zvané geminy.

Zátiší

Zátiší jsou tvořena převážně grafickými technikami, zřídka olejomalbami.

Spisovatel

Literární tvorba Antonína Vojtky velmi láká. Pokud vzniká nějaký literární útvar, ať již próza či poezie, snaží se o poetičnost a snovost. Ve vyjadřování navazuje na svou tvorbu výtvarnou, olejomalby, používá metafor, tajuplných představ a snaží se o melodičnost literárního projevu. Je spoluautorem sbírky básní *Kam jdu* (1997), knih *Osudy* (2001), *Příběhy psané životem* (2002) a *Ti úspěšní* (2003), autorem vlastní

biografie *Malíř jižní Moravy* (1994) a knih *Já a moje modelky* (1998), *Řekni mi, táto, proč?* (2003), *Jako v nebi, tak i na zemi* (2005) a *Ztracené touhy* (2007).

Antonín Vojtek ilustroval řadu knih: *Malíř jižní Moravy* (1994), *Já a moje modelky* (1998), *Jiří Tesař – Kam jdu* (1997), *Kniha o městě Podivíně* (1997), *Kniha Horní Bojanovice* (1998), dále knihy o obcích Hrušky, Rakvice, Mušov, vlastní

knihu „*Řekni mi, táto, proč?*“ (2003), řadu periodik např. *Malovaný kraj*, *Veronika*, ... Vytvořil mnoho diplomů, čestných uznání a pamětních listů. Největší jsou kolekce pro akce turistické.

Kde můžete vidět díla A. Vojtky:

Galerie 99

Vznikla 2. prosince 1999 v Břeclavi, na ulici Slovácká. Tato galerie má tři výstavní prostory a každý měsíc se zde prezentuje výtvarný umělec tvořící na profesionální úrovni. V této galerii lze zhlédnout dílo Antonína Vojtky v celé šíři, včetně abstraktní tvorby. Otevřeno úterý až pátek od 14.00 do 17.00 hodin (po telefonické domluvě kdykoliv).

Galerie A.V.

Vznikla v létě 2003 v Břeclavi na ulici Jana Moláka 3. V této galerii je vystavováno okolo 30 olejomaleb. Tato expozice je stálá a je pouze doplňována novými díly. Navštívit ji lze po předběžné dohodě na tel. +420 519 372 118 nebo mob. +420 723 930 015.



Maluje nejen štětcem, ale i srdcem...

Vlasta Ciprysová



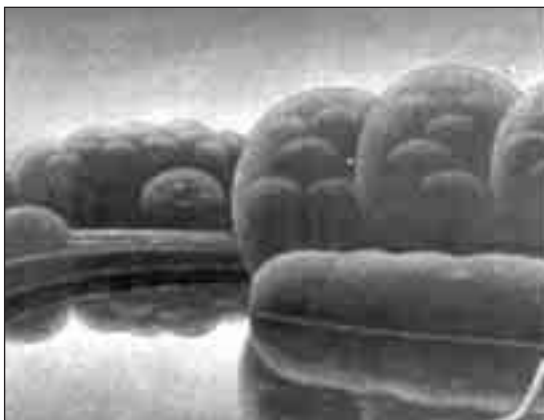
Dr. Jílek řekl o malíři Antonínu Vojtkovi: „Malíř Vojtek si nevybral krajinu, ale krajina si vybrala jeho. Asi již nikdo a nikdy nenamaluje krajinu Podyjí vroucněji, oddaněji a líbezněji.“

Souhlasím s těmito slovy, protože Toník Vojtek je dlouholetým přítelem naší rodiny. Poznala jsem ho jako bezvadného učitele, později manuálně pracujícího v zemědělství, ale nakonec se stal tím, čím chtěl být – malířem a výborným fotografem. Do nedávna létal na rogalu. Jeho citovou záležitostí je příroda jižní Moravy. Rád maluje i u moře. Vojtek nedokáže lenošit. V jeho věku je zářným příkladem aktivita v práci i v rodinném kruhu. Má zázemí v manželce Jitce a milé dcerušce Julince, která zdědila talent po otci. Jako šestiletá získala v celostátní soutěži „Zlatý oříšek“ za svoji výtvarnou činnost. Je opravdu nadaná, měla už i samo-

statnou výstavu v Roztoku a čeká ji výstava v USA a Chorvatsku. Toník má stejně rád i dvě starší dcery. Známe ho jako malíře, ale on velmi dobře píše knihy. Jsou čtivé, plné hodnotných myšlenek, poezie. Jak to všechno stihne? Prodělával těžkou srdeční operaci, opět se vzbodil – nazval to „vzkříšení“ a dále tvoří díla, která hladí duši. Mám ráda jeho jiskřivé vody, stromy jako koule, barevnost hlavně do zelena. Mohl by být pyšný – dostal tolik ocenění a on je stejný. Vzpomenu jen některá. V roce 2000 byl oceněn mezi 21 výtvarníků v republice, stejné ocenění získal od Jihomoravského kraje. Desítky výstav u nás i v zahraničí dokazují zájem o jeho obrazy. Je malíř, grafik, galerista, pedagog, spisovatel – stále skromný, rozdává lidem radost. O tu se právě dělí i v Senátu v Praze, kde právě probíhá výstava jeho děl pod názvem „Z kraje pod Pálavou“. Zhlédnout ji mohou nejen senátoři, ale také ostatní návštěvníci.

Moc by se o něm dalo napsat. Chtěla bych končit slovy, která mi vepsal do památníčku. „Žijeme v krásném kraji plném divokých hus, kachen, v kraji ledňáčeků, v kraji lužních lesů. Ale nade vším stojí naše krásné přátelství, které trvá mnoho desítek let.“

Toníku, díky. Přeji Ti vitalitu, hlavně zdraví a kolem sebe měj to lidské teplo, lásku nejbližších.



Martina v Číně

Jaroslava Bartošová

Snem každého sportovce je zúčastnit se olympiády. A není to o tom, že by se chtěl jen podívat do daleké země, že by chtěl jet na dovolenou. Sportovec, který se dostane na olympiádu to nemá zadarmo. Jsou to léta tvrdé dřiny. Už samotná nominace je velkým úspěchem.

Jak jsme již psali v minulém zpravodaji, na letošní olympiádu byla nominována i Martina Šestáková-Darmovzalová z Lanžhota. Zasáhla do kvalifikace trojskokanek. Bohužel měla trochu smůlu, třikrát přešlápala a spolu s dalšími třemi závodnicemi, zvedli rozhodčí u všech jejich pokusů červený praporek a skok se neměřil.

Zeptala jsem se Martiny na její dojmy nejenom z olympiády, ale také z Číny jako země.

„Nejhorším zážitkem pro mne byla asi cesta letadlem, která trvala 12 hodin. Po dlouhém únavném letu nás v Pekingu čekalo velké vedro, velká žízeň. Vodu jsme se snažili sehnat všude, kde se dalo. Nekonečné se zdálo čekání na naše sportovní vybavení. Konečně jsme mohli odjet do olympijské vesnice. Cestou jsme obdivovali krásnou výzdobu, olympijské kruhy z květin a trávníků. Ve vesničce bylo všechno, co patří k životu. Obchody, pošta, autobusové nádraží, služby. K dispozici byla tréninková hřiště.

Z vesničky jsme jeli vždy přímo na olympijský stadion, na nějaké výlety moc času nebylo. Snažili jsme se vidět i jiná sportovní klání, zvláště ta, kde byli naši kolegové. Já osobně jsem většinu času samozřejmě trávila na atletice, ale nenechala jsem si ujít např. tenis. Můj zážitek z hlediště, ale i sportovního kolbiště byl trochu rozpačitý, protože domácí diváci fandili pouze svým sportovcům. To, že byl vytvořen olympijský rekord jiným než domácím sportovcem, nechávalo diváky naprosto klidnými. Z jiných sportovišť jsme třeba my, atleti,



Peking

zvyklí, že diváci „roztleskávají“, a to nás více „vyhecuje“ k lepším sportovním výkonům, udělá to tu správnou soutěžní atmosféru. Také mne překvapilo, že pořadatelé nechtěli prodat vstupenky dělníkům, kteří stadion stavěli, přestože byla volná místa. Rozhodně nebyl stadion zaplněn na 100 %.

Z čínských krajiny jsem toho moc neviděla. Byli jsme se podívat na Čínské zdi, což mne úplně fascinovalo. Nedovedu si představit, jak ji vůbec mohli postavit. V Pekingu jsem se podívala na některé historické zajímavosti, byli jsme v Zakázaném městě. To mne trochu zklamalo, představovala jsem si místnosti vybavené dobovým nábytkem, zatím to byly jen holé zdi. Zato letní palác uprostřed zahrad byl překrásný. Na jedné krátké cestě po nevyznačené trase jsem zaznamenala velký kontrast s Pekinem, velkou bídu. Úplně mne šokoval člověk, který měl postel v autobusové budce. Řeknete si, že bezdomovce, kteří spí na lavičkách, můžeme vidět i u nás, ale není to jen o tom, ten celkový dojem byl hodně chudobný, to se běžně tady nevidí.

V Pekingu si žádní sportovci nenechali ujít nákupy v obrovském nákupním centru. Šlo o obrovskou tržnici, kde se smlouvalo, ostatně jako všude ve východních zemích. Zboží bylo tak levné, že někteří nakupovali a nakupovali,

až jim nestačila zavazadla a museli si přikoupit i kufry. Holky se samozřejmě zaměřily na oblečení, kluci si zavzpomínali na dětská léta a nakupovali množství modelů letadel, která hned skládali a vyzkoušeli létání. Po nějakém tom karambolu si pak šli koupit nové. Hodně se kupovaly různé čaje. Zapůsobilo na mě nečekané množství lidí v metru. To jsem nezažila nikde ve světě.“

Požádala jsem Martinu o nějakou zajímavost, zkušenost, která by mohla zpestřit náš zpravodaj. Třeba přímé setkání s Číňany.

„Dobrovolníci, kteří se o nás starali, byli velmi ochotní, milí a slušní. Ne všichni ale uměli anglicky, takže jsme se domlouvali různě, jak se říká rukama, nohama. Taxikářům stačilo ukázat olympijský průkaz a už věděli, kam nás odvézt. To, že jsme si nerozuměli, mělo i své výhody, když jsme se například chtěli



Čínská zeď

podívat na sport, na který jsme neměli lístek. Po nějakém čase dohadování to vzdali a pustili nás,“ říká se smíchem Martina.

Po návratu začala Martině opět tvrdá práce, tréninky, čas se olympiádou nezastavil. Chvilí doma, pak zase na soustředění. Děkuji Martině, že mně věnovala trochu svého volného času a podělila se s námi o své dojmy. Přejme jí, ať se jí daří a těch přešlapů, ať je co nejméně.

O služby je zájem

Vlasta Ciprysová

O Lanžhotě je známo, že zde žije a tvoří řada šikovných kuchařek, švadlen, vyšivaček, malářeček. Doba však pokročila a my rádi využíváme služeb, které u nás máme.

Svatby, křtiny a jiné společenské akce už neděláme doma. Sice nám sousedé vypomáhali, ale tyto starosti rádi přenecháme odborníkům.

Manželé Osičkovi vešli ve známost nejen u nás, ale i v širokém okolí. Výtečná jídla, bezvadná obsluha mluví sama za sebe. Slovácká izba, kuželky, prostorný zastřešený dvůr a cenově výhodné služby lákají tolik zájemců, že klidně i rok dopředu si rezervují místa. Tradičně se tam pořádají přehlídky dechových hudeb, vypravěčů, chasa zde má svůj výlet. Břetislav Osička je členem zastupitelstva města a s manželkou Jitkou jsou známí zpěváci a ještě dokáží nabídnout dobré služby.

Stejně nám vyjdou vstříc v restauraci Podlužan, kde je možné uspokojit větší počet lidí. Je uprostřed města, pěkné prostředí a ochota personálu láká zákazníky. Často jsou tam autobusové zájezdy s programem.

Ochotní jsou i v restauraci Na Šlajsi, ale v poslední době ne tak využívané jako kdysi.

Příjemné posezení je také ve vinárně u Uhrů. Jídlo podle přání, výborné víno a na přání manželé Uhrovi i zazpívají. Hosté to rádi ocení. Sklípek voní novotou, typicky vyfazaným nábytkem, květinami a ochotnými majiteli. V letním období je možné posezení venku.

S pečením cukroví a koláčků si také už neděláme starosti. Cukrárna u Sedláčků peče výborné koláčky. Musím dodat, že hlavně pro přespolní i na Slovensko. U nás je i dost domácích cukrářek, které v nouzi vypomohou.

V našem městě je možné najít i klempíře Ladislava Němečka, plynaře Jaroslava Uhra, který je odborník i na vodu. Najdeme u nás i stavební firmu a řada zedníků vypomůže, kdy je třeba. Opravit boty nebo ušít nové, hlavně ke kroji, to umí Marek Tureček. Máme čistírnu ve firmě Heurex, která jinak nabízí k prodeji různé módní oděvy. V Lanžhotě je rovněž řada šikovných švadlen, které šijí na zakázku.

C h c e m e - l i omládnout a nechat se zkrášlit, můžeme zajít do Salonu Profi. V krátké době si salon získal svou kvalitní práci tolik zákazníků, že zde pracují pouze na objednávky. Ivana Kosková, talentovaná kosmetička, vás nejen zkrášlí, ale dá řadu odborných rad, jak udržovat pleť, ruce. Provádí rovněž manikúru a modeláž nehtů. V salonu je také solárium. Prostředí, ve kterém pracuje, by jí mohl závidět ne jeden salon ve větším městě.

V druhé části salonu je kadeřnictví, kde pracuje usměvavá Jitka Paulíková. I ona má tolik zákaznic, že pracuje na objednávky. Vytvoří účesy podle přání, ale i podle vlastní fantazie, aby slušely určitému typu obličeje. K práci jí slouží moderní přístroje. Pobyt vám zpríjemní

nevtíravá hudba a možnost občerstvení. Všem ženám vzkazuje – udělejte si radost, abyste se líbily. Dodá to sebevědomí bez ohledu na věk. A Jitka to dokáže. Je zde i pánská kadeřnice Martina Bartošová.

Další kadeřnický Salon Jitka je na výhodném místě uprostřed města. Poskytuje také veškeré kadeřnické služby podle přání zákazníků. Čekání si můžete zkrátit při kávě. Majitelku Jitku Uhrovou nyní vystřídá její syn Přemysl.

M a l é r e č k y, vyšivačky hlavně krojových součástí tvoří i pro široké

okolí. Přispívají velkou měrou k udržení tradičních folklorních akcí. Stejně tak žehlení sukní, rukávec, košil, zaplétání vlasů ke kroji – to všechno jsou služby velmi žádané, protože je každý neumí.

Zvláště starší si pamatují, že u nás byl hodiňář, opravář kol, fotograf, sklenář. Teď je nutné jezdit do Břeclavi. Snad ještě opravit zlaté předměty můžeme v zlatnictví u pana Baťky. Také zahradník chybí. I zde nastupuje sousedská výpomoc. Těm, kteří služby provozují, přejeme úspěšné podnikání a nám, kteří služby potřebujeme, abychom je mohli využívat.



Naše mateřinka Vlasta Ciprysová

Myslíme tím mateřskou školu v ulici Komenského, pěknou budovu, do které každé ráno přichází 109 dětí, aby prožily plnohodnotný den pod pečlivým profesionálním kolektivem dospělých.

Kdo se tedy stará o naše děti? Ředitelka Dana Baťková, která má za sebou 38 let ve školství, a tak své pedagogické znalosti předává svým kolegyním a jejich prostřednictvím dětem. Zástupkyní je Jana Martináková



s 30letou praxí. Učitelka Věra Hostinová se již 36 let věnuje dětem ve škole, ale je aktivní i mimo školu. V druhém volebním období je členkou zastupitelstva města a předsedkyní kulturní komise. Má děti opravdu ráda, vždyť je babičkou čtyř vnoučat. Olga Machovská se dětem věnuje již 40 let. Není poznat, že by se



chystala na důchod. Stejně tak Jitka Kostková nevynechává na babičku, a to má za sebou 38 let ve školství. Z Břeclavi dojíždí – v létě na kole – Vlasta Macounová. 25 let ji baví být mezi dětmi a v Lanžhotě se jí líbí. Nejmladší učitelka je Marcela Juřenová, vysokoškolsky vzdělaná se uplatňuje ve školství třetím rokem. Rozhodně by „mateřinka“ nemohla být bez provozních zaměstnanců – školnice Bronislavy Bartošové, Radky Petřlové a Markéty Šulákové. Díky jim je škola jak ze škatulky.

Mateřská škola pracuje podle nového školního vzdělávacího programu, který je zpracován podle podmínek školy. Vzpomínáme na třídy pojmenované podle hlavních náplně – folklorní Berušky, tělovýchovná, to byli Medvídci, pískající Veverky, Koťátka, kde nejraději kreslí. Mateřská škola je známá svou aktivitou. Není společenské akce, kde by se děti neprezentovaly v krojích nebo v oblečení, které k akci patří. Pravidelně vystupují na výročních

schůzích Svazu tělesně postižených, vystupovaly i k 50. výročí gymnázia. Z Tvrdonských slavností odjíždějí vždy s diplomem. A co těch akcí – už 10 let hodují, mají stárka, topí Morenu – prostě udržují zvyky. Je škoda, že v jejich šlépějích se nepokračuje. Při výběru výletů a zájezdů se snaží poznávat vše, co je zajímavé a rozšiřuje obzor. Např. skanzen ve Strážnici, betlémy v Hodoníně, tam se staví i v ZOO. Navštěvují divadlo v Brně a umělci pravidelně jezdí i do MŠ. Škola pořádá i plavecký výcvik. Vzpomínám, jak děti prošly celým Lanžhotem a v rámci ekologické výchovy sčítaly stromy. Tuto práci ocenil i Český rozhlas a Učitelské noviny. Z televize Nova dostaly psa Nováka – v albu poslaly fotky z činnosti.

Výborná a všestranná činnost, pěkné prostředí – všechny třídy jsou vybaveny novým nábytkem – a tak rádi přivítají hosty např. ze Singapuru, Rakouska a mateřských škol z okolí.

Do povědomí občanů vešla i velká výstava prací, přehlídka získaných diplomů. Prostě už jsme si zvykli, že bude karneval pestrý a veselý a že by se nestavěla ve školce mája – to není možné. Hudební doprovod mají z vlastních řad, ale vypomáhá i DH Lanžhotčanka, pan Michaela a kapela ESSO. Vše formou sponzorského daru. Chvályhodné! Ještě na něco bych chtěla upozornit – logopedickou poradnu, kterou vede p. uč. Macounová. Navazuje tak na dlouholetou práci p. uč. Saitzové, která se více jak 25 let věnuje této činnosti. I v důchodu radí a pomáhá i dospělým. V poslední době se děti předvedly na slavnostním sázení lípy u Masarykovy základní školy. Milé bylo jejich vystoupení a patřil jim zasloužený potlesk.

Popsaly by se další stránky, co všechno naše mateřinka dokázala a dokazuje. Děti, které už mateřskou školu opustily, přicházejí se pochlubit s vysvědčením. Důkaz, že se rády vracejí tam, kde jim bylo pod křídly „mateřských učitelů“ dobře.

Řada diplomů zdobí školní stěny – celostátní soutěže mateřských škol z Nymburku, z Tvrdonic, ve výtvarné soutěži Moje město, můj kraj s prací Malujeme hody získala MŠ 1. a 2. místo. Upoutal mne dopis na nástěnce od

malíře Antonína Vojtku:

Vážené paní učitelky z mateřské školy. Chci Vám a také Vaším dětem poděkovat za krásné a milé vystoupení na mé vernisáži u Vás v Lanžhotě.

Velmi si toho vážím, protože tak malé děti mi ještě na výstavě neúčinkovaly a navíc jim to v krajích slušelo. Ještě jednou díky!

Váš Antonín Vojtek

„RETUŠEŘI?“ Jož. Uher

PROLOG: retuš = malá dodatečná oprava, úprava snímku nebo textu.

Není sporu o tom, že **retuš odborníka či umělce** kvalitě snímku nebo **textu** pomáhá, navíc je-li tomu tak se souhlasem skutečného samotného autora díla. Jenomže do oboru retušérství, tak jako v mnoha a mnoha jiných oblastech lidské činnosti, rádi a s velkou ochotou „**fušují**“ všerůzní laici. Někdy v dobré vůli a vědomí, že pomáhají **vylepšovat**, jindy je v nich impulzem sebevědomí, že tomu rozumí přece lépe než nějaký tak zvaný **lidový skladatel**.

Když otevírám toto téma, musím hned na začátku uvést, že se chci zabývat několika případy **retuší v textech mých písniček** s poznáním, že stejné problémy mají i jiní, mnohem než já známější a zkušenější textaři skladeb, interpretovaných zpěvačkami a zpěváky dechových hudeb.

Kamarádi, muži z našeho lanžhotského sboru, k potěše mého srdce výtečně nazpívali moji písničku **Přeletěly husy divé**. Perfektně hlasově, melodicky, rytmicky i textově. Až na jednu **chybičku**, někdo by řekl **malíčkost**, která tomu, kdo neví, jako chyba nepřipadá. V jedné části **já** říkám: ... **gagotájú, lutujú řa, napásly sa, v č i l é k leťá vyprat perí na túni**. Včilek, foneticky **fčilek**, je staré, krásné nářečové nahrazení spisovného slovo **teď**, v **této chvíli**. Jenomže někomu se to nepozdávalo, a tak moje milé mužáky uslyšíte zpívat ne **včilek – fčilek**, nýbrž ... **a fčil leťá...**! Všichni dobří textaři se snaží o to, aby slovo B nezačínalo takovou souhláskou, jakou před ním končí slovo A. Příkladem je ono

Je potřeba ještě něco dodat? Ano, děkujeme Vám všem v naší mateřince, kteří se staráte o naše nejmladší – naši budoucnost. A já jsem ráda, že to vše jsem zažila v důchodovém věku mezi Vámi. Držím Vám pěstí.



„**a fčil leťá**“! Tudíž při poslechu nám mohou obě slova splynout v jedno: **fčileťá**! Navíc bylo odstraněno starodávné **fčilek**... Škoda.

Na druhém příkladě chci ukázat, jak hluboce a široce obsažné slovo může být mně nepochopitelnou **retuší** nahrazeno slovem chudobně obsažným, navíc narušujícím rýmování. Ten příklad skýtá moje prastará písnička **Stojí hruška v poli**, nejznámější a nejhranější v úpravě na valčík.

V jedné ze čtyř slok (ta poslední je vynechávána, ač je v ní tak zvaná básnická pointa) říkám: **Bývauo to pěkné, ked sme spouem b y l i, než sme sa šohajku, my dvá povadili**. Kamarádka kamarádky se pošušky ptá: Tak co, byli ste spouem? A dotázaná uzarděle odpoví: Baže, byli! Tázající už více vědět nemusí, tuší, co všechno během toho **byli** mohlo být, mohlo se stát, mohlo se udát, ale i událo. Tento krásný



svět náповědy a tušení, dohadů oprávněných i předčasných, interpreti písničky posluchačům nedopřávají. Proč ne?

Protože kterási duše, retušerskou ochotou přetékající, nahradila v textu slovo **byli**, slůvkem **s t á l i ! !** Když jsem to poprvé slyšel, vyhrklo ze mne: Proboha, co může být tak pěkného na tom, když někdo s někým jenom **s t o j í** ? A slyšíte, jak to skřípe i rýmově? **Spouem stáli – povadili!** Jenom mi, prosím, neříkejte, že jsem detailista – puntíkář. To ne, pochopte, že texty nejsou pouhé veršovánky na nějaké melodie, ale že jde o básně, tudíž o poezii, která má své hloubky a významy i v maličkostech. A vazby jednoho slova na druhé, jedné sloky na druhou. To často ukvapeným retušerům uchází. Bohužel...

Jiný případ je tak trochu úsměvný a svědčí o studiu na nesprávném místě, nebo v souvislosti s přirozeností samotnou. Moji dobří přátelé, které mám rád a velmi si vážím (podtrženo mou vděčností) jejich spolupráce se mnou, se v textu jedné mojí valčíkové písničky „zalekli“ slova **ňadra**. Jednalo se o **hagnústek**, zavěšený mezi řadry. (Hagnústek – medailonek.) A tak zvolili **retuši kolem krku**. V té písničce navíc nepochopili důležitý záměr jednoho slova: dívka, z čízem vyzutá, tedy bosá, jde z pouti písčitou cestou, od toho píska se jí lýtka doslova **zlatí**. Ve verši říkám: **z púti dom sa vracá – lýtka sa jí zuacá**. Místo našeho nářečového **zuatá** jsem užil **zählerácké zuacá**. Zůstal jsem nepochopen, moji přátelé nahradili slovo **zuacá**, slovem **zuatá**. Někdy i k dobře míněné retuši, však originální text dost závažně pozměňující, vede upravovatelovo nepochopení smyslu jediného slova. To je případ z mé valčíkové písně **Svatý obrázek**. Hned na samém začátku říkám: „**Ked sa šohaj pěkně podívá a ked pěknú k temu zazpívá...**“. Není nesnadné pochopit, že slovem **pěknú** je myšleno **pěknú písničku**. Bohužel na nahrávce můžeme slyšet toto: „**Ked sa šohaj pěkně podívá a ked pěkně k temu zazpívá...**“. Pochybení opravy tkví v tom, že v jedné větě je dvakrát užito jedno a totéž slovo (**pěkně**) a ve druhém případě krátká samohláska e s háčkem připadá na dlouhý tón, zatímco originální dlouhé ú délku tónu respektuje. Někdo by řekl, že jsou to maličkosti, něco jako „mouchy“, ale ono tomu tak není. **Právě proto**

mne kamarád muzikant, kapelník Lácaranky Ing. Jožka Kaňa, k tomuto **vyzpovídání se** přemluvil. Nakonec mi říkal, abych si z proheřků retušerů nic nedělal. Snažím se o to, ale když mi jiný dobrý druh, upravovatel mých písniček, „zařaduje“ ve čtyřech slokách textu tím, že jednu vypustí, protože se mu to zdá hodně (přehledně přitom porušení rýmu i dějové posloupnosti), musím se vzepřít, protože až zase tolik dobré vůle nemám. Nakonec se ukáže, jak rádi interpreti zpívají i ty původně vynechané sloky, když jsou jim dány na vědomí. A pokud snad také o letošních Vánocích bude zpívána jedna z mých koled s názvem **Něžná píseň vánoční**, kéž ne okleštěná o jednu sloku, jak se stávalo až doposud. Nevím proč a podle čí vůle. Je mi to líto...

Někdy v šedesátých letech minulého století, v programu Besedy nad kronikou, v režii Muzejního kroužku, poprvé spolu se mnou zazpívala vynikající altistka Růžka Kyclová moji písničku **Nalomená hauúžečka** (Nalomená halúžečka). Od faráře Streita dostala za to bonboniéru se slovy, že to byl pro něho zlatý hřeb pořadu. Je k nevěře, ale i tato moje starodávná pěnička se stále i dnes zpívá a hraje v úpravě na valčík. Mám radost, to jistě, ale duše trpí, když se od některých jejích interpretek dovidám, že tomu umruhému (zemřelému) děvčeti vzala milého ne **vojna**, **jak jsem napsal já**, ale velká **voda**, jak to přeretušoval, nevím kdo!

V jiné písničce (pěkně zaranžované na valčík) neznámý mi retušer přepsal **moje slova „na kamenů – k přeletění“** na „na kamení – k přeletění“. A mohl bych vybírat a pokračovat, protože „retušerů“ jakoby číhali za rohem, ale nevím, milí čtenáři, kolik z vás pochopí smysl a záměr této mé úvahy. Chci mimo jiné naznačit, že tak jako se nikdo neplete do řízení stavění máje Františku Jarcovi, dirigentům do vedení souboru, tak snad ani nám, lidovým skladatelům, by se neměl nikdo plést do toho našeho řemesla, které děláme, jak nejlépe dovedeme, poctivě a zodpovědně.

P.S.

Nemohu mladé čtenáře neinformovat a starým, zapomínajícím nepřipomenout, že za bývalého komunistického režimu pracovalo těch „retušerů“ ve funkcích **cenzorů** mnohem více než dnes. Také jsem měl s nimi řadu zajímavých

zkušeností a střetů: tak např. z jedné své velmi známé a dodnes zpívané a hrané písničky jsem musel vypustit slovo **svoboda**, z redakce okresního týdeníku, pokud jsem byl vzat v milost, jsem obdržel pokyny, abych místo slova **nebe**, užíval raději **obloha**, nu a samozřejmě zcela se vyhýbal kostelním věžím, kapličkám a křížům.

Textové rozdílnosti u starých lidových písní, autorů už neznámých, jsou pochopitelné, byť v nich textová retušerčí často napáchali více škody

než užtku, ale jestliže je ve zpěvníku známého a uznávaného sběratele písniček **Tá lanžocká mája tenká, stavjala ju šišulenska** (už jsem o tom ostatně psal, kriticky), pak nechápu, proč „kdosi“ nahradil **šišulenu** **svoboděnkou**, což nemá absolutně žádný smysl, protože, když už, **jenom svobodná chasa** nikdy máje nestavěla! Slovo **svoboděнка** tuto chasu ani obrazně neurčuje!

TÁ LANŽOCKÁ MÁJA TENKÁ...

- ulka -

Bylo mi dáno na vědomí, že už loni (2007) při zdvihání, po „lanžocky“ **stavjání** máje, opakovaně i letos, došlo u mladé skupiny chlapců k nespokojenosti se slovy (s textem) druhé sloky písničky **Tá lanžocká mája tenká**. Nespokojenost přerostla v rozepří, kterou musel řešit František Jarec, o němž víme, že řídí **stavjání máje** od začátku po zdárný konec. I když mi podstatu a podrobnosti pře vysvětlil, usoudil

jsem, že není nutné jít do detailů i na stránkách zpravodaje. Stačí, když jednu i druhou skupinu do vády vstoupivších odkáži (jak už jsem o tom jednou psal) na originál **zápisu této písničky**, kterou pod číslem 170 jako vrtěnou zařadil **Dr. Jan Poláček do šestého dílu jeho sbírky jednohlasých lidových písní**, která vyšla v Národním hudebním vydavatelství Orbis Praha v roce 1950. Zde je kopie originálu:

170. TÁ LANŽHOTSKÁ MÁJA

Vrtěná

Volně (♩ = 72)

Z Podluží
(Lanžhot)



1. Tá lanžhotská má-ja ten-ká, sta-vja-la ju ši-šu-len - ka,*
2. Jak ša já mo - žu vy-dávat, keď k nám nechceš cho-divá - vat,



sta-vja - la ju, prohý - bá sa, mo-ja milá, vydá - vaj sa.
a - ni ve dně, a-ni v no-ci, vě-ďá touž lidé vše - cí.

II. 1. Pase, šohaj, pase koně
při Dunaji, při tej vodě,
ľdošli tam hajníci s pola,
zahnali koně do dvora. ♪

2. Nechajte mně koně vraně,
ty koničky nejsú moje,
ľ ty koničky nejsú moje,
mosěl bych já platit za ně. ♪

šišulenska - přezdívká dívky

Věřme, že příští rok dojde ke shodě na textu, aby si písničku zazpívali po chuti všichni!

JAK SE JMENUJEME?

- ulka -

Národopisec a spisovatel **Jan Noháč** uvádí ve své **Vlastivědě moravské, okres Břeclavský z roku 1911** kapitolu o obci **LANŽHOT** takto: **Lanžhot, v obecné mluvě Lanžot, gen. Lanžota, lokal v Lanžhotě, něm. Landshut.** Není námitek.

Ale kdo vysedá u břeclavské pile na koně? No přece „chuapci Lanžočané! A když se postaví máje, tak se sborem zpívá co? Ano, „**Tá lanžocká mája tenká**“! Nu a koho že to „**zdaleka poznat**“? Jistěže – **Lanžočanky!**

Zatímco v roce 1955 si dal do názvu národopisný soubor při TJ Sokol pojmenování **LANŽOČAN, už nějakou tu dvacítku nebo dokonce třicítku let máme u nás dechovou hudbu se jménem LANŽHOTČANKA.** Není to jediný

příklad, kdy se koncovky **čan** nebo **čanka** přidávají za podstatné jméno **Lanžhot.** Dalo by se říct, že na spisovný kmen se tu „naroubovává“ **nářečová haluzka.** Je to tak správně? Bohužel, není!

Gramatika spisovné češtiny prikazuje psát, tedy užívat **Lanžhofanka, Lanžhofan, Lanžhofané, Lanžhofanky,** ale lanžhotský, lanžhotská, lanžhotské. V případě písniček se tedy rozhodneme buď pro výraz **nářečový,** nebo přísně **spisovný.** Nic mezi tím.

Je zajímavé, že někteří **přespolňáci** nám říkají **Lanžočané,** zatímco druzí **Lanžočani.** A nehovoří o **Lanžočanech,** ale o **Lanžočanách.**

Se slovy jsou možné všelijaké „hrátky“, leč vždy po určitou mez. **Lanžhot** nevyjímaje...

Dozpíváno?

Jož. Uher

Myslím, že málokoho z nás lanžhotských starorodáků či starousedlíků, s dlouhou a dobrou pamětí i základními znalostmi o místním folkloru v jeho zpěvných, krojových a zvykových oblastech, šokujícími snad způsobem překvapila zpráva o neúspěšném úsilí (hlavně ze strany obětavého Pavla Uhra – Fabina) dát u nás v Lanžhotě zrod a dlouhý život **dětskému národopisnému souboru.** Jediným a hlavním důvodem nezdaru byla skutečnost, že o zpěv a tanec v souboru projevily zájem **pouze tři děti, tři školáci!**

Od poloviny minulého století nemohlo nám unikat plíživé odumírání lanžhotského folkloru, pokud jsme si nenechali oči oslepit výjimečně zdařilou hodovou krásou. Už naši předkové nám mohli svědčit o tom, kolik za jejich životů od začátku století zaniklo v Lanžhotě zvyků, několikaletých druhů kroje, a jak ztrácel folklor svoji **přírozenost,** danou sociálním a jiným prostředím, v němž vznikl a rostl a dospíval. A přitom nebylo naše městečko žádnou výjimkou. Vždyť na mnoha a mnoha místech venkova Čech, Moravy a Slovenska, kde v osmnáctém a

devatenáctém století folklor přímo bujel, nezbylo po něm nic!

Že něco až takto extrémního hrozí i folkloru našemu lanžhotskému, nemusíme se snad **ještě** obávat, ale za tím slůvkem **ještě** je patrná obava nás všech. Děti nezpívají? Mládež nepěje? A co jejich rodiče? Na uspokojivé výskání to není někde ani u mladých prarodičů. Ti prapra by chtěli pomoci, ale už šetří sílu pro boj za sebe sama, tváří tvář nemocem a stáří.

Když po dostavení máje „zahřmí“ pod ní a ještě mezi šprajci jako vítězný chorál **Tá lanžocká mája tenká,** zdálo by se uším nezasevěným do místních poměrů, že Lanžhot má „**zpěváků NA ROZDAJ**“! A vidíte, počtem i hlasovou silou před pouhými osmi roky impozantní **sbor mužáků** také ztrácí svoji množinovou kapacitu a vidina kvalitních náhradníků je v nedohlednu. Co zbude z těch, kteří zůstávají, za deset let? A braň se, jak chceš, stárnou i hlasivky! Ochabuje i vnitřní pláň...

Hned v zárodku zhasla snaha založit **pěvecký sbor dívků,** a tak tu na poli něžného pohlaví zů-

stává vskutku reprezentativní a hlasově výtečný **jedenáctičlenný sbor starších žen**. Mnohé z nich zpívají i v kostele na kůru a při pohřbech. Ale, nezastříme si to, ani mimo ně nejde čas bez povšimnutí. Co potom, až i ony dozpívají? Ta doba nemusí být až tak vzdálená. Vidí za sebou nějaké následovnice? Nebo se může stát, že jedenkrát kůr osiří, pominou tak zvané „**kchórové zpěvačky**“ s tradicí, jejíž začátek v minulosti nelze dohlédnout? A nebyvalo to pro lanžhotské dívky zpěvulendy lehké dostat se mezi ně a obhajovat na kůru svoji pozici!

Leč rád bych byl alespoň na chvíli „v kůži“ kapelníka Emila Hrubého, abych si mohl odpovědět na otázku: A co dechovka Lanžhotčanka? Co na ni čeká za rohem budoucnosti? Jaký los, co do času, jí byl dán?

Že mám zbytečně černé a pesimistické myšlenky? Kéž by... Skutečností, mou skutečností zůstává, že když si jen tak hrají na varhanách a slyším v tom preludování nové melodie písní jak pro zpěv u cimbálky, tak i při dechovce, pouštím je, jak se říká, „k vodě“, protože necítím smysl zastavit je, nahrát a dát jim poezii slov. Přece jenom některé z nich jsem „odchytil“, ale pochybuji, že se ode mně dočkají toho, že jim také „vdechnu duši veršů“. A důvod? Pro koho tvořit, když není těch, kteří by stvořené vzali do úst a rozdávali dál, když dechové hudby v rámci různých zájmů, včetně komerčních, i v rámci šarváték o přežití upřednostňují „**košili bližší než kabát**“?

Nesnáze s přijetím funkce stárků se staly chronickými. Místo tradičně ve čtvrtek před hody, jezdí se pro máju v sobotu týden před nimi. Stejně tradiční pondělní pohodkové **vyhrávání rži** (která se však už více než půl století nevy-

hrává, místo toho se chodí, jak mi bylo jízlivě řečeno, **po ptaňu o peníze od žebráčky k žebráčke**), spojené s večerní taneční zábavou, bylo přeloženo na sobotu před hodky. Tudiž změny, ke kterým by si nikdo před deseti roky sáhnout netroufal. Lze se divit kamarádovi, který si myslí, že za nějaký ten „uherský“ ROK v budoucnosti se už pro máju jezdit nebude, zanikne její tradiční stavění, protože se do trubky v zemi zabetonované jenom zastrčí nějaká májka a hodový pořad se „scvrkne“ na jednu nedělní odpolední a večerní muziku s několika málo kluky a děvčaty v kroji, bez verbuňku a hošíj, a totéž se snad uskuteční i o neděli hodkové? Nu, já bych až zase tak „ostrými projektily předpovědi“ do budoucnosti nestřílel, ale bez šedivých, když ne černých obav nejsem. A vy, čtenáři?

Dávno jsem se smířil s tím, že už nikdy nezažiji z kůru lanžhotského kostela **Svatováclavský chorál** v takové zpěvné mohutnosti téměř padesáti zpěváků a zpěváků („ani sme sa na kchóru vejít nemohli“), když je dirigoval můj otec; pomalu se smírám s tím, že už nikdo v Lanžhot nezazpívá písničku **Přeletěly husy divé...** tak hlasově brilantně, jak to dokazují lanžhotští zpěváci – muzici na CD, před pár lety natočeném a vydaném.

Ne, nezapomínám na to, že zpěvnost Lanžhota jako takovou dostávají do povědomí někteří naši **sóloví zpěváci a zpěvačky**, jako třeba manželé Osičkovi nebo Uhrovi, ale to jsou pouze vrcholky pověstného ledovce, který však u nás už svou spodní část nemá.

Nevím, čím budou ve volných chvílích žít naši potomci bez paměti a zážitky nás, současníků, ale jist si jsem jenom tím, že s tím, co **nás** dnes trápí, si **oni** už hlavy lámat nebudou!

Kdo ví, pro jakou notu budou naladěni...

NEMAJÍ PAMĚTNÍKA!

- ulka -

Ještě předhodovému sobotnímu odpolední byla příroda nakloněna svou přívětivější tváří a neodvrátila ji ani po čas nedělního hodového odpoledne; předpodzimní slunce sice ozubila až skoro ledovými poryvy větru, ale nezdolala ty, kteří zdvíhali máju a ani počtem oproti

minulosti chudobnější krojovanou chasu chlapčenskou a dívčí.

Leč ještě dříve než se smekl dolů po máji nedělní hodový večer, dalo se do studeného deště, který si vzal sólo téměř do středečního rána. O hodovém pondělním dopoledni šli věřící

z kostela průvodem na hřbitov, věrni starodáv-
nému zvyku, pod deštníky, a odpoledne téhož
dne se krojovaná chasa už s májí nepotkala.
Musela se před deštěm uchýlit do sálu restau-
race Podlužan. Toto náhradní útočiště musela
pak vzít za vděk i o týden později, v neděli
hodkové. Den před ní, v sobotu, na tak zvané
výhrávání rži chlapčenská chasa a muzikanti
s ní také nezapomenou, neboť kvůli zimě a ob-
časnému drobnému přepřchnutí by přišly vhod
kožuchy a beranice.

Máje se i na truc povětrí postavila za tři a
půl, nebo za zhruba čtyři hodiny. Chlapci a
děvčata v krojích si pod ní během dvou dnů ho-
dových a jednoho hodkového snad ani ty čtyři
hodiny nezatancovali!!! Vlastně skutečně ne,

když odečteme hošije a příjezdy přespolňáků a
nějaké ty muzikantské pauzy.

Lze tedy právem posoudit letošní lanžhotské
hody a hodky za takové – vinou počasí - , jaké
vskutku nemají pamětníka. A kdo ví, jestli jim
takto příroda nepřála ještě někdy dříve v jejich
více než dvousetleté historii.

Až zase kdykoliv v budoucnosti bude pří-
roda lanžhotským hodům a hodkům sluncem
i teplem štedřejší, kéž by měla být proč.

Protože letošní hody a hodky nemají paměť-
níka i v jiném slova smyslu, nebo naznačení...
Ale to je už jiný problém, mnohem vážnější než
déšť nebo studený vítr.

„Vzpomínky jsou listy opadané ze včerejších
zelených stromů!“

Výlet na Pohansko

Marie Petřlová

Uspořádal jej Svaz tělesně postižených 20.
srpna za pěkného slunného dne. Pohansko
je známé archeologickým výzkumem života
z doby velkomoravské, provádí se od roku
1958. V 19. století zde Lichtenštejnové nechali
postavit lovecký zámek. Navrhl jej architekt
J. Hardmuth. Boční arkády jsou vyzdobeny
loveckými scénami a výjevy z antické myto-
logie. Uvnitř si všichni se zájmem prohlédli
keramické výrobky, dřevěná vědra, zemědělské
a řemeslnické náčiní, zbraně a výzbroje, zlaté
a stříbrné šperky, umístěné ve vitrínkách ex-
pozice Slovanský památník. Deset panelů od
parkoviště k zámku
tvoří naučnou stezku,
na níž jsou vyznačeny
důležité nálezy v terénu
a upozornění na zájma-
vosti z přírody. Ti, kteří
již nemohou ze zdravot-
ních důvodů jezdit na
delší výlety, se mohli
potěšit krásou lužního
lesa a luk se zbytky
starých stromů mezi
Lanžhotem a Břeclaví.
Plní dojmy z rozsáhlého

hradiště a nahlédnutí do dávných časů jsme od-
jeli na Polinku k tradičnímu opékání špekáčků.
Děkujeme vedoucímu polesí, Ing. Netíkovi, za
zapůjčení lovecké chaty a za to, že si našel čas
a přijel mezi nás. Obdivovali jsme jím vypěs-
tované ibišky v krásných pastelových barvách,
které jsou ozdobou zahrádek. Řidiči V. Strakovi
patří dík za trpělivost a ochotu při dopravě
členů STP a také všem, kteří se tohoto výletu
zúčastnili. Spokojenost z dobře prožitého dne
s přátelským posezením je největší odměnou
pořadatelům akce.



Zahrádkářský podzim

Jaroslav Třetina

Před vinobraním uspořádala ZO ČZS v Lanžhotě zájezd do Rakouska. Tentokrát byla hlavním tématem návštěva zahradnické výstavy v Tullnu. Padesát účastníků zájezdu mohlo sledovat překrásné aranžmá zejména květin, ale i výpěstků zeleniny, či ovoce, na své si přišli i zájemci o zahradnickou techniku. Aby byl uspokojen i zájem vinařů, po cestě tam i zpět, byl čas vyplněn návštěvou dvou vinařských firem. V oblasti Wagram ve Feuersbrunnu nás přivítal Josef Bauer. Nahlédli jsme do jeho pečlivě udržované vinice a viděli krásnou úrodu zdravých hroznů, zejména Veltlínského zeleného. Na stylově upraveném nádvoří domu

Po vinobraní, které bylo letos opět bohaté, vinaři netrpělivě čekali na to, jak probíhá vývin hotového vína. Proto bylo uspořádáno 14. listopadu ve Vinařství Josefa Uhra první přituknutí s mladým vínem, kde si vinaři své vína mohli ochutnat navzájem. Věřme, že do-



sáhnou dobré kvality, zejména když byla požehnána místním farářem P. Františkem Putnou. Společné ochutnávání mladých vín bude pokračovat tradiční předvánoční besedou 19. prosince ve Společenském domě. Letošní vyvrcholení vinařského dění bude opět na svátek sv. Štěpána, kdy budou oficiálně nová vína požehnána. Zejména na této akci uvítají vinaři i širokou veřejnost, aby poznali názory na své výrobky od co možná největšího okruhu konzumentů. To bude letos o to důležitější, že připravují svá vína na oblastní výstavu, kterou budou ve spolupráci s Městským úřadem v Lanžhotě v příštím roce pořádát.



jsme pak ochutnali několik vzorků vín jeho produkce. Seznámil nás s radostmi i starostmi rakouských vinařů v posledním období.

Na cestě zpět jsme se zastavili ve Woltersdorfu im Weinviertel ve vinařství Weingut Pleil, kde nás přivítal a osobně se nám celou dobu věnoval otec majitele firmy, současný prezident rakouského vinařství. Ze škály nabízených vzorků patřily k nejzajímavějším Cuvée 2006, složené z 60 % Zweigeltrebe, doplněné Merlotem a Frankovkou. Pro zejména ženskou populaci byl jistě zajímavý bobulový výběr Chardonnay roku 2006.



Včelí mor i v Lanžhotě

Pavel Bartoš



Naše základní včelařská organizace čítá 21 členů. Z tohoto počtu je dvanáct Lanžhotčanů, dva jsou z Kostic, pět z Tvrdonic, jeden z Prušánek a jeden z Břeclavi. Od těchto

členů bylo k letošnímu září zazimováno 363 včelstev. Loňského roku bylo zazimováno o 83

včelstev víc. Tento pokles je důsledkem nemoci včel *Varroa destructor*, která v loňské zimě způsobila úhyn 231 včelstev, což činilo více jak 50 % z původního stavu. V letošním roce jsme zaznamenali další vážnou nemoc včel, již je mor včelího plodu. Chovatel, u kterého byla tato nemoc zaznamenána, musel všechna svá včelstva i s úly a vybavením spálit. I přes tyto nepříjemné překážky věřím, že i nadále se u nás tato náročná práce zachová.

Rybáři bilancují

Josef Vlašic

MRS o.s. MO Lanžhot bilancoval svoji činnost za rok 2008. Naše rybářská organizace čítá 300 členů včetně 15 členů z řad mládeže. Členové naší organizace odpracovali na čištění rybářských vod a rybníka Kout, kde také opravili hospodářskou budovu, kolem jednoho tisíce brigádnických hodin. Na úpravu areálu rybníka Kout jsme zakoupili sekačku na trávu v hodnotě 60.000,- Kč.

Během posledních pěti let jsme vykoupili pozemky pod šterkovnami v okolí našeho města za více jak 1 000 000,- Kč. I nadále je v plánu další výkup dle finančních možností naší organizace. A důvod? Chceme, aby tyto pozemky, které se nacházejí v našem okolí, zůstaly naší organizací a všem rybářům z Lanžhota.

S MěÚ Lanžhot zajišťujeme odbahňování vod a jejich revitalizaci.

Po roční přestávce jsme pořádali výlov rybníka Kout, kde jsme slovíli 5 526 kg ryb. Podstatnou částí ryb jsme zarybnili naše ry-

bářské revíry, zbylá část ryb byla prodána, a to v hodnotě 38 000,- Kč. Skladba ryb a výtěžnost slovených ryb byla špatná z důvodu přemnožení karase.

V tomto roce jsme nepořádali rybářské závody z důvodu loňského úhynu ryb na rybníce Kout.

Na závěr bych chtěl poděkovat za celý rybářský výbor MěÚ Lanžhot za jeho podporu v naší činnosti a všem členům MO Lanžhot, kteří se na této činnosti podílejí.

Všem našim spoluobčanům přejeme příjemné prožití vánočních svátků a mnoho zdraví do nového roku.

Petrův zdar.



POSLEDNÍ

Laďa Zrubec

*Poslední podzimní list spadl do řeky,
nechtělo se mu, padal zvolna.
Houpavým letem klesal navěky,
navěky klesal do řeky volna.*



*Poslední dopis od dívky milené,
smutný jako sám podzim.
Odfoukl Tvé polibky vzdálené,
zastavil lásku dvou zim.*

*Poslední noc strávená s pocitem,
silný jak okovy těžké.
Že nežil jsem zbytečným životem,
že měl jsem rád i cesty hořké.*

*Poslední krok po cestě rovinné,
kopce se před námi tyčí.
Nehleď na myšlenky zločinné,
i když ve Vás zlověstně syčí.*

*Poslední schod, který nesešels,
protože ztrácels sílu.
Ty schody jsi raději obešel
a zapomněl na cestu plnou pyru.*

Josef Folprecht: Lanžhot – 4. část

Zpracovala Ludmila Malčková

Lanžhotské ženy.

V Lanžhotě byla tři ramena mravnosti. Předně to bylo náboženství se svými mravními příkazy, které se málokdo odvažoval překročit. Dále tu byl světský zákon a obec, což obojí bylo přijímáno jako nutnost. Obecní zastupitelstvo, obecní rada a starosta těšili se poměrně značné vážnosti, ač i zde velmi silně snad pronikavěji než jinde se uplatňovala při tom osobní váha a rozumnost jednotlivců. Dalším ramenem mravnosti byl bezejmenný sbor žen a „bab“, který nevystupoval nikde, ale vliv měl všude. Byly to ochránkyně tradice a osvědčeného úzkého života městečka. Bylo jej pozorovati u muzik, kde byl sledován téměř každý krok mladých lidí.

Úkoly ženy

Mírně vysoká, pevně stavěná, otužilá, řečná a v řeči pohotová a rázná žena přísně držela v rukou rodinný život, statek a chalupu na

moravském Podluží. Chlap si už navykl hleděti na její vládu v domě a byl přesvědčen, že tomu nemůže ani býti jinak. Žena vedla peněžní věci v domácnosti, bedlivě bděla jak nad dětmi, tak nad statkem, ač představitelem domu před sousedy a veřejností byl muž. Ženy pomáhaly většinou při polních pracích lehčích, hlavně při pracích na lukách. Žena energicky ochraňovala rodinný krb i jeho osobitost. Muž byl považován jaksi za junáka, který svým bohatýrstvím by mohl býti sveden k lehkomyšlnosti. A často příčinou nedůvěry byla náchylnost k pití. Mateřství bylo vždy posvátné. Výchova dětí byla v rukou žen a byla velmi přísná. Ženy láskou vůbec, ani láskou k dětem neplýtvaly, byla pro ně i pro děti zjevem svátečním. V rodině byli manželé jako stromy, navzájem o sebe opřené, z nich však žena byla členem živnějším a mravně silnějším a tato mravní síla velmi často podmaňovala muže i fyzicky.

Žena byla bytostí hbitější a přizpůsobivější. Věci veřejné a důležité ponechávaly ženy mužům, jsouce přesvědčeny, že jim patří maličkosti, denní věci tvořící pevný základ života rodiny i městečka.

Nestávalo se, že by manžel o své ženě kdekoliv pochvalně mluvil, ale pouze výjimečně mluvil muž o ženě nebo žena o muži špatně. Domácnost zůstávala omezeným hradem, který měl nad sebou sudbu vyjádřenou slovem „ano“ před oltářem. Rozpory, pochopitelně se vyskytující, byly skrývány před dětmi a čeledí, natož před cizími lidmi.

Ulice

Ulice byly poměrně pravidelné. Kostel je středem městečka a od něho se táhla ke škole hlavní ulice, ostatní se křížily na další světové strany v pravých úhlech. Ulice přilehlé byly v té době už pěkně výstavně s domy čistými, všecky se zahrádkami pěkně upravenými a všecky s lavičkami před „žebráčkami“. Život v domech prožíval se takřka výhradně v místnostech hledících do dvora a k domácímu zvířectvu. Proto vnějšek domu zachovával naprostý klid, čímž i ulice sama.

Klid ulice byl vyšínut odchodem dětí do školy a přicházením ze školy, tedy čtyřikrát denně. Děti si hrály za humny nebo na pastvisku. Ženy byly zaměstnány většinou pracemi domácími, muži na polích.

Ulice se ovšem vedle jarmaků rozjásala při muzikách, při zahrávání hodů, o hodech, svatbách, o Vzkříšení a o Božím těle. Živelní divočina rozburácela lanžhotskou ulici na „šlahačku“ v pondělí velikonoční.

Noví lidé

Všecko nelanžhotské je „cuzina“. Cizinec přichází v jiném šatě, s jinými formami jednání, s jiným způsobem mluvy a s jiným nářečím, zpravidla i jiným zaměstnáním, s jiným krokem a jinými pohyby. Předně Slovák po novotách netoužil. Byl spokojen se způsobem svého života, neboť mu tak bylo dobře a jiného nechtěl.

Když na Slovácko školami počali přicházeti lidé z „cuziny“, učitelé, projevovala se nedůvěra způsobem jiným, často velmi jemným, ale zřetelným. Přišel „pán“. Kněz vypadal jaksi z kategorie pána, byl to někdo zcela jiný,

člověk zastupující Boha, neženatý, bez rodiny. Táhlá rovina, táhlé velebné písně, bouře – od severozápadu a jihovýchodu – bouřlivé písně, sytý vznětlivý život, mohutný les, plný starých majestátně řjících jelenů – život, stále naladěný ku vzruchům a bohatýrským činům a nakonec voda prudká, bouřlivá, vzedmutá, jež pomalu mizí do země, zúrodňuje ji a zabezpečuje Lanžhotčanům dobrý život.

Škola

Konservativnost tohoto lidu a nedůvěra ke všemu novému a k tomu, co přicházelo zvenčí, byly z příčin odporu proti škole.

Škola přinášela nové výdaje pro obec už proto, že byla naprosto nepopulární. Ale vyžadovala také povinné docházky dětí, které do té doby byly úplným majetkem rodičů. Děti bylo v rodinách mnoho, rodiče byli zvyklí, že starší pětileté děvče už samo vychová svého dvouletého bratříčka, starší osmileté už bylo v počtu sil pracovních. Rodiče neradi viděli školu, bylo cítit nejistotu vzdělání jako ke každé novotě. Postavení učitelů z uvedených příčin nebylo příznivé. On „cuzina“ se měl s nimi dělit o výchovu dětí.

Kněz byl v postavení jiném jako učitel. Byl zástupcem božím a první osobou v kostele, kostela si nutno vážit, proto i kněze. „Čujte stará mamó, oni přeca (p. učitel) nemožú byt tak zuý, keď chodá hrát každý deň na harvany a keď si s panáčkem notujú v kostele. Pravdaže oni učá děcka zpívat ináč, než si my zpíváme naše písničky. Stará mamó, to není enom tak, ve škole tych děcek majú toľej, naučá ich číst a psat, šak náš Paveu už mě aj fčerať přefíkau z knížky, že každý može byt šťastný na světě. Tak přeca to enem može byt k něčemu aj dobré.“

Jazyk – nářečí

Jazyk, kterým se ve škole učilo, byl domácí lidem z počátku takřka nesrozumitelný, stejně jako by byl býval nesrozumitelný Slovákům „za Moravou“ na Slovensku. V té době bylo dosti lidí, kteří těžce četli a psali. Dívali se na školu jako na zařízení, které jim jejich jazyk, jejich nářečí „bere“, což by bylo určitě zvýšilo odpor ke škole.

Vedle toho spisovný jazyk školou nesený, byl přijatelnější proto, že kancionály a modlitby

knihy „Nebekliče“, třeba švabachem tištěné, dále jarmareční písně, konečně kázání knězova v kostele nesla tíž jazyk spisovný, kterým „sa mŕví s Bohem“. Jazyk kostelní zde byl bezděčným, ale účinným pomocníkem, který konečně po této stránce sblížoval lid s představitelem školy, to je s učitelem.

Tím, že trvali při svém dialektu, bylo zajisté chvályhodno, ale právě tím se u tohoto silného lidu objevovaly veliké potíže a úskalí školského působení. Spisovný jazyk odráželi Lanžhotčané od sebe přirozeně a úmyslně, snad i vzdorně.

Působení osvětové

Osvětové působení bylo zde tedy velmi těžké. Byli mezi nimi lidé, kteří věděli, že stav ve kterém žijí, nemůže trvat navždy. Spíše vycítovali, než věděli, že nové myšlenky vanoucí se všech stran dovanou také do tohoto nejjižnějšího kouta a klínu Moravy. A veliká většina nejevila vůbec zájmu o to, co se děje jinde ani v jiných vesnicích okolních, ani ve městě po stránce myšlenkové. Když se zakládal čtenářský spolek v Lanžhotě, sešlo se značné množství sedláků i chalupníků bez jakékoliv agitace. Vyslechli, oč jde, nikdo neprojevil ani souhlasu, ani odporu, nikdo se po ničem nedotazoval a spolek byl založen. A přesto, že to byl podnik „cuzí“, přesto, že volba místnosti už sama v sobě skrývala nebezpečí, přesto, že lidé nemohli pochopit, proč dávati příspěvky na něco, co nenese prospěchu bezprostředního. Spolek prospíval, neboť působení školy (tuším do roku 1901) vzbudilo v tuhých Slovácích touhu po vzdělání.

Ani hospodářské věci nesměly býti vnucovány, pouze nepozorovaně a jaksi neslyšně naznačovány a to ještě s přesvědčením, že věci nové budou uznány až po letech. Třeba potom vděčně a s porozuměním. Každá novota se setkávala i v obecním zastupitelstvu s mlčenlivými otázkami a pochybnostmi bez poznámek slyšených, ale i viděných.

Lanžhotčan se nechtěl měnit ani povznášeti, ani vnějškem, ani vnitřkem, ale nechtěl ani, aby se kdo k němu snižoval. Byl svůj.

Vojenská služba

Napodobování pánů bylo neznámo. Velmi řídké výjimky jen tuto pravdu zdůrazňovaly.

Ale přece tu byla jednostranná napodobování a to hodně charakteristická vlastnost. Co Lanžhotčan – to voják a zpravidla dragoun.

Chlapci takřka rostlí s koňmi bývali odváděni k dragounům, a tím jejich cit k povinnosti vojenské byl ještě několikrát umocněn: - neboť byla tu služba na koni. Byli proto velice bujní. Byli jaksi pány situace, mívali „legrůtské sólo“ při muzikách a často došlo jejich vinou k výtržnostem.

„No víte, šak je to legrůt, byl tento u hasendy“, to bývala omluva i vysvětlení. Služba vojenská byla považována jaksi za školu života, přinášející nejen zkušenosti ze světa, obohacení vůči těm, kteří vojáky nebyli.

Bohatýrství

Chůze a držení těla souvisí s krojem. Je pravda, že lanžhotský muž jde i v „třaslavicích“ nese se důstojným krokem, který snad nikdy nespíchá. Ale je to jistě proto, že jeho parádní кроj nedovoluje vlastně, ani příliš rychlých pohybů.

Krojové okolnosti jsou radostnými příčinami majestátní chůze a napjatého, ale nikterak prkenného držení těla, což je viděti na chůzi ženské. Stejně důstojně všichni chodili k muzice jako do kostela. Kroj všední velmi jednoduchý, tvořící extrém proti krojové nádheře nedělní, dává hlavně mužům možnost naprosté pohyblivosti a bujnosti.

Kroj

Kroj byl zajisté velmi starý. Sledovati jej není možno (jestli od r.1800?). V devadesátých letech 19. století bylo běžné rčení: „to je nová móda“, ovšem jen u žen, aspoň zatím. Kroje se dělily na všední a sváteční. Do svátečního kroje děvčat vnikala nevysvětlitelná móda v tom směru, že mizely čepce, šuby i kabátky. Měnily se barvy – např. výšivky na obojích, na šátkách. Svatba předváděla všechnu nádhru kroje. Jako zajímavost „nové módy“ se objevily brzo po této době „střapce“ na mužských botách – čizmách. Další zajímavost „nové módy“ pestrého mužského kroje byly stuhý na svátečním „lajblu“. Věc je tím zajímavější, že tuto novou módu převzali od těch, kterým vždy říkali „Podlužáci“, totiž od Kostičanů a Tvrdončanů, nemilovaných to svých sousedů.

„Kostičané harabůzi,
drali žabu na haůzi,
nemohli ju odrat,
moseli ju zežrat.“

Uvedl jsem pouze některé věci novomódní, sledované z konce 19. století. Byla by větší odpovědnost a chyba Lanžhotčanů, kdyby se nechopili možnosti udržeti si tento nádherný kroj aspoň jako ukázkou pro budoucí potomstvo i v budoucnosti.

PABĚRKY

Jožulka Uher

PROGRAM

Můj přítel, který léta letoucí navštěvuje ne až zase z tak blízkého „přespola“ lanžhotské hody, byl rád, že jsem mu mohl s dostatečným předstihem poslat náš zpravodaj, a to především kvůli **hodovému programu**, který je v něm otištěn. Přítel, který si do svého **Památníčku lanžhotských hodů** zapisuje různé detaily a zajímavosti, postrádal v programu tyto údaje: **jména obou stárků, předpokládaný počet chlapců a děvčat v kroji** (v této souvislosti píše, že na letošních Svatováclavských hodech v Dolních Bojanovicích napočítal 62 chlapců a 58 dívek), **jméno muže, který řídí zdvínání máje, název dechové hudby a jejího kapelníka, kteří hody a hodky odehrají a výše vstupného na jednotlivé části programu**. Doufejme, že ne toliko kvůli mému příteli, ale také kvůli hodové historii jako takové, se aspoň dodatečně přes zpravodaj k požadovaným údajům dostaneme. A navíc se dovíme, kolik metrů je letošní hodová mája vysoká a kdo jmenovitě se podílel na jejím sestavení. Ještě něco: mému příteli vrtá hlavou, jak se ti, kteří máju zdvínají, dají vůbec dohromady, kolik jich u každého šprajce bývá a jestli si považují toho, že se mohou zdvínání účastnit, a jsou-li mezi nimi takoví, kteří máje zdvínají už vícekrát a kolikrát! To je i pro mne zajímavá otázka: kdo zdvíhal máju nejvícekrát a v partě s kým? Odpoví někdo?

HOSPODY

Na první stránce minulého zpravodaje, pod

Tento lid beze svého kroje byl by téměř tak bez opory jako sám kroj bez tohoto lidu.

Z povahy slovácké hodně extrémně vyplývá jeho soudivost, která někdy vskutku hořela hodně divokými květy. Je v ní mnoho schválností s animálním furiantstvím určitého druhu, někdy mnoho zbytečné selské hrdosti a ješitnosti.

textem valčíku **Dobře je vám**, jsou otištěny dvě fotografie, doprovázené tímto textem: **Stavění máje u Lamberků a u Hrubé hospody (fotografie jsou z Vlastivědy moravské, r. 1911)**. Pravdou je (za omyl vzniklý nedopatřením se omlouváme), že stavění máje před Hrubou hospodou zachycují **oba** snímky: jeden s pohledem na kostel, faru a zeď jejího dvora, druhý ze strany uličky, směřující za dvůr fary, s pohledem na téměř celou Hrubou hospodu. Proč ne Lamberkovu? K tomu se dostanu poněkud delším vysvětlením, které bude takovým malým pohledem do historie lanžhotských hospod dvacátého a devatenáctého století...

Nahlédněme nejprve do knihy **LANŽHOT**, jak se v ní o lanžhotských hospodách zmiňuje prof. Vermouzek. Ve spojitosti s rokem 1887 a **TAK ZVANÝM chudinským fondem**, spravovaným lanžhotským duchovním, píše mimo jiné: „**Do chudinského fondu se přidělovala také dávka z tanečních zábav pořádaných v lanžhotských hospodách. Byly v městečku čtyři: jedna patřila Josefu Onderkovi, druhá Antonínu Mlčochovi, třetí Františku Ptáčkovi a čtvrtá Mořici Lamberkovi.**“ (strana 240)

V souvislosti se vzpourou lanžhotských občanů za lesní práva proti knížeti Lichtensteinovi, zase uvádí: „**Přes svízele, jež městečku vojáci způsobili, někteří Lanžhotané nepodlehli. Patřil k nim sedlák Josef Holíčka, který bydlel za Hořčicovým hostincem.**“ (strana 242)

Třetí, poslední informaci najdeme na straně 250. Ta nám dává vědět, že: „**V osmdesátých**

letech 19. století bylo v Lanžhotě pět hospod a několik nálevů lihovin. Jeden nálev – putyka – patřil Mořici Lamberkovi. V roce 1886 žádal o nálevní povolení majitel obchodu a pekařství v městečku Hermann Fischer. V Lanžhotě měl také hospodu Samuel Koppel, který roku 1893 žádal, aby se v ní směly hrát povolené karetní hry.“ Na další stránce je ještě zmínka o tom, že „... Mořici Neubachovi nechtěla obec prodat roku 1895 ani místo, na němž měl postavenou stodolu.“

Velké většině dnešních čtenářů zpravodaje všechna ta výše uvedená jména (snad až na toho Lamberka) nic neříkají, naopak postrádají jména, která v jejich paměti jsou, a především asi nechápou, kam že se mezi vyjmenovanými poděla Hrubá hospoda.

Správně a dobře, vezmeme to od ní, protože její předchůdkyně byla v Lanžhotě, v jeho historii, tou nejprvnější hospodou! Už to místo samé, na kterém byla postavena a stojí, tomu napovídá: stála při staré cestě z Uher na Moravu, kousek za jejími zády, tam, kde máme dnes poštovní úřad, se vybíralo myto, proto i dlouho po jeho zrušení se této části obce říkávalo Na mýtě.

Původně byla Hrubá hospoda nazývána Zájezdni lichněstejnský hostinec. Hostinec, do kterého zajížděli formani, obchodníci, ale i poštovní dostavníci. Kníže dával hostinec do nájmu lidem, kteří jako zájemci obstáli v konkurzu. A teď pozor: **posledním takovým nájemcem před první světovou válkou byl – František Ptáček**, jak je o něm výše zmínka. Jako mladík jsem znal pár velmi starých našich občanů, kteří ještě pamatovali roky, ve kterých se nechodilo do „Hrubé hospody“, ale „k Ptáčkom nebo k Ptáčkoví“. Ale pokračujme dál...

Žádná jmenovaná a známá hospoda z doby před první světovou válkou neměla sál, už vůbec ne sál dnešního typu! Ptáčkovu, resp. Hrubou hospodu, nevýjímaje. Protože historie Hrubé hospody (zůstaňme u tohoto názvu, i když funkčně Hrubá hospoda už dnes neexistuje). Je oproti všem ostatním mimořádná, zastavme se u ní na chvíli. Okny, vraty vjezdu – vrátnice byla obrácena proti faře. Uvnitř (dnes zleva od hlavní silnice směrem k Létalům) měla po vrátnici tři místnůstky, prostřední nálevna a v té u vrátnice

se **tancovalo!** Spolu s muzikanty se tam vešlo velmi málo tanečních párů. Vpravo na druhé straně vrátnice byla místnost, ve které pořádaly různé spolky schůze (později sloužila jako malé předstání a ještě později i jako komunální holičství) a pak už, oddělena uzounkou uličkou od stavení Létalových, byla místnůstka, sloužící jako **obecní šatlava – vězení**, s malým, kulatým, resp. oválným okénkem do ulice, ke kterému však vězněný nedosáhl. Pouštělo dovnitř pouze vzduch a trochu světla.

Ve dvoře se studnou při Létalových straně a v místě pozdějšího prvního lanžhotského skutečného sálu s jevištěm vhodným i pro divadelní inscenace, který byl ve dvacátých letech minulého století dílem společenství Katolický dům a Orel, stávaly **konírny i s příslušenstvím**. V nich formani přenocovávali. Povozy, dostavníky stály v bezpečí na dvoře za vraty.

Hrubá hospoda měla svůj nezastupitelný význam před první světovou válkou i ve folkloru! Jako v jediné se scházela krojovaná chasa a jako před jedinou v obci se na prostranství mezi ní, farským dvorem, zahrádkou u knížecí hájenky a kostelem (stará cesta vedla sice původně kolem kostela a súhradské Boží muky do tzv. Huboké a Vrbkové cesty do Břeclavi, ale později kolem obecné školy a přes Jazerko, Malý a Hrubý vršek) stavěla máje dvakrát platovaná a pomoci šprajců, jak je tomu doposud. A co pozdější hlavní konkurent z hospody, která je dnes restaurací s názvem Podlužan?

Opřeme-li se o údaj v knize LANŽHOT, tak prvním jménem známým majitelem hostince, na tomto místě se nacházejícím (letopočet a nic staršího neznáme), byl **Hořčica**. Jen se ptám: byl to snad ten, který se později přiznal do lanžhotské mlynářské rodiny Jašků? Už s naprostou jistotou můžeme psát o tom, že po první světové válce se hostinec stává majetkem **řezníka Roberta Hrdličky**. U něho nachází své domoviště chasa orientovaná na TJ Sokol. Hrdlička, jehož byl i dům, jenž je dnes starou částí radnice, měl v objektu hostince i řeznictví, a on to byl, kdo taktéž někdy ve dvacátých letech postavil za hospodou ve dvoře sál z bílých cihel. V roce 1929 sloužil i jako kinosál. Před okny hospody byl „šraňk“ a rostly tam akáty. Na place od oken směrem

k silnici se potom stavěla **druhá lanžhotská mája, druhé lanžhotské krojované chasy**. Po Hrdličkovi se na krátký čas stal majitelem hostinský Gala, od něhož převzal majetnickou štafetu **Raimond Vedral**, který v paměti lanžhotského lidu utkvívá nejvíce. Jeho bohatá éra skončila znárodněním po únoru 1948.

Po jistou dobu co do významu, ale kupodivu i co do oblíbenosti patřila na třetí místo hospoda **Žida Mořice Lamberka** u starého mlýna na Kyjovce – Morávce. Kdy postavil ve dvoře či humně dřevěnou budovu coby sál s jevištěm, není známo. Ale od někdejšího krejčího a našeho skorousousedy v Nové ulici Jana Hrubého – Basisty jsem se dověděl, že kamarádlil s Lamberkovým synem, znal prostředí hospody dobře, dokonce mu bylo svěřeno i tajemství kvality kuželkářské dráhy z hlíny, do které byla přimíchána dobytčí krev. Není známo, jaký byl konec osudu Lamberkovy rodiny poté, co musela Lanžhot po vzniku Protektorátu opustit. Ačkoliv byl Lamberk Žid, jeho hospoda a sál i kuželna se staly místem levicově smýšlejících lanžhotských občanů, Dělnické tělovýchovné jednoty, komunistů, sociálních demokratů, hrávala se tam i divadla. Ano, před hospodou se také stavěla i máje o hodech. Historie Lamberkovy hospody by si zasloužila podrobnějšího zpracování.

Nevím, bohužel, se kterým výše uvedeným a z knihy LANŽHOT převzatým jménem **Josef Onderka** a **Antonín Mlčoch** je možné spojit ne nevýznamnou a co do historie bohatou existenci hospody, kterou nám, současníkům, nejvíce připomíná (a originál budovy samotné je zachován a pečlivě ošetřován) **Jaroslav Škápík**. Vznik tohoto hostince lze pouhým odhadem umístit do časů poloviny devatenáctého století. Pan Škápík mi nejednou připomenul, že asi před čtyřiceti roky předal prostřednictvím strýce Albína Poláčka do sbírek Muzejního kroužku část dveřních zárubní – futer, na kterých byly písemné údaje o majiteli (možná zbudovateli) hostince, včetně dat. Bohužel při častém stěhování sbírky se tento „futrový dokument“ ztratil. Ještě než se hostinec spojil se jménem pana Škápíka, nezmizelo mnohým našim občanům z paměti jméno dřívějšího majitele **Ondrisky**, resp. **Kocandy**. Ale už málo se ví, že pár let v ní šenkoval bratr, komunisty

popraveného, generála H. Piky! Hostinec býval stánkem sportovců (Kocanda byl prvním předsedou SK Lanžhot) a moderní mládeže, orientované na tramping a jazz.

O historii hospody „**U Bartošů**“ by nám mohl nejlépe a nejzasvěceněji napsat vnuk jejího zakladatele, Břeta Osíčka. Ono se to nezdá, ale není to historie nikterak chudobná...

A o hotelu „**U nádraží**“ by nám z jeho historie mohla nejvíce prozradit dopisovatelka do zpravodaje a básnička Marie Petřlová, rozená Straková.

Protože mlýn na Kyjovce mlel po několik století, sjížděli se k němu sedláci z široka daleka, není se čemu divit, že v jeho blízkosti, dříve než hostinec Žida Lamberka, stávala hospůdka „**U Urbášků**“, později „**U Ošťádalů**“. Tuším pokojový malíř Klatovský v ní měl na zeď vymalovat obraz s nápisem: **Kdo u Urbášků sýr jí a pivo pije – toho ani pantokem nezabije!** (Při přechodu fronty druhé světové války v dubnu 1945 tam měla Rudá armáda frontovou tiskárnu...)

Pamětnice, už nežijící, kdysi moje sousedka Marie Kubíková, rozená Hostinová mi vyprávěla, že u obecní váhy, někde v místech budovy bývalého TEPU a domem Jablonických, sídlil Žid, který měl obchod, pekárnu a na dvoře si jeho „kunčofti“ o hodech stavěli máju a tancovali pod ní. Kdo jim hrál, nevím. Ale co vím od též už nežijícího sedláka strýce Jana Tučka – Špačka z Břeclavské ulice, jehož rčením při kladaření prý bývalo „Enom žádný kvaut, chlapi!“ je to, že v jeho starém stavení bývávala kdysi dávno také hospůdka, v níž prý hrávala na harmoniku stará Pardovská, jejíž manžel ji doprovázel na buben.

Ještě ve čtyřicátých letech minulého století, možná až do února 1948, měl na Břeclavské ulici, kousek od Tučkových – Špačkových, hospodu otec mého spolužáka a paní Julky, která prodává v novinovém stánku u pošty (v zahrádce Třetínových domku, dnes majetek mladého Franty Hodonského) **Martin Horák**. Ten snad jako první v Lanžhotě měl v ní i hrací automat! Samozřejmě že ne dnešního typu. Tuto hospodu jako první majitel otevřel Žid Mořic Neubach, říkávalo se „**U Nojbochů**“. Štamgasti v ní pocházeli ze sociálně nejslabších vrstev lanžhotských obyvatel, jako třeba z Vagonové kolonie.

Prof. Vermouzek připomíná ještě **hospodu Samuela Koppla**. Tak já jsem ještě kdysi dávno slýchal, že Kradlovčané chodívali nejvíce nakupovat do obchůdku „**ke Koplom**“ v jejich Kradlovské ulici. Ale že by měl židovský obchodník Samuel Koppl také hospodu a chtěl v ní dopřát útočiště i karbaníkům, o tom jsem neslychal. Nebo jsem zapomněl, tak jako zapomínáme my všichni, pokud nám naše vzpomínky někdo zavede, nebo si je nezapišeme sami.

A když se potom náhodou rozepíšeme, nevíme, kdy přestat, jako třeba já sám a teď. A to jsem začal od dvou fotografií a jednoho textového omylu při nich.

Umínil jsem si na začátku, že budu stručný. Byl jsem? Spíše si říkám, že ještě hodně jsem toho opomenul, jak mi to jistě dají na vědomí pozorní čtenáři, a ne toliko od nás z Domu velký „cenzor“ mých textů strýc Janek Hostina.

Tož, ve které hospodě to zapíjeme?



Hody u Hrubé hospody

2008 – 1938

OHLÉDNUTÍ

- ulka -

Vraťme se prostřednictvím **knihy LANŽHOT** o sedmdesát let zpátky, do roku pro náš národ i stát tak poznamenaného natolik tragickými událostmi, že jako živý věrejšek setrvává v paměti mnohých našich spoluobčanů. A ti, kteří pamatovat nemohou, budiž jim dáno tímto na vědomí, co se v roce 1938 dělo u nás v Lanžhotě. Věřte, je to stále zajímavé a poučné poznávání...

Slovo má tedy kniha LANŽHOT:

Bezprostřední ohrožení hranic našeho státu vedlo vládu v noci z 20. na 21. května 1938 k vyhlášení částečné mobilizace dvou ročníků záloh a k obsazení pohraničních pevností. K ochraně hranic byla utvořena **Stráž obrany státu (SOS)**; službu v SOS konalo v pohraničních lesích i 41 lanžhotských občanů. Celkem bylo povoláno do zbraně 229 místních občanů.

Obecní volby proběhly 12. června 1938. Při srovnání s parlamentními volbami v roce 1935 (...) se v této době opět dostává do čela politického života v Lanžhotě národně socialistická strana. Z celkových 2 130 platných volebních lístků získala 608 hlasů a 9 mandátů v obecním zastupitelstvu. Na druhém místě v obci byla sociální demokracie (427 hlasů, 7 mandátů) a třetí skončili se ztrátou agrárníci (336 hlasů, 5 mandátů). Lidová i komunistická strana si v podstatě udržely dřívější pozice (lidovci s 239 hlasy měli 3 mandáty a KSČ se 165 hlasy 2 mandáty). Strana českých fašistů (NOF) utrpěla výraznou ztrátu (v roce 1935 získala 564 hlasy, nyní jen 137 hlasů a 2 mandáty).

Starostou byl zvolen **Jan Třetina (národní socialist)**, prvním náměstkem **Jan Švirga (lidovec)** a druhým náměstkem **Jan Fojtík (KSČ)**.

Obec věnovala zvýšenou pozornost branné výchově mládeže. Za dozoru učitelů Antonína Hebrona a Jindřicha Vaňka se prováděl na sportovním hřišti praktický výcvik chlapců od 17 do 20 let. **III. slovácké slavnosti**, konané v Břeclavi ve dnech 13. a 14. srpna 1938, se staly dostaveníčkem mnoha lanžhotských rodin. Tato národopisná slavnost byla nejen přehlídkou podlužácké kultury, ale především velkou manifestací za československou státní a národní jednotu na moravsko-slovenském pomezí.

Z Lanžhota bylo dáno armádě k dispozici 106 koní, 5 motorových vozidel a 16 selských vozů. Za mobilizace byly v pohraničním území, tedy i v Lanžhotě, odebrány rádiové přijímače, aby jimi nebyly šířeny mezi občany panické zprávy z cizích vysílaček, hlavně z Vídně. Vídeňská vysílačka od poloviny srpna šířila překroucené a falešné zprávy, kterými se snažila roztržít národ. Tak například v jednom vysílání se uvádělo, že i Lanžhot, v němž prý žije polovina Němců, si přeje být připojen k Německu. Od 15. září 1938 až do konce měsíce měly všechny složky lanžhotské CPO (Civilní protiletectká obrana) pohotovostní službu. Jednotlivci si budovali vlastní kryty v zahradách. Od 23. září bylo nařízeno v celé obci zatemnění.

V obci zůstala četnická stanice (velitelem byl **Josef Šperka**) a finanční stráž (v čele

s **Karlem Červeným**). Zabráním Valtic ztratila jižní Morava jedinou nemocnici, a tak lanžhotští museli za odborným vyšetřením jezdit až do Brna nebo do Uherského Hradiště.

Ze zabraného území se v pohnutých měsících roku 1938 přistěhovalo do Lanžhota 57 uprchlíků i s rodinami, z nichž osm bylo ze Slovenska a ostatní vesměs z Břeclavi; šlo nejvíce o české železničáře – penzisty. (...) Ke konci roku 1938 bylo v Lanžhotě obýváno 891 domů.

Domácí reakce, zneužívající přirozeného odporu širokých lidových vrstev proti stranické přebujelosti, usměrnila volání po jednotě národa směrem doprava a pod vedením agrárníků a Národního sjednocení vytvořila stranu **Národní jednoty**, s níž během listopadu splynuly i další strany, čímž tato nová strana získala monopolní postavení v politickém životě. Po delším vyjednávání došlo i v Lanžhotě z iniciativy organizace **NOF (Národní obec fašistická)** k vytvoření strany Národní jednoty v čele s Janem Švirgou. Reformistické dělnictvo (podle pokynů svého vedení i část členů KSČ) vstoupilo do druhé politické strany – **Národní strany práce**, která nepředstavovala skutečnou politickou opozici a měla více méně charakter sociální (v čele přípravného výboru stál v Lanžhotě Antonín Bartoš).

Obec byla citelně postižena při konečné úpravě hranic s Německem dne 24. listopadu 1938 a ztratila více než **dvě třetiny** svého katastru. K Německu byl připojen lesní katastr lichtenštejnského panství od magistrály na západ. Měřil-li katastr Lanžhota po roce 1924 celkem 5 398 hektarů (z toho bylo 3 165 ha lesa a 2 233 ha pozemků), nyní byl zmenšen o 3 672 ha (2 801 ha lesa a 871 ha luk); zabrán byl celý ranšpurský a cahnovský revír a navíc ještě 1 345 ha z původního lanžhotského revíru. Po zabrání měřil lanžhotský katastr pouhých 1 726 ha!

Dny druhé republiky byly neúprosně sečteny...

Připomínejme si, vy, mladí, nevyjímaje, za cenu jakých obětí vrátila spravedlnost svobodu a právo do rukou těch, ze kterých je už v roce 1938 začínala násilím vytrhávat blížící se válka!

ZLODĚJI A VARTĚŘI

Jožulka Uher

Vánoce a Velikonoce, to bývávala doba jejich žní a darů z „**rohu hojností**“. Ale po pořádku...

Myslím, že každý čtenář zpravodaje pozorně sledoval aféru kolem pytlů s dopisy, náhodou nalezených v šachtě a tunýlku, který vedl na břelavském nádraží z druhého perónu do budovy pošty Břeclav 2, která se nachází v nádražním komplexu. Můj otec, který sloužil pětáctilet u vlakových pošt, s domovskou stanicí Břeclav 2, nejdnou tím tunýlkem převážel na vozíku poštovní zásilky v pytlích od vlaku do budovy pošty. Mezi těmi zásilkami míval i pytle se statisíci Kč. Jedenkrát mu v noci kdosi odtlačil vozík s pytlíkem, ve kterém byly dva miliony, někam stranou. Než jej otec našel, málem že ho trefil šlak. Protože on, coby starý pošták, zrovna jako někdejší lanžhotský poštovní mistr Miša Bartoš – Pošta říkával, že na poště se nemůže – nesmí ztratit ani **pětník** (haléř)! A krást? To by se spíše Země přepólovala! Prostě: pro staré poštáky bývala absolutní poctivost samozřejmostí.

Ve spojitosti s tou výše napovězenou aférou jsem tu a tam zaslechl, že **za komunistů by se něco takového stát nemohlo**. Až v takovém rozsahu určitě ne, ale ani tenkrát neumírala zlodějna na „souchotě“. Ti z našich občanů, kterým jejich příbuzní posílávali z ciziny (té západně od našich hranic až za oceán do USA, Kanady či Austrálie) to či ono, v dopisech nebo balících, dali by mi jistě zapravdu.

V časech komunistické totality, chcete-li v dobách Československé socialistické republiky, tudíž před rokem 1990, poznal jsem na úseku **poštovní přepravy dvě kontrolní – cenzurní centra: pro balíky z kapitalistické ciziny to bylo jedno oddělení pošty Břeclav 2, pro zásilky listovní, knižní, časopisecké neblaze proslulá pošta Praha 120**.

Věřte nebo ne, ale každý přepečlivě zabalený balík byl v Břeclavi **otevřen a jeho obsah zkontrolován**. Pokud v něm bylo něco, co

odporovalo čs. přepravnímu zákonu, bylo to vyjmuto, tj. zabaveno. Při těchto zákrocích se ovšem i mimo tento zákon „za pět zlodějských prstů“ ztrácely i jiné věci, třeba speciální bavlnky a barvičky, na které čekaly na Podluží a jinde vyšívačky a malířky. A kdyby jenom to. Stěžovat si nikdo netroufal (to by se totiž chtěl drze soudit se státem a ten by přece prohrát nemohl!). A kdyby, tak stejně každá taková stížnost vyšuměla do ztracena...

Na Praze 120 byli jiní „machři“ a la kriminalistická laboratoř! Před listopadem 1989 jsem přes pětadvacet let dopisoval (pozor! zadarmo, honorář nedostával nikdo, také poštovné jsme si hradili sami) do krajanského časopisu **HOSPODÁŘ**, který vycházel v texaském Westu. Nás, dopisovatelů z Československa byla hrstka, neboť lidé se báli Hospodář odebrat (předplatné hradili příbuzní a známí v USA), natož aby do něj ještě i psali! Dopisovatele i odběratele měla totiž v evidenci Státní bezpečnost (StB).

Američtí krajané, ti, kteří si moje články oblíbili, mi tu a tam, nejčastěji v období Vánoc a Velikonoc, uměli poslat obyčejnou poštou spolu s děkovným dopisem i nějaký ten **dolárek na poštovné**, prostě jednodolarovou, nanejvýš pětidolarovou bankovku. Toto jejich dobročinné počínání nikdy neušlo vartěřům (pokud byli předběhnutí zloději, tak to jsem se nedověděl nic). Co myslíte že učinili, když zjistili, že v dopise mi jde **prohnilá imperialisticko-kapitalistická měna**? Prosvícením, nebo čím? Každý takový dopis otevřeli a k bankovce přiložili maličký tiskopisek, na němž text mne vyzýval, abych bankovku po jejím obdržení do čtrnácti dnů vyměnil v nejbližší bance za naše koruny, podložené prací lidí. Ale to nebylo vše! Z obyčejného dopisu učinili **doporučený**! Ten, když dorazil na naši poštu, tak mne pan vedoucí – paní vedoucí vyzvali, abych si pro dopis na poštu osobně přišel. V mé přítomnosti potom obálku **znovu otevřeli**, bankovku vyjmuli a z ručky do ručky mi předali s tím, že jsem jim

její příjem musel podpisem potvrdit. Tento jejich úřední výkon mne stál jednu Kč! Vlk se našel a koza mi zůstala celá.

To byl případ s bankovkami. Jo, jestli si myslíte, že jsem honem honem letěl do břec-lavské banky dolar vyměnit, tak to se mýlíte: tudle! Je to k nevíře, ale tohle už nikdo z režimu nekontroloval, a nedovedu si ani představit, jak by... Tak jako já jsem posílal svým přátelům do Kanady a USA naše časopisy a knihy, které oni bez problémů dostávali, aniž by se kdo zajímal, cože jim to z té socialisticko – komunistické země chodí, jaký že to podvrtný materiál, štvavě protiamerický (viz třeba dnešní legální Haló noviny a spol.), tak mnohem horší to bylo ve směru obráceném, tudíž od nich ke mně. Tak na příklad mi můj přítel předplatil skvělý (dnes u nás vycházející i v české jazykové verzi) měsíčník **National Geographic Magazine**. Běda když se v některém jeho čísle vyskytla třeba reportáž o kterékoliv zemi z tak zvaného tábora socialismu a míru, negativně laděná. Zásah var-těří z Prahy 120 byl razantní: takové číslo bylo zabaveno, já jsem obdržel alespoň prázdnou obálku a v ní strohé oznámení, že obsah tisko-viny odporoval čs. přepravním zákonům, atd. atd. Přesně totéž dělali vartěři s každým jiným americkým či kanadským časopisem, jehož obsah by mne a mě „kumpány“ mohl přivést na scesti. Došlo mi líto, když jednou bylo takto zabaveno i několik čísel Hospodáře a to kvůli mým textům, za které jsem byl nakonec vyslý-chán StB, souzen a odsouzen, rehabilitován až po roce 1989...

Naše mladé čtenáře, kteří si dnes stahují z internetu hudbu jakou chtějí a odkud chtějí, bude možná zajímat, jak to „chodilo“, když jsme chtěli za „tamtěch časů“, do kterých by se dnes někteří rádi vrátili, poslat někomu do USA kazetu či tenkrát ještě kotoučový magnetofonový pásek s nahrávkou třeba **dechovky**. Tak o tom si teď přečtěte, stojí to za to.

Přítel mých rodičů a především mne samot-ného strýc Pavel Uher, později zvaný Magneto-fon, z Kradlova, měl v Chicagu syna, emigran-ta z pouónora 1948. Také se jmenoval Pavel. A ač doma, než dal před komunisty v nohy, jako Ameríkán zvaný, miloval jazz, tam v ci-

zině zatoužil po dechovce. Tu miloval, hlavně Juráčkovec z Týnce, jeho otec. V tu dobu přišel na trh druhý československý teslácký magneto-fon Sonet duo. Výtečný. Já měl ten nejprvnější MGK 10. Strýc Pavel si koupil Sonet, k němu mikrofon, strčil vše do ruksaku, hodil na záda a rozjel se za dechovkami. A natáčel a natáčel. Když měl pásek plný, požádal mne, abych mu pomohl s jeho odesláním. Proč ne, jednu zku-šenost jsem už měl, to když jsem nahrál paní Lidku Švirgovou, její syny Tondou a Jirkou, ještě školáky, mladičkého cimbalistu Františka Šulá-ka a spolu s ním pěvecké duo manželů Annu a Jiřího Švirgových. Tu nahrávku jsme potom poslali (jak, to se zdovíte dál) manželovi paní Švirgové do Kanady. Teprve po mnoha letech, po roce 1969, kdy mohla paní Švirgová se syny i otcem za manželem do Kanady vycestovat jsem se dověděl, že když si pan Švirga dal ko-toučový magnetofonový pásek do magnetofonu a zapnul jej a poodstoupil, pásek s výšlehem plamene explodoval. Pan Švirga zraněn nebyl, ale zůstalo v něm přesvědčení, že tato zásilka byla na našem území stažena z přepravy Státní bezpečností (StB) a upravena tak, aby k přehrá-vání spuštěný pásek vybuchl. StB totiž po panu Švirgovi „šla“, když se jí nepodařilo vylákat jej k návštěvě rodiny v Lanžhotě. U Pavla, syna strýca Uhra z Kradlova, nic takového nehrozilo a my jsme, samozřejmě, neměli o něčem takovém ani ponětí.

A tak poučení při předběžném jednání vy-pravili jsme se, strýc Pavel Uher a já, do Břec-lavi na celnici. Strýc Pavel na zádech v ruksaku magneták Sonet Duo a já v aktovce kotoučový pásek do něj, plus balící potřeby. První kontrol-ní přehrávka nás čekala v celnici budově na ná-draží, ty další potom v nové oproti poště. Jeden z celníků nebo celnic si nás odvedl do místnos-ti, kde jsme nemohli zavazet v provozu celnice, nerušili a Juráči mohli z magnetáku vyhrávat. Celník seděl u stolu spolu s námi od začátku až do konce. Někdy hodinu, jindy i více. Když zjistil, že se z magnetofonové pásky neozvalo nic závadného, pověst republiky poškozujícího, směli jsme pod jeho dohledem pásek důkladně zabalit. A když jsme tak učinili, opatřil zásil-ku ještě preciznější celní **pečetí!** Pak už jsme

směli odejít na poštu a balíček s páskou, tudíž s Juráčkama, Pavlovi do Chicaga odeslat. Na celnici nebyli ovšem lidé bez zdravého rozumu, a tak postupem času si na nás zvykli natolik, že jsme jim přehrávali jen kousek začátku a kousek konce pásky, nebo kvapem na přeskáčku. Ale vždy jsme pásek balili pod dozorem a celní pečeti nesměla scházet. Teprve po takových procedurách se mohli Jurácci a jiné kapely u syna strýca Uhra v Chicagu rozehrát na plné pecky, v Chicagu, kam si po listopadu 1989 „jeda kouem světem“ několikrát „odskočila“ Lanžhotčanka, už bez kontrolní přehrávky na břelavské celnici a bez její pečeti! Komédie totalitního režimu dohrála. Svobody milovný čtenář si řekne: díky Bohu, že dnes už tomu tak jak tenkrát není a nebude. Chyba lávky, milánkové, přesně to (kontroly dopisů a balíků) stále u nás existuje! Ne, nebojte se, pouze **ve věznicích!** Což je v pořádku a neodporuje lidským právům a svobodě.

Zmínka o věznicích, kulatně řečeno nápravných zařízeních, v nichž přetrvávají kontrolní mechanismy, které komunistický režim (pozor hlava nehlava i na příslušníky KSČ!) uplatňoval na celou republiku, na celý národ, mne navádí k tomuto závěrečnému, leč též poučnému, zavzpomínání.

Byl to rok, kdy ještě neexistovala žádná dálnice a magistrála Praha – Brno – Bratislava byla stále v silicím provozu přímo přes Lanžhot. Však Sůhradčané a Komárnovčané by mohli vyprávět, pamětníci! Hraniční pásmo bylo po kraj lesa a také přímo po samu silnici mezi Lanžhotem a Brodským. Při staré silnici blízko Kostické váhy, později u tzv. školického střediska Hvězda (dnes „památková ruina“ nevím po kom), my jsme říkali v Buchticově šutrovni, nebo u Šuldysového křížka, vznikl autokempink. Jen co k němu přičichli turisté z NDR (Německá demokratická republika), býval autokempink v sezoně plný trabantů. I stalo se, co se stát nemělo: jedné noci se mladému manželskému páru z NDR podařilo prchnout lesem do Rakouska. Koho by to na Ministerstvu vnitra nenaštvalo, že? A tak na to tata byl kempink zrušen. Jenže na to tata jej kdosi otevřel na Sokolském, tam kde máme dnes teni-

sové kurty a ruiny kdysi plánovaného zimního stadionu. A tak přišel nejen že druhý zákaz, ale papaláš z ministerstva vnitra, kteří spravovali vojska Pohraniční stráže a nestáli si o problémy na „čáře“ s Rakušany, dali podnět k poradě o tom, kam až by se mělo hraniční pásmo od kraje lesa **vysunout**. Komise se sešla v Bílém domě našeho JZD Československo–korejského přátelství. Kvůli technickým záležitostem byl přizván i můj šéf ze stavebního oddělení, stavební technik Jenda Petrla, můj bratr a rádce ze skautingu. Měl kliku, že se z té porady vrátil se zdravou kůží.

Třeba jako tenkrát ve středu 11. dubna 1945, těsně po obsazení Lanžhota Rudou armádou. To mu totiž jeden ruský oficír srdečně řekl: Zdrástvůj, tovaryšče! Jenda se rozesmál, protože to pojal jak **Zdráv stůj, tovaryši!** Důstojníka se pochopitelně Jendova reakce na pozdrav dotkala, a tak ho potrestal jenom fackou. Což Jenda pocítil jako nespravedlnost... Mezi jeho průpovídky patřilo třeba přesvědčení, že **pádu nepředchází pýcha, ale vícha, dobré zboží se nemůže samo chválit, protože samochvála smrdí** a po vichřici polámané **stožáry** by měli energetici nahradit **padesátizáry**.

A tak když se ta komise „psohlavců“ od Moravy a Dyje nemohla pořádkem dohodnout na tom, jestli má být hraniční pásmo mezi Lanžhotem a Břeclaví vysunuto od kraje lesa po starou silnici nebo až po betonku (tak jako tomu bylo mezi Lanžhotem a Brodským), dal Jenda k „dobru“ (se záměrem, aby napětí uvolnil žertem) návrh tohoto znění: **A co kdyby se tak to pohraniční pásmo posunulo až k Ostravě?** Jistě si dovedete představit, v jaké zlověstné masky se proměnily tváře některých papalášů a jaké úsilí musel vynaložit súdruh předseda Gabriško, aby Jenda o tu kůži, a ne toliko o ni, nepřišel. To tenkrát a ani dnes by v Severní Koreji, se kterou mělo naše JZD družbu, by takovou kliku neměl, což by uznal každý, kdo by spolu se mnou a s Jendou Mrázem – Šedou jako s jedinými čtenáři listoval v tiskových materiálech, kterými naše družstvo zásobovalo velvyslanectví Lidově demokratické Koreji, v „unikátní“ české jazykové verzi. Jak říkám, čítali jsme to poba-veně jenom Jenda a já, takže se u nás žádné

protiatomové kryty proti útoku amerických imperialistů, každou chvíli podle Korejců na spadnutí, nehlobily. Škoda, dnes by se některým bývalým hostitelům delegací Korejců možná hodily k „zajímavému“ podnikání.

Svět a my v něm víme, co máme za sebou.

Netušíme, co nás čeká. Snad už nikdy, díky Bohu, žádné takové „ptákoviny“, které mívaly tenkrát hodně ostré drápy a zobáky.

Ano, nic netrvá věčně, ale svoboda, láska a právo by mohly! Měly!!

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA INFORMUJE

Eva Klvaňová

Oficiální zahájení školního roku tentokrát padlo na 1. září. Před školou jsme přivítali 37 prvňáčků. K 31. 10. 2008 má naše škola 335 žáků (157 dívek a 178 chlapců), 1. stupeň navštěvuje 158 žáků (83 dívek a 75 chlapců), 2. stupeň žáků 145 (61 dívek a 84 chlapců), speciální třídy 32 žáků (13 dívek a 19 chlapců).

V době vydání tohoto zpravodaje mají žáci za sebou první čtvrtletí, vědí, jak jsou na tom se znalostmi, dovednostmi v jednotlivých předmětech a opomenuto nezůstalo ani jejich chování.

Že škola není jenom o učení, ukazuje následující přehled akcí, které se konaly v průběhu prvních třech školních měsíců.

ZÁŘÍ

10. září se žáci 7.A zúčastnili na pěší zóně v Břeclavi Běhu naděje, jde o novou sportovně společenskou humanitární akci inspirující se úspěšnou akcí pořádanou na podporu výzkumu rakoviny – Běh Terryho Foxe, která v ČR probíhala v letech 1993 - 2007 a na níž Běh naděje volně navazuje. Akce má několik rovin: žáci absolvují předepsanou trať (dělají něco pro své zdraví), solidární - vyjádří solidaritu s nemocnými, preventivní - pravidelným pohybem a správnou životosprávou lze udělat něco pro své zdraví a předcházet onkologickým i ostatním civilizačním onemocněním, finanční – organizátoři získají z příspěvků účastníků finanční prostředky na výzkum rakoviny.

Trať je možno absolvovat jakýmkoli způsobem - chůzí, během, joggingem, na invalidním vozíku, na kole, na kolečkových bruslích, s kočárkem, se psem atd. - podle vlastních sil se může zúčastnit každý bez omezení - občané

všech věkových kategorií, od seniorů po novorozence.

26. září vyjeli na kolech žáci 8. ročníku na v pořadí již třetí úklid Pohanska. Část žáků uklízela bezprostřední okolí záměčku, sbírala odpadky, hrabala listí, část pracovala v expozici muzea, jiní sbírali kaštany. Odměnou za dobře odvedenou práci bylo opékání špekáčků.

ŘÍJEN

Hned dvě zajímavé besedy proběhly na začátku měsíce října. Osmáky nadchl svým vyprávěním z ročního pobytu v Kanadě Gustav Kalivoda. Devátáky zaujal Petr Holinka, který pobýval půl roku v Indii a Nepálu.

Především Vojtovi Osíčkovi a Mirkovi Hakalovi patří dík za zorganizování turnaje v kopané, kterého se zúčastnilo devět družstev. Ve finále podlehl Učitelé mužstvu AC Hakalík.

Školní klub pořádal tradiční podzimní dyňování.

Skautský oddíl Bantuové uspořádal 11. října již druhý Bantu den.





14. října se konalo hned několik akcí. Vybraní sportovci se zúčastnili okresního přeboru v přespolním běhu v Kančí oboře v Břeclavi. Nejúspěšnější z našich žáků byl Tomáš Bernát na 3. místě v kategorii starších žáků. Během dopoledne žáci zhlédli v tělocvičně program o historii a vývoji country. Odpoledne odjeli mladší zájemci o divadlo na představení Jen počkej, zajíci! do brněnského divadla Polárka.

V neděli 19. října proběhla tradiční drakiáda.

24. října si družstvo dvaceti našich „prvostupňových“ žáků nenechalo ujít Běh Boba Zháňala v Hruškách, kam je přijela podpořit oštěpařka Bára Špotáková a Josef Zimovčák na svém „kostitřasu“. Do cíle doběhla naše štafeta ve stejném čase jako loni (11:11 min), ale patřilo jí až 5. místo.

LISTOPAD

3. listopadu probrali žáci 4. a 5. ročníku teoreticky i prakticky základní pravidla bezpečnosti v dopravě.

4. listopadu připravili sedmáci pro prvňáčky a druháky soutěž ve zpívání Superstar. Vítězkou mezi prvňáčky se stala Diana Juráčková s písničkou Jaký to je. Z druháků nejlépe



zazpíval písničku Husličky Ludvík Prajka.

V týdnu od 7. do 14. listopadu strávilo 46 žáků 3. až 5. ročníku na sportovní škole v příro-



dě v Nekoři. Nešlo o lámání rekordů v plavání, bruslení, přehazované a jiných hrách, akce splnila svůj cíl po stránce rekreační, kondiční a zdravotní.

Před koncem listopadu odjeli žáci 8. ročníku na třídní poznávací výlet do Prahy. Zajímali se historií Prahy, prohlédli si nejznámější památky (Staroměstské náměstí, Pražské židovské město, Václavské náměstí, Pražský hrad, Karlův most, Kampu). Navštívili výstavu Republika v Národním muzeu, podnikli výšlap na Petřín, prošli se noční Prahou.

25. listopadu uspořádala škola spolu

s Českou legionářskou obcí pro žáky 4. a 5. třídy prohlídku Muzea letectví a kosmonautiky a Českého vojenského ústavu v Praze.

Ve stejný den psali žáci 9. ročníku SCIO testy - Stonožka.

26. listopadu se družstvo mladších a starších žáků zúčastnilo okresního přeboru škol v šachu. Zatímco mladší žáci skončili na 4. místě, starším patří příčka devátá.

28. listopadu se uskutečnilo v Břeclavi okresní kolo v přehazované dívek. Naši školu reprezentovala dvě družstva, skončila na 1. a 3. místě.

Výuka žáků ve speciálních třídách

Helena Pláteníková

Speciální vzdělávání je poskytováno dětem a žákům se speciálními vzdělávacími potřebami.

Na Masarykově základní škole probíhá integrace jednak individuální formou jednotlivých zdravotně postižených žáků do běžných tříd, kteří jsou vzděláváni na základě individuálních plánů, jednak formou skupinové integrace, to znamená vzdělávání v samostatně zřízených třídách určených pro žáky se zdravotním postižením.

Výběr do příslušné formy vzdělávání je proveden na základě doporučení odborníků speciálně pedagogického centra a pedagogicko-psychologické poradny se zřetelem ke stanovisku zákonných zástupců dítěte.

Výuka ve speciálních třídách je zajištěna těmito podmínkami:

1. snížený počet žáků ve třídě
2. kvalifikovaní odborníci – speciální pedagogové
3. zajištění podpůrných asistenčních služeb (asistent pedagoga, osobní asistent žáka aj.)

V současné době máme při MZŠ v Lanžhotě zřízeny tři třídy pro tyto děti. Třídy se postupně se speciálně pedagogickými centry stávají odbornými centry, které vytvářejí odborné zázemí na podporu integrace žáků se speciálními vzdělávacími potřebami.



Novinky z Regionu Podluží

Martina Polachová

Z Přeshraničního fondu Česko – Slovensko získal management dotaci kolem 6,7 mil. Kč na výstavbu regionální rozhledny. Ta se začne stavět v roce 2009 na území Nového Poddvorova. Umístění připravované rozhledny je na kopci směrem od prušáneckých Nechor, vinicemi směrem k Novému Poddvorovu, v místech zvaných „pod kaštanem“ nebo „u křížku“. Rozhledna by měla přispět k atraktivnější oblasti, svým tvarem by měla připomínat naftovou věž a tradici těžby, která je z hlediska republikového ojedinělá. Na území republiky patříme mezi první oblasti, v nichž se započalo s těžbou. Rovněž zdejší kvalita suroviny je velmi vysoká.

V minulém měsíci byla ve veřejné soutěži vybrána redakce Malovaného kraje za zpracovatele připravovaného turistického průvodce Podlužím a Hodonínkem. Na zpracování tohoto kompletního tištěného souboru turistických, informačních a propagačních materiálů a mapových podkladů bylo získáno z dotačních fondů přibližně 2,5 mil. Kč.

S rakouským partnerským regionem Weinviertel Dreiländereck jsme uzavřeli dohodu o spolupráci při vydávání rakouského čtvrtletníku Wecker. Zasíláme jim příspěvky o Podluží a dění v jednotlivých obcích. Byli jsme osloveni zástupci Úřadu dolnorakouské zemské vlády s návrhem spolupráce na projektu „Vzdělávání hravou formou ve školách aneb Jazyk sousedů ve školách.“ S tímto návrhem jsme oslovili jednotlivá vzdělávací zařízení, jsou naplánována další jednání se zástupci obou stran. Na rakouské straně již projekt běží čtyři roky, je do něj zapojeno kolem 60 školek, kde se rakouské děti učí česky a slovensky, popř. české děti učí „rakousky“.

Se svatým Martinem se podařilo vydat očekávaný stolní kalendář na rok 2009 - s fotografiemi, s přehledem kulturních akcí, nově doplněný o základní církevní svátky.

Na leden 2009 připravujeme propagaci svazku obcí na veletrhu cestovního ruchu

Regiontour 2009 v Brně. Rádi bychom návštěvníkům nabídli malou degustaci vzorků od vinařů z Podluží, seznámili je s chystanými akcemi, možnostmi ubytování a stravování. Pokud máte propagační materiály, které byste rádi na tento veletrh poslali, rádi je vezmeme s sebou.

Veletrh proběhne ve dne 15. - 18. 1. 2009. Materiály či vzorky vín možno dodat do úterý 13. 1. 2009 do kanceláře svazku na adresu: Náměstí 177, Lanžhot.

Budeme vystavovat v novém pavilonu. Dále bude Region propagován v rámci veletrhu Slovakiatour Bratislava (INCHEBA) - leden, Holiday World Praha – únor a dalších veletrzích v průběhu roku.

Připravujeme další ročník regionálního plešu, tentokrát v pátek 6. 3. 2009 v sále sokolovny v Lužicích. Přehlídka dětských folklorních souborů je naplánována na 4. 4. 2009 do sálu sokolovny v Kosticích. Přehlídka mužských sborů Podluží je podle posledních dostupných informací naplánována na 16. května 2009 do Poštorné.

Možná jste si již všimli částečných potíží při zobrazování webových stránek Podluží. Je to způsobeno úpravami, které na stránkách již delší dobu probíhají, za což se touto cestou omlouváme.



Model vrtné věže - Muzeum naftového dobývání a geologie v Hodoníně

Obdiv **Jožka Tureček**

*Šla nevšimavě kolem mne
obdivuhodná kráska
Poprsí měla objemné
což oči mužů láská*

*Že v její mysli nejsem host
bylo mi zcela jasné
Přesto necítil zatrpkllost
Ten obdiv záhy zhasne*

*Však ale za té chvíle vznik
kdy mívám pocit milý
já vyslovuji ženám dík
že zjevem okouzlili*



KOLOTOULKY PODZIMNÍ UKRAJINOU **Dalibor Horák**

Pro jednu z mých dalších cest jsem si dal za cíl navštívit hrob Nikoly Šuhaje v Koločavě.

Ráno ve tři hodiny 13. října 2008 vyrážím.

Mrholí, jedu ztichlým Lanžhotem do Kútů na vlak. Po poledni vystupuji v Michalovcích, rychle nabalím věci na kolo a vyrážím kolem



Krásné pole u Chusty



Vesnické cesty

Zemplínské Šíravy, pod barevným Vihorlatem směr Užhorod. Problém přichází hned na státní hranici – na kole mě nepustí. Nastává smlouvání s řidiči, kdo a za kolik mě převez. Nakonec jsem hranici přešel ve staříckém ukrajinském autobuse. Trošku mě mrazí, když vidím nekompromisní, ozbrojené ukrajinské pohraničníky.

V Užhorodě měním US dolary na místní



Babuška a děduška

hrivny, a protože už je dost hodin, vyrazím hned dál směr Mukačevo. Je velký provoz, řidiči na cyklisty moc ohled neberou. Taky musím dávat pozor na kanály - téměř na všech chybí poklopy. K Mukačevu přijíždím skoro za tmy. Nechci na noc vjíždět do města, a tak bivakuju kousek před městem v kukuřičném poli. Ráno je hustá mlha, tak se toulám Mukačevem. Prohlížím si památky - převážně pravoslavné. Všechny se nákladně opravují, což je v kontrastu s ostatní šedou zástavbou. Jakmile mlha ustoupí vyrazím dál směr Iršava a Chust. Provoz už není tak hustý, začínají první kopečky. Všude kolem se pasou krávy a koně. Krajnice je plná jejich trusu, zpočátku je objíždím... Před Chustem dostávám první defekt a v zápětí další. Snažím se město objet a trošku bloudím. Při dalším defektu se mi rozbila pumpa! S prázdnou duší a bez pumpy tlačím kolo zpět do Chustu. Na benzínkách tady nemají kompresory, ale na jedné z nich se obsluha slituje a odnáší mi kolo nafoukat domů. Už se šerí, když projíždím městem, známým svou kriminalitou, a sháním pumpu. Nakonec ji seženu – je metr dlouhá a váží 1,5 kg. Prodač, když vidí, jak jsem šťastný a zmordovaný, mi nabízí kávu

a dává slevu. Už za tmy bivakuju v lesíku za Chustem a ihned usínám.

Svítá, je opět velká mlha a vlhko. Brzo ráno projíždím vesničkami kolem skupinek školáků, mávají na mě a žadoní o bonbóny. Všude je živo. I v té nejmenší dědině je u cesty malé tržiště se vším možným. Jedu dál po blátivé cestě, která je na mapě značena jako hlavní. Projíždím první průsmyk. Při sjezdu do údolí prorážím přední gumu. Provizorně ji opravuji, ale každých 15 km foukám nebo lepím. Snad někde seženu nový plášť. Téměř vždy, když se zastavím, si se mnou někdo povídá, nabízí pomoc, jídlo, nocleh. Pokračuji dál údolím Karpat proti proudu říčky Treblji. Okolní lesy jsou teď nádherně zbarvené. Vesničky jsou už hodně roztahané, jsou to spíš samoty. Vše tady dýchá atmosférou minulého století. Kolem přehrady vystoupám na hřeben a projíždím do dalšího údolí. K nebi se v dálce vzpínají mohutné poloniny. Podél řeky, která je tady už živější, se dostávám až do Koločavy. Poslední kilometr už prázdné kolo jen tlačím. Podle fotky, kterou jsem kamarádovi slíbil doručit jedné babušce v Koločavě, hledám domek. Ptám se místních, dozvídám se, že je to babuška Maria. Nacházím domek, předávám fotku a následuje vítání jako bych byl její vlastní. Po chvilce přichází také děduška a vítá mě stejně vřele. Hned kvůli mně zatopí v malé světničce, kde budu spát. Vybaluji a dávám si sušit věci. Po společném obědě se pouštím do opravy kola. Sám nic nezmůžu, a tak jdu do hospody v bývalé četnické stanici pro radu, kde by se dalo něco na kolo sehnat. Mám štěstí, dnes byl zrovna v Koločavě „bazar“. Místní obchodník se vším si doplnil zboží a já seženu vše, co potřebuji. Kolo mám za chvilku opravené. Hodně se mi ulevilo.

Babuška obrací seno, tak jí pomáhám a ptám se na grob Nikoly. Projíždím se po krásném okolí Koločavy. Zasta-



Hrob Nikoly Šuhaje

vím se u busty Ivana Olbrachta a nakonec na rozlehlém hřbitově nacházím i Šuhajův hrob. Cíl jsem si splnil, a tak jdu do místní hospůdky na zasloužené pivo. Potkávám tam kluky z Čech, ochutnávám slavnou ukrajinskou vodku. Navečer děduška přivádí z pastvy kravku, dostávám čerstvé mléko. Večer si dlouho povídáme, babuška dělá výborné pirožky, které s děduškou prokládáme moravskou slivovicí. V duchu se modlím, aby se mi nechtělo v noci na záchod. WC, to je nejslabší článek Ukrajiny. Po nocích pod širákem našťestí spím za zvuků hořícího dřeva jako dudek. Ráno mě budí klapot deště. Babuška mi přináší kafe, čerstvé mléko a pirožky. Dávám jí půlku svých zásob jídla - polévky, salám, čokoládu, bonbóny... Je hrozně vděčná. Balím se a chystám věci do deště. Chvilku ještě povídáme a zvou mě, ať přijedu zas i s „rebjatami“. Na cestu dostávám špek, pirožky a pytlík koločavských jablek. Snad všechny doma podělím. Děduška by mi chtěl ještě ukázat hroby českých četníků, ale to si musím nechat až na příště, čas mě tlačí. Vzájemně si přejeme hodně štěstí a za deště vyrazím směr západ. Prožívám jednu z mála chvil, kdy je člověku teplo na duši. Také toto je jeden z důvodů, proč se rád vydávám na cesty. Chvilky, které nejdou naplánovat, bezprostřední setkání s lidmi a jejich životy, neznámá krajina a také problémy, které člověk musí cestou chtít nechtě řešit, to všechno jsou zážitky, které považuji za to nejvzácnější, co si z cest přivážím.

Ocenění sportovců

Josef Bartoš

Ve čtvrtek 16. října proběhla na městském úřadě malá oslava. Rada města ocenila sportovce Martinu Šestákovou a Milana Mrázka, kteří v letošním roce úspěšně reprezentovali Lanžhot. Martina Šestáková zúročila léta tréninkové dřiny a konečně také prothrla smůlu, která ji v minulosti provázela při plnění kvalifikačních limitů. Podařilo se jí kvalifikovat jako první sportovkyni z Lanžhota (mužské účastníky jsme už na olympiádě v minulosti měli) na

Zpáteční cesta už proběhla bez větších problémů a na ukrajinských pláštích dokonce i bez defektu. Obavy jsem měl jen z překročení hranice. I to se nakonec vyřešilo celkem hladce. V Mukačevu jsem si domluvil převoz autobusem do Košic. Kola normálně neberou, ale za malou protislužbu mě řidič vzal. Na hranici byla téměř ponižující kontrola, na kterou už tady u nás nejsme zvyklí. Prohrabovali se všemi věcmi a ani jim nevadilo, že už jsou trochu „cítit“. Vodka mi našťestí nezabavili.

Domů jsem se vrátil sice o pár kilogramů lehčí, ale za to bohatší o pár nových a krásných zážitků.



Doma

olympijské hry do Pekingu. I když se jí samotný závod nevyvedl, již samotná účast na tomto největším svátku sportovců a ještě k tomu v královně sportu atletice, je obrovským úspěchem této naší rodačky.

O druhém oceněném sportovci Milanu Mrázkovi, který sice bydlí v Poštorné, je však dlouholetým členem oddílu silové kulturistiky Sokola Lanžhot, se dá říct, že zraje jako víno. V minulosti získal několik titulů mistra repub-



liky, avšak jeho asi největším úspěchem je letošní účast na mistrovství Evropy v Holandsku, kde zvítězil v kategorii masters a stal se tak mistrem Evropy. Je obdivuhodné, že se v jeho věku, kdy se už obvykle ozývají různé neduhy

a bolesti, dokáže ještě motivovat k tvrdému tréninku v tak těžké sportovní disciplíně, jakou je silový trojboj.

Oběma sportovcům přejeme pevné zdraví a ještě hodně sportovních úspěchů.

ŠACHY - KRÁLOVSKÁ HRA

Ing. Svatopluk Adámek

Královská hra šachy, prověřená staletími, je skvělým doplňkem všeobecného vzdělání, vyžaduje soustředění, zodpovědnost a samostatnost v myšlení a rozhodování. Je opakem

povrchnosti, roztékavosti a pasivního trávení volného času.



V době první republiky byly šachy součástí učebních osnov při výchově kádru u pana Bati. Byl tam šerm, jízda na koni a šachy. První dva sporty byly určeny na zvýšení pohyblivosti a šachy k rozvíjení myšlení.

V průběhu let vzniklo mnoho různých her a technických šarád, na které se téměř zapomnělo (Rubikova



kostka). Šachy si však stále zachovávají v této oblasti výsostné postavení.

U nás v Lanžhotě se také hraje šachy již řadu let. Postupem času se základna začala vzhledem k věku zužovat. Z tohoto důvodu jsme v minulém roce založili při TJ Sokol šachový kroužek pro mládež. Hraje se každou středu od 15 do 16 hodin na Šlajsi. Kroužek je zdarma. Všichni mladí zájemci o šachy jsou mezi námi vítáni.

Třicet let kulturisty v Lanžhotě

Mgr. Antonín Hostina, vedoucí oddílu

TJ Sokol Lanžhot spravuje několik sportovních oddílů. Mezi nejstarší oddíly tělovýchovy patří oddíl kulturistiky.

Jeho začátky se tradují od roku 1975, kdy skupina mladých nadšenců, zapálených do posilování, z důvodu nedostatečných možností v tehdejší TJ Lanžhot, navštěvovala čtyřikrát týdně posilovnu Baníku Brodské. Byli to František Tureček, Miroslav Mucha, Antonín Hostina, Jaroslav Fojtík a Josef Tropp. Cvičenců se v té době ujal trenér z Brodského Štefan Heseck. Byl to trenér tělem i duší (v dnešní době má již bezmála 70 let a pořád se ještě věnuje tomuto sportu a mládeži v Brodském). Pan Heseck věnoval našim klukům hodně svého času a zkušeností a svým

přístupem a obětavostí si kluky získal, takže postupem doby se z nich stali reprezentanti TJ Baník Brodské. Jediným zádrhelem byl čas, který z důvodu dojíždění byl vždy na úkor doby tréninků.

V roce 1977 se proto Jaroslav Fojtík a Antonín Hostina (v té době sedmnáctiletí) rozhodli obrátit na vedení TJ Sokol Lanžhot o poskytnutí podmínek a prostor pro založení oddílu v Lanžhotě. Málokdo z vedení TJ v té době věřil, že by to mohlo vyjít. Dva mladíci bez zkušeností a navíc sport, který v té době nikdo neznal. Po opakované návštěvě vedení TJ Sokol (Dezider Kováč, Vít Straka, František Kycl, Zdeněk Šiška, ...) pronajalo vedení Sokola nově vznikajícímu oddílu 64 m2 ke



Horní řada zleva: Jaroslav Týnecký, František Tureček, Antonín Hostina, Jaroslav Fojtík, Petr Ciprys, dolní řada zleva: Richard Klvaňa, Vladimír Barkóczy, Svatopluk Svačina, Jaroslav Balga, Jan Uher.

cvičení v areálu „na sokolském“. A tak roku 1978 byl založen v Lanžhotě oddíl KULTURISTIKY.

Během téhož roku se přidali i ostatní cvičenci, kteří navštěvovali posilovnu v Brodském, a poté i cvičenci z Kostic (Jaroslav Balga, Miroslav Martuška). Společnými silami a nesčetnými hodinami brigád dali dohromady skromnou posilovnu, kde trávili nespočetné hodiny při zvyšování své fyzické kondice (pro pamětníky - místnost, kde se půlily meruňky).

Dneska je to už 30 let. Za tu dobu se v oddílu vystřídal mnoho cvičenců, vybralo mnoho oddílových příspěvků na nákup náradí a odpracovalo nemálo brigádnických hodin. Nadšení a odhodlání dokázat všem pochybovačům, že nejen fotbal může v Lanžhotě existovat, to je hnalo stále vpřed. Postupem času se zúčastňovali soutěží ve sportovní kulturistice, kde nejlepších výsledků dosahovali František Tureček a Jaroslav Fojtík. Mezitím se stále rozšiřovaly prostory posilovny „na so-

kolském“, kde oddíl začínal od prvopočátku. Nebudu vzpomínat, kdo všechno navštěvoval posilovnu, takový seznam by lanžhotský zpravodaj neobsáhl, důležité je, že všichni, kdo navštěvovali posilovnu, v ní nechali i kus sama sebe a své práce, díky které dnes patří lanžhotský oddíl mezi nejlepší oddíly v okrese, jak po stránce podmínek pro cvičení, vybavení posilovny i kvality kolektivu cvičenců. Posilovna je vybavena všestranně. Najdete zde jak zařízení k silovému cvičení, tak kondičnímu a rehabilitačnímu. Většina posilovacích strojů je zakoupena z příspěvků členů oddílu a část z rozpočtu TJ Sokol Lanžhot. Pryč jsou ty doby, kdy TJ financovala jenom fotbal. Dneska mají všechny oddíly stejné možnosti.

Posilovna oddílu kulturistiky má v současné době dvě tělocvičny: silovou, která je především využívána ze strany mužů, a tělocvičnu kondiční, kterou využívají převážně ženy. Na 200 m² může týdně při rozpisu tréninků cvičit až 100 cvičenců. V posledních letech

navštěvuje posilovnu cca 60 mužů a 20 žen.

Na závodech dosahujeme velmi dobrých výsledků. Mezi úspěšné závodníky, kteří reprezentují barvy Lanžhota, patří Hynek Janulík, Libor Škrobáček, Jakub Klvaňa. Nejlepším reprezentantem oddílu je Milan Mrázek, který se i ve svých 50 letech drží na předních místech silového trojboje ČR. V letošním roce byl Svazem silového trojboje ČR nominován na ME do Holandska, kde se umístil na prvním místě, za což byl oceněn jak na Svazu silového trojboje ČR, tak starostou města Lanžhota, za vzornou a dlouholetou reprezentaci města.



Jaroslav Fojtík, Antonín Hostina, Miroslav Mucha, Miroslav Martuška

Novinky z košíkové Zita Hloušková, trenérka

V sezoně 2008/2009 jsme přihlásili do soutěže v košíkové tři družstva. Konečně se nám podařilo vytvořit družstvo minižákyň, o které jsme usilovali již dva roky. V současné době máme v kolektivu 23 děvčat 1. až 6. třídy, a to nejen z Lanžhota, ale i z Břeclavi, Hrušek, Kostic, Tvrdonic, Velkých Bílovic a Moravského Žižkova.

Holky jsou přihlášeny do soutěže OP východ *mladší minidívky*. Zatím sice v soutěži prohrávají se stobodovým rozdílem, ale hrají se soupeřkami, které jsou v soutěži již druhým až třetím rokem. Důležité ale je, že se dívky a ani jejich rodiče těmito výsledky nenechávají odradit a do basketbalu chodí stále se stejnou chutí a elánem.



Nové zájemkyně o basketbal se mohou stále hlásit, tréninky jsou pondělí, středa a pátek, nebo zavolat na telefon 606 609 097 pí Hlouškové.

Dalším družstvem přihlášeným do soutěže OP východ jsou *mladší dorostenky*. Po odchodu trenéra Marušky, který nyní občas vypomáhá v družstvu minižákyň, a čtyř hráček loňské sestavy, jsme se rozhodovali, jestli soutěž dorostenek neodhlásíme i za cenu pokuty od basketbalového svazu. Ale vzhledem k tomu, že Lucie Štáhllová (tuto sezonu přestoupila do Gambrinusu Brno) využila možnosti hostování zpět v našem družstvu, jsme soutěž neukončili a většina děvčat je ráda, že může s košíkovou pokračovat. V současné době

jsou v tabulce na 2. místě spolu se Zlínem. Aby mohly dívky hrát i za ženy, ročníky 1993 jsme postaršili a nyní některé nastupují stabilně i v *družstvu žen a starších dorostenek*, které jsou naším třetím soutěžním družstvem. V této kategorii OP II, kde jsme v loňské sezoně skončili na 2. místě, si některá mladá děvčata vedou velmi dobře (Hloušková J., Veverková K.) a jsou nadějí do budoucnosti lanžhotského basketbalu.

Fotbalové soutěže v polovině

Josef Říha

Předehrávkou prvního jarního kola dospělých se fotbalové soutěže uložily k zimnímu spánku. A jak si na tom tedy stojíme?

Na mužstvo mužů je samozřejmě vždy zaměřena největší pozornost, protože se od jeho postavení odvíjí hodnocení celého klubu. Před samotným začátkem soutěže došlo k významným změnám, v mužstvu skončilo hostování hned sedmi hráčům, naopak do mužstva se vrátil z hostování P. Hallang a dále přišli M. Mihál z Kútů a P. Kovář z Rakouska. Kompletně byl změněn realizační kádr, trenérem se stal L. Libuša z Kútů, asistentem F. Kycl a vedoucím P. Svačina. Na příchodech uvedených měl zásadní podíl J. Bartoš, který se z důvodu zranění nemohl více než půlku zápasů postavit mezi tyče a který také těsně před zahájením sezony zajistil největší posilu a to exligového hráče P. Šustra, který si ale plnil také trenérské povinnosti v 1. FC Brno a nemohl tak zasáhnout do všech našich utkání. K přípravě před sezonou i v jejím průběhu přistupovali hráči zodpovědně, 100% účasti tak bránili v naprosté většině pouze pracovní nebo studentské povinnosti hráčů.

Úvod soutěže byl mírně rozpačitý, mužstvo se sehrávalo, ale postupně stoupalo tabulkou vzhůru, mrzet tak mohou dvě prohry v závěru a to doma s Lednicí a ve Bzenci, protože bez těchto ztrát bychom atakovali první příčku tabulky. Na žádné kdyby se ale nehraje, výsledkem tak je 5. místo za získaných 24 bodů při aktivním skóre 36:19 a ztrátou 5 bodů na vedoucí Milotice. Za zmínku jistě stojí, že při velmi úzkém kádru našeho mužstva a následných zranění hráčů do hry zasáhl jako hráč také trenér L. Libuša a navrátilvíši se

J. Laža. Z výsledků pak jistě vyčnívá naše závěrečné vítězství na půdě V. Bílovic ve výši 8:1! Nejlepším střelcem mužstva je s 10 brankami P. Kovář.

U „B“ mužstva už taková spokojenost být nemůže, především z důvodů, až na výjimky samozřejmě, přístupu hráčů k tréninkům. Mužstvo má zcela jistě navíc, než na 9. místo, ale bez poctivé práce (trénování) se nevyhne zapojení do bojů o udržení.

Dorostu byl stanoven cíl nejvyšší a to návrat zpět do krajských soutěží. Téměř celý podzim dorost tyto cíle naplňoval, až ztráty v závěrečných kolech jej „srazily“ na výsledné 4. místo s minimální tří bodovou ztrátou na vedoucí Hustopeče. Mezi lídry střelců patří J. Tomek s vstřelenými 21 brankami ve 14 utkáních.

U mužstva starších žáků byl předpoklad hraní v klidném středu tabulky, toto však vůbec nenaplnili, protože jsou v půlce soutěže na vynikajícím 2. místě se stejným bodovým ziskem jako první Šardice. Proto nám svými výsledky, ale hlavně přístupem k přípravě a k zápasům dělají největší radost. I tady máme zástupce mezi střelci, nejlepším v soutěži je A. Lenkovič s 15 brankami, nicméně určitě potěší, že v 11



utkáních jsme obdrželi pouhé 3 branky, což je nejméně ze všech mužstev!

Mužstvo mladších žáků bylo oslabeno odchodem brankáře J. Uhra do MSK a dalších hráčů k oddílu florbalu, a tak se celou sezonu potýkalo s nedostatečným počtem hráčů, kdy některá utkání odehráli s pouhými osmi hráči! Výsledkem je pak umístění na 11. místě.

Naši nejmenší v přípravce pak účinkují v soutěži základen, kde se seznamují se všemi zákonitostmi této hry, hrají však většinou proti ročníkově starším mužstvům, ale i tak se jim dokáží mnohdy vyrovnat. V závěru navíc mnozí vypomáhali mladším žákům, což není stav zrovna ideální.

Od začátku prosince začala již příprava všech mužstev na druhou část sezony, jaká budou naše očekávání si však budeme muset ještě počkat. U „A“ mužstva třeba na to, v jaké funkci bude dál v Brně působit P. Šustr, jehož pokračování u nás se v tuto chvíli jeví z pracovních

důvodů jako nereálné. Při letošní vyrovnanosti mužstev však bude rozhodovat každý bod, a tak je jen na hráčích, jak k přípravě přistoupí a jak se na jarní boje připraví. U starších žáků bude hlavně záležet na tom, jestli se podaří udržet stávající kádr, protože naše hráče již oslovují zástupci Šardic a proti jejich jednání nemáme bohužel žádnou ochranu. Takže jak dopadne naše snaha o postup našich mládežníků, bude hodně záležet na rozhodnutí samotných oslovených hráčů a jejich rodičích.

Závěrem bych rád poděkoval všem, kteří fotbal v Lanžhot podporují, tj. všem sponzorům v čele s Městem Lanžhot, divákům za návštěvu i těm kteří nám třeba „drží palce“ a přejí.

A ten hlavní dík patří těm, kteří za svou práci nebudou nikdy po zásluze oceněni, trenérům, vedoucím, hospodářům a funkcionářům, kteří všichni na úkor svého volného času, rodin i vlastních financí zajišťují v současné době chod celého fotbalového oddílu.

Stolním tenistům se v nové sezóně 2008-09 daří Zdeněk Darmovzal, předseda oddílu

Stolní tenisté vstoupili do mistrovských bojů. V této sezóně hrají čtyři družstva dospělých a jedno družstvo mládeže.

A družstvo postoupilo do krajské soutěže 1. třídy a jako nováček si vede velmi úspěšně. Po odehraném 7. kole je v čele soutěže se sedmi výhrami.

B družstvo hraje letos poprvé krajskou soutěž 2. třídy. Hráči zde sbírají zkušenosti a hrají proti kvalitnějším hráčům, než tomu bylo v loňské sezóně v okresním přeboru. Cílem B družstva je udržet se v krajské soutěži i pro příští sezónu. Po odehraných sedmi kolech je B družstvo na 8. místě.

C družstvo hraje okresní přebor a je prozatím na 6. místě.

D družstvo, hrající okresní soutěž, tvoří starší hráči společně s naší mládeží. Momentálně mu patří 5. místo.

V letošní sezóně vznikla nová soutěž okresní přebor dorostu, do kterého se zapojili i naši mladí hráči.



Denisa Pyskatá

Oddíl stolního tenisu pořádá krajský bodovací turnaj mládeže všech věkových kategorií. V kategorii nejmladších žákyň obsadila Denisa Pyskatá 3. místo.

Následně se v Dubňanech konal žebříčkový turnaj mládeže nejlepších 20 mladších žáků a žákyň Jmk. Na tento turnaj byli Jmk nominováni dva naši hráči. Denisa Pyskatá se umístila na 8. místě a Michal Brada skončil na 16. místě.

Koncem listopadu pořádá stolně tenisový oddíl Hustopeče republikový bodovací turnaj nejmladších žákyň, ve kterém Denisa Pyskatá uhrála svůj zatím nejlepší výsledek 2. místo ve dvouhře a společně s Kamilou Hlávkovou (SK Dobré) 3. místo ve čtyřhře.

V prosinci uspořádá oddíl stolního tenisu tradiční Vánoční turnaj pro neregistrované hráče. Srdečně zveme všechny příznivce.

Finále Českého poháru stolních tenistů hostil Lanžhot Úspěšná obhajoba žen MSK a mužů El Niña

Ing. Jaroslav Hýbner, trenér MSK Břeclav

Velkolepou sportovní podívanou bylo možno absolvovat v sobotu 6. prosince ve sportovní hale Sokola Lanžhot, v níž se konalo finále 18. ročníku Českého poháru družstev mužů a žen ve stolním tenisu. Na startu se sešly čtveřice kolektivů v obou kategoriích, které si postup do finále vybojovaly v předcházejících kolech. Bylo se skutečně na co dívat. Vždyť v soutěži mužů se představilo sedm členů aktuálního reprezentačního celku mužů ČR, chyběli jen An-

tonín Gavlas, Petr Korbel a Tomáš Pavelka, kteří startují v zahraničních klubech. V soutěži žen se představily dvě dospělé reprezentantky ČR – hráčky pořadajícího MSK Břeclav Gumotex Renáta Štrbíková a Ivana Weberová – protože zde je většina kádru v zahraničí. Výkonnostně se jim přiblížila hrající trenérka Frýdlantu Marie Hrachová a svou dobrou výkonnost potvrdily i juniorské reprezentantky ČR Kristýna Mikulcová, Veronika Malíková a Iva Meidlová,





za nimiž nezůstaly hodně pozadu ani další aktérky finálového turnaje.

Český pohár žen zůstane v Břeclavi. Po loňském vítězství v Broumově hráčky MSK Břeclav Gumotex v Lanžhotu převzaly trofej znovu do držení, když nejprve v semifinále hladce 5:0 porazily vedoucí celek 1. ligy Moravskou Slávii Brno a pak rovněž 5:0 zdolaly ve finále svého tradičního soupeře SK Frýdlant nad Ostravicí. Vítězný kolektiv hrál ve složení Renáta Štrbíková, Ivana Weberová a Olesja Stachova, na střídače byla připravena Veronika Malíková. Štrbíková se na turnaji ani pořádně nezapotila, se soupeřkami si pohrávala, svou hru zdobila atraktivními údery, které vyvolávaly potlesk diváků. Weberová ztratila po

setu s Mikulcovou a s Hrachovou, oba zápasy ale dokázala zvládnout a v jejich závěrečích již měla jasnou převahu a uplatňovala svůj útočný tlak, zejména z forhendu. Také Stachova neměla rozjezdy do utkání jednoduché, s Babákovou i s Roubalovou prohrála první sety, ale postupně se rozehrávala a získávala body díky pestrosti hry a zlepšenému pohybu v hracím prostoru. Třetí místo si v nejbojovnějším utkání vybojovaly hráčky SKST Děčín, které v utkání poražených semifinalistek porazily Brno po velkém boji 5:4. Kuriozitou je, že Brno v tomto utkání vynechalo svou nejlepší hráčku Mikulcovou, jakoby o třetí místo nestálo.

Český pohár mužů získal stejně jako loni mistr ČR SF SKK El Niño Praha, a to se stejnou převahou jako ženy Břeclavi. V semifinále porazil Sokol Králův Dvůr 5:0, ve finále Robot Mokré Lazce rovněž 5:0. Vítězný kolektiv hrál se čtveřicí Dmitrij Prokopcov, Josef Šimončík, Tomáš Konečný a Bohumil Vožický. První tři jsou členy reprezentačního celku mužů ČR, čtvrtý do českého výběru patřil před několika lety. Finále ovlivnilo zranění zad hráče Lazců Jakuba Kleprlíka, bez něhož stál proti přesile osamocený druhý z reprezentantů ČR v dresu

Robotu Lubomír Jančařík. Zahrál si však jen jeden zápas, v němž podlehl v pěkném boji vysoké sportovní úrovni (zřejmě nejvyšší duel na turnaji) 2:3 Šimončíkovi. Jeho spoluhráči Jan Holáň a Ondřej Buba měli ve své hře hezké momenty, ale stačilo to jen na zisky několika setů. I to si zaslouží uznání. Skutečně urputně se bojovalo stejně jako u žen jen o třetí místo. Výsledkem 5:4 uspěl zkušený tým Králova Dvora, který se o body podělil (Štěpánek a Urbánek 2, Špalek 1), zatímco u TTC Praha VI byl tahounem přední český junior Tomáš Tregler (3 body), kterému bodově přispěl jen jeho reprezentační kolega Michal Obešlo.

Společenská úroveň Českého poháru za úrovni sportovní nezaostala. Město Lanžhot

zastupoval jeho starosta František Hrnčíř, nejvyšší český stolně-tenisový orgán (ČAST) jeho místopředseda pro výkonnostní sport MUDr. Bohumil Kleprlík. Oživením programu bylo moderování turnaje dynamickým projevem Josefa Nožičky. Pozvání sponzoři, čestní hosté, novináři, rozhodci a trenéři zúčastněných družstev měli možnost občerstvení z rukou mladých hráček klubu Petry Mergenthalové a Milany Hurtové, které úspěšně zvládly funkce hostessek. Za kvalitní zabezpečení celé akce, v jejímž závěru vyhrála v tombole paní Polášková hlavní cenu – vyhlídkový let pro dvě osoby, patří poděkování manažerce stolního tenisu MSK Břeclav Ing. Mgr. Lindě Ivanové a správci haly Sokola Lanžhot Antonínu Uhrovi.

TENISOVÝ ODDÍL – SEZÓNA 2008

Za tenisový oddíl Hana Kováčová

Blíží se konec roku 2008, a tak i my hodnotíme uplynulou sezónu v našem tenisovém oddíle.

Družstvo dospělých hráčů jednoznačně vyhrálo IV. třídu krajské soutěže. Stejně tak družstvu dorostu, které hrálo III. třídu krajské soutěže, se podařilo tuto soutěž vyhrát bez jediné prohry. Méně se už dařilo staršímu a mladšímu žactvu. Starší žactvo hrálo III. třídu krajské soutěže, a i když po jarní části vedlo tuto skupinu, podzimní část mu již tak nevyšla a obsadilo až třetí místo v tabulce. Bohužel nám v oddíle chybí víc hráčů z věkové kategorie staršího žactva, a proto jsme museli toto družstvo doplňovat hráči z nižší věkové kategorie. Družstvo mladšího žactva obsadilo ve II. třídě krajské soutěže pěkně 3. místo. Dále náš oddíl v soutěžích družstev reprezentovala tři družstva neregistrovaných hráčů. Sezónu 2008 zakončila



ve svých kategoriích takto: 1. liga semifinále PLAY-OFF, 2. liga 9. místo a 3. liga 5. místo.

Začátkem prázdnin uspořádal náš oddíl pro své hráče už sedmé týdenní tenisové soustředění. Zúčastnilo se 25 dětí a 5 trenérů.

Tenisový oddíl Sokol Lanžhot znovu uspořádal v roce 2008 tři turnaje ve spolupráci s Českým tenisovým svazem, a to v kategoriích dorostu, mladšího žactva a staršího žactva.

Všechny tři turnaje měly velmi pěknou účast a dobrou úroveň. Další dva turnaje uspořádal tenisový oddíl na klubové úrovni.

Dále bychom chtěli zhodnotit turnaje jednotlivců. Výsledky, kterých dosáhli členové našeho oddílu na různých turnajích jednotlivců, se projevují na celostátním žebříčku Českého tenisového svazu. Z největších úspěchů vzpomeneme pouze vítězství našich členů na různých turnajích:

Dorost:

Petr Gál - TK Bosonohy

– 1. místo ve čtyřhře

Hana Kováčová - Sokol Lanžhot

– 1. místo ve čtyřhře

- LTC Hodonín – 1. místo ve čtyřhře

- Kraví Hora Brno – 1. místo ve čtyřhře

Mladší žactvo:

Viktor Kacr - Park Club Hranice

– 1. místo ve čtyřhře

- TK Kunovice

– 1. místo ve čtyřhře

- ASK Lipůvka

– 1. místo ve dvouhře

- TK Znojmo

– 1. místo ve čtyřhře

- Sokol Lanžhot

– 1. místo ve čtyřhře

- Moravia Tour

– 1. místo ve dvouhře

Pavla Kováčová - Kolda Cup

– 1. místo ve čtyřhře

- Sokol Letovice

– 1. místo ve dvouhře

– 1. místo ve čtyřhře

- TC Brno

– 1. místo ve dvouhře

– 1. místo ve čtyřhře

- Sokol Lanžhot

– 1. místo ve dvouhře

– 1. místo ve čtyřhře

K další činnosti tenisového oddílu patří brigády, v letošním roce jsme odpracovali asi 450 hodin. V současné době čekáme na vyřízení dotace na výstavbu dvou nových kurtů. Tím by vzrostl náš sportovní areál i naše další plány do budoucna.

Florbal znovu o krok dál

<PG>



Florbalový oddíl se před novou sezónou znovu rozrostl, do soutěže jsme přihlásili i *družstvo mladších žáků*. Podařilo se nám získat výjimku a tato věková kategorie může hrát zápasy v lanžhotské sportovní hale. V Lanžhotě bohužel nemáme mantinely, které si musíme půjčovat v Břeclavi. To poněkud komplikuje situaci. Kluci si zatím vedou v soutěži velmi dobře, pohybují se v horní polovině tabulky. Na čele tabulky jsou podle předpokladů dva brněnské týmy (Bulldogs, Gullivers) a Znojmo.

Družstvo loňských starších žáků letos nastupuje v 2. lize *dorostenců*. Na to, že dorosteneckého věku dosáhli jenom tři hráči, si tým nevede vůbec špatně. Postavení v polovině tabulky ukazuje, že loni posbírané zkušenosti se zhodnocují.

A *tým* po postupu do 3. ligy zatím bojuje o udržení. Dvě opory nehrají kvůli dlouhodobým zraněním a jejich góly chybí. Řada týmů v této soutěži má ve svém středu hráče, kteří v nedávných letech okusili extraligu, a každý zápas je pro nás i díky tomu velkou zkušeností.

SLUŠNOST NADEVŠE aneb Co si o nás myslí jiní

Slušnost a empatie (vcítěnění se do prožitků druhého) by měly být základním vybavením každého člověka. Pro věřící je to jedno z přikázání, jehož nedodržování je těžkým hříchem – miluj bližního svého jako sám sebe. Pro nevěřící je to prostě zákon slušného chování. Vždyť tak často se setkáme s naplněním rčení „jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá“ nebo chcete-li naplnění biblického „co nechcete, aby se stalo vám, to nechtejte jiným“ (volně řečeno). A přece se den co den setkáváme s netolerancí, agresivitou a neslušností vůči druhým lidem. Jeden příklad za mnoho jiných. – red. -

„Setkala jsem se s velmi bezohledným chováním našeho spoluobčana a rozhodla jsem se tuto svou špatnou zkušenost zveřejnit. 8. října jsem byla nucena vyhledat pomoc rychlé záchranné služby. Práce lékaře a sestry byla výborná. Naložili mě do sanitky, ale nastaly komplikace, takže jsme se zdrželi ještě nějakou dobu před domem.

Na špatném startu do soutěže se podepsalo i to, že jsme začali v hale trénovat až před polovinou září, což je při prvních zápasech 20. září opravdu nedostačující.

B tým je v jihomoravském přeboru na prvním místě, o které do konce roku určitě nepříjde, a svůj náskok může jenom zvýšit. Ze sedmi zápasů tým prohrál jenom jeden. Na druhém a třetím místě jsou sice v těsném závěsu Mikulov a Židenice, ti už mají některé zápasy předehrány a do konce roku se na hřišti neobjeví.

Ženský tým se stále zlepšuje, na první body nicméně stále čeká. Pozitivní je, že počet dívek neustále roste. To neplatí jenom o nich, počet registrovaných hráčů v celém florbalovém oddílu TJ Sokol Lanžhot přesáhl v listopadu číslo 100.

Nyní se všechny florbalové soutěže na nějaký čas zastaví, protože v prosinci se v Praze a Ostravě bude konat mistrovství světa za účasti všech nejlepších světových hráčů.

www.florbalanzhot.cz

Bydlím na ulici Husova. Po nějaké chvíli přijížděl od rybníku Kout soukromý zemědělec. Protože mu sanitka bránila v projetí, začal vyvádět takovým způsobem, že se nestačila divit ani posádka záchranného vozu, a ta je zvyklá při výkonu práce na ledacos. To, jak vyváděl, se nedá napsat slušně. Snad postačí, když zopakuji slova řidiče vozu rychlé záchranné pomoci, který celou situaci okomentoval slovy - paní doktorko, co se divíte, jsme přece v Lanžhotě! Myslím, že to mluví za vše. Předvedl opravdu „ohleduplný“ přístup.

Jestli si tento příspěvek přečte dotýčený pán, tak mu přeji hodně zdraví, aby nepotřeboval pomoc rychlé záchranné služby a ohleduplné a slušné spoluobčany, aby se v případě potřeby k němu pomoc včas dostala.“

Silvie Hlavinková





KNIHOVNA OZNAMUJE

Půjčování v době vánočních svátků:

pondělí 22.12. **12.00 – 17.00 pozor mimořádná změna!**

pondělí 29.12. 13.00 – 18.00

ve středu 31.12. a v pátek 2.1. bude knihovna **ZAVŘENA**

PODĚKOVÁNÍ

- ulka-

O amatérském výtvarníku **Vojtěchu Mikuličovi** jsme psali v minulém zpravodaji v článku **Návrat bez palety** zároveň s ukázkou dvou jeho krajinářských obrazů. Z jeho šesti jiných olejomaaleb se mohou těšit také obyvatelé našeho **Domu s chráněnými byty**, které jim pan Mikulič daroval do jídelny a vestibulu. Ti

mu, spolu s děvčaty z Charity, vyslovují tímto srdečné poděkování. Skromná poznámka na závěr: pro podobné i jiné **výzdné** dary je v chodbových prostorách **Domu** místa až, až. Vždyť prázdné zdi a prostory netěší oči snad nikoho, natož lidi staršího věku...

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Možná si někdo řekne, že se sbírkami se roztrhl pytel, že opět někdo bude zvonit u vašeho domu a chtít po vás nějaký příspěvek do pokladničky. Je to tak. Potřebných je stále hodně. Nezapomínejme na ně. Dovedeme si jen stěží představit tu hrůzu, když po nějaké živelné pohromě nebo z nějakých jiných důvodů zůstane člověk úplně beze všeho. Když si zachrání

opravdu jen holý život. Mysleme na takové případy, když 10. ledna 2009 zazvoní u našich dveří koledníci s pokladničkou Charity!



Autobusy odjezdy			Vlaky odjezdy	
z Břeclavi X	z Lanžhota X	z Břeclavi 6 +	z Břeclavi X	z Břeclavi 6 +
5:21	s g 5:04	f 6:43	5:36	6:38
5:54 D	g 5:36	10:50	6:38	9:38
5:56	g 6:16	f 12:43	9:38	11:35
6:40	7:01 56	14:50	11:35	13:36
6:48 56	e 7:26	f 16:43	13:36	15:39
6:50	s e 7:24 50	f 18:43 16	14:39	17:33
s 7:13 50	f 8:06	20:50 16	15:39	19:39
e 7:47	f 9:06	22:20 16	17:33	
f 8:43	10:06		19:39	
f 9:43	11:06	z Lanžhota 6 +	z Lanžhota X	z Lanžhota 6 +
f 10:43	12:06	f 5:06	5:14	6:15
11:50	13:06	7:06	6:15	8:22
12:50	s g 13:34	f 9:06	7:14	10:22
s 13:22	14:16	f 13:06	10:22	12:22
14:02	14:46	f 15:36	12:22	14:15
g 14:32	15:36	17:06	14:15	16:22
14:47	15:46	19:06 16	15:21	18:22 63
15:07	16:30 D	21:06 16	16:22	19:21 62
16:02	16:36		18:22 59	
16:20	17:06		19:21 61	
16:50	18:06	Juráček		
17:20	19:06	z Břeclavi	z Lanžhota	
17:50	20:06 23	f 6:25 X	f 5:30 X	
18:50	21:26 23	f 9:20 X	f 7:27 X	
20:40 23		f 11:00 X	f 10:07 X	
g 22:20 23		f 14:16 X	f 13:30 X	
g 22:50 72				
16 - nejede 24.12.			X - jede v pracovní dny	
23 - nejede 31.12.			6 - jede v sobotu	
50 - nejede 22.12.-2.1.,30.1.,23.-27.2.,9.4.,10.4.,1.7.-31.8.,29.10.,30.10.				
56 - nejede od 22.12. do 2.1. a od 1.7. do 31.8.			+ - jede v neděli a svátek	
59 - jede jen 6.1.,10.4.,1.9. a 15.9.			s - jede od/k Jednotě	
61 - nejede 6.1.,10.4.,1.9. a 15.9.			e - jede z/na náměstí	
62 - jede jen 6.7.,28.9. a 28.10.			f - jede od/k nemocnici	
63 - nejede 6.7.,28.9. a 28.10.			g - jede kolem Gumotexu	
72 - jede jen v sudých týdnech od 5.1. do 12.12.			D - Mikulov - Zlín	
by © FM/2008/9				



KLUB PRO ZDRAVÍ, KRÁSU A KONDICI

NASTARTUJTE SVOJI ŠTÍHLOST 5 TÝDENNÍ KURZ SE ZÁRUKOU VRÁCENÍ PENĚZ

Pozorujete se každý den v zrcadle a nemůžete se dostat do Vašeho oblíbeného oblečení? Chcete se zbavit přebytečných kil jednou pro vždy, aniž byste hladověli? Říkáte si - zhubnu!

Nebudeme Vás nutit polykat žádné pilulky, pít nějaké zázračné koktejly ani lepit náplast!!!

Nabízíme Vám speciální kurz aerobně-posilovacího cvičení k získání kondice, posílení svalů a shození přebytečných kilogramů. Víme, jak vymodelovat patřičné křivky, a co víc, víme, jak si dosažené výsledky udržet! Budete cvičit pod dohledem zkušených instruktorů.

Kurz je kapacitně omezen na 10 účastníků! Objednejte si ihned konzultaci s našim trenérem. Prvních 5 přihlášených získá 1 hod. masáž zdarma!

Podrobné informace získáte na baru v klubu, nebo na tel. 603 149 875

SPORTCOMPLEX CLUB

NÁRODNÍCH HRDINŮ 22, 690 02 BŘECLAV, TEL. 603 149 875

INFO@SPORTCOMPLEX.CZ, WWW.SPORTCOMPLEX.CZ

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 950 ks, vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107 místo vydávání Lanžhot, odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz. Vyhrazuje si právo na gramatickou úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2008. Tisk z dodaných podkladů: Tiskárna Blažej Pálka, Břeclav. Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687. Uzávěrka zpravodaje 1/2009 – 13. 3. 2009



Fotografie na 1., 3. a 4. straně obálky Miroslav Hřebačka a Vladimír Šálek



První ohňostroj v Lanžhotě – 28. 12. 2007